

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

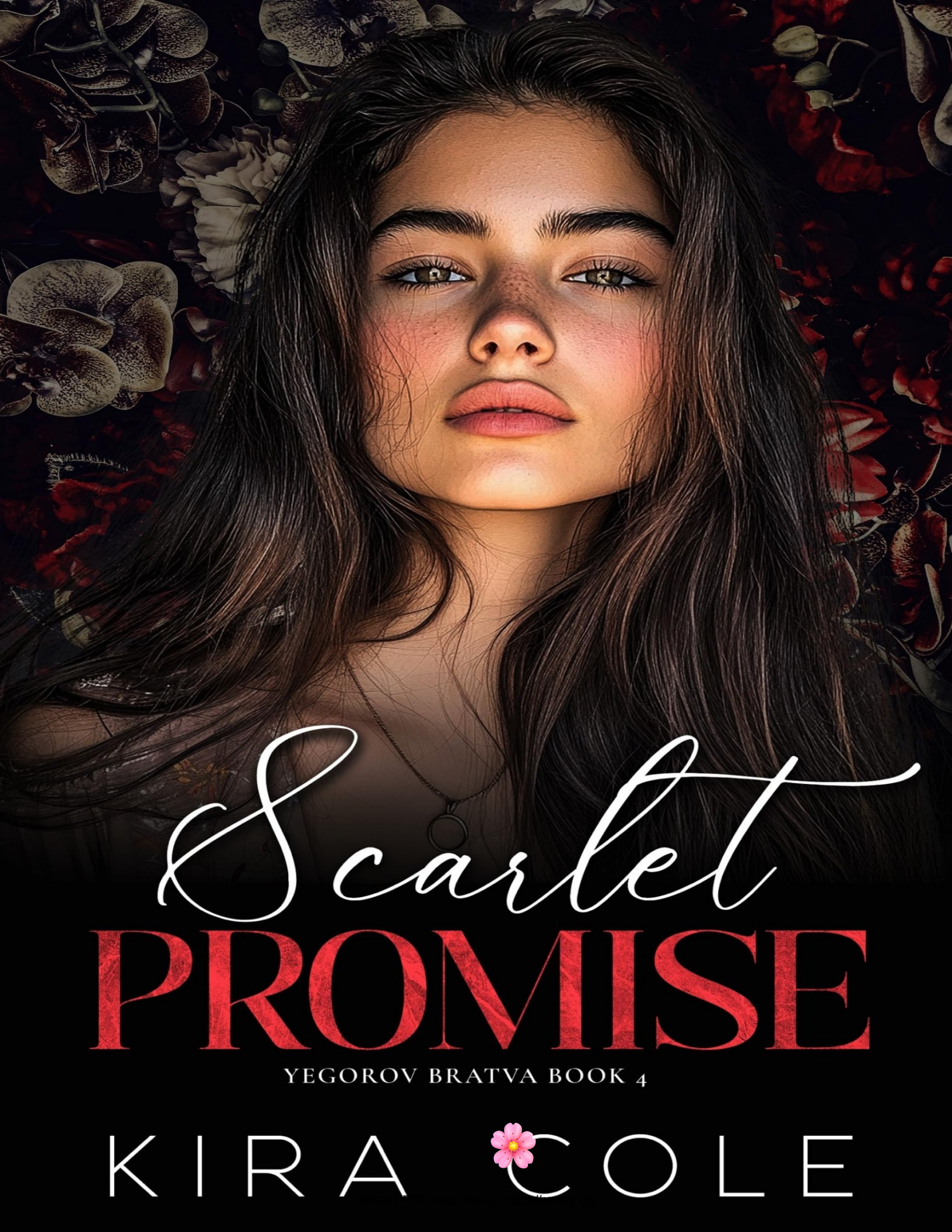
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Scarlet
PROMISE

YEGOROV BRATVA BOOK 4

KIRA COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIZIL SÖZ

YEGOROV BRATVA KİTAP

4

KIRA COLE

Telif hakkı © 2025 Kira Cole Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDE

1. [Alina](#)
2. [Ilya](#)
3. [Alina](#)
4. [Ilya](#)
5. [Alina](#)
6. [Ilya](#)
7. [Alina](#)
8. [Ilya](#)
9. [Alina](#)
10. [Ilya](#)
11. [Alina](#)
12. [Ilya](#)
13. [Alina](#)
14. [Ilya](#)
15. [Alina](#)
16. [Ilya](#)
17. [Ilya](#)
18. [Alina](#)
19. [Ilya](#)
20. [Alina](#)
21. [Ilya](#)
22. [Alina](#)
23. [Ilya](#)
24. [Alina](#)
25. [Ilya](#)
26. [Alina](#)
27. [Alina](#)
28. [Ilya](#)
29. [Alina](#)
30. [Ilya](#)
31. [Alina](#)
32. [Ilya](#)
33. [Alina](#)
34. [Ilya](#)
- [Epilog](#)

Birinci Bölüm

ALINA

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Gözlerimde yanıp boğazımı tıkayan gözyaşlarını tutmaya çalışırken, sessiz bir mantra kafamın içinde yankılanıyor.

Ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyorum. Telefonum yok. Bugün saatim de takılı değil. Tek yaptığım enerjimi korumaya çalışmak. Kapıyı yumruklamama, yardım, dışarı çıkmak, Ilya'yı görmek için çılglık atmama kimse cevap vermiyor.

Su şişesi kanepenin yanında duruyor. Susuzluğumu gidermek için birkaç yudum aldım.

Midem çok düğümlenmiş ve sarsılmış durumda, yemek gibi bir şey istemeyeceğim.

Sanki akşamdan kalma gibi, ama daha kötü, ve bu da bir şey demek.

Ama bu, eski usul kloroformla ikinci kez bayılttıkları için olabilir.

Küçük bir odada, tek kapılı, tek çıkışlı bir odada kanepede uyandığımdan beri, ağlamak, bayılmak ya da kilitli kapıyı yumruklamak arasında gidip geliyorum.

"En azından," diyorum, sesim kısık, "su şişesini yanıma getirmişler."

Ya da başka bir tane verdiler.

Belki de bu onların çalışma tarzının bir parçasıdır. Her bodrum hapisane hücresinde su şişesi ve eski kanepeler.

Sırt üstü dönüp, bir kısmı çökmüş ve küflü lekelerle kaplı tavana bakıyorum. Manzara da bu kadar.

Ama uyumak da daha iyi değil.

Dünyanın en hafif uykusunda bir girip bir çıkıyorum. Yorgun değilim, ama içim acıyor ve ağrıyor.

Ve ne yapacağımı bilemediğim için çok korkuyorum.

Albert milyonuncu kez aklıma geliyor. Zavallı küçük köpek. Tek yapabileceğim, onun iyi olmasını ummak.

"Kendine gel," diye fısıldıyorum, "ve ağlama."

Ilya gittiğimi fark etti mi? Evde mi ki? Ya ona söylememeleri için bekliyorlarsa?

Hayır. O bilir.

Svetlana buralarda bir yerdeydi. Personelden biri her zaman içeride bir şeyler yapar. Tabii ki, malikane malikane, arka tarafta, çamaşır odasında ya da katlardan birini temizliyor olsalar bile, hemen fark etmemiş olabilirlerdi.

"Albert var. Havlardı. O..."

Duruyorum.

Eğer iyiye, havlardı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kalbim çarpıyor. Belki Ilya bir plan yapıyordur, binayı basmaya hazırlanıyordur. Tabii ki nerede olduğumu bilmesi gerekir. Ama beni bir nedenden dolayı kaçırıp hayatta tutuyorlar, belki ona söylemişlerdir.

Beni kurtarmaya gelecektir. Demyan burada olsaydı, o da beni kurtarmaya gelirdi.

Max'i düşünüyorum, kalbim farklı bir şekilde acıyor. Hayatta olsaydı beni kurtarmaya gelmezdi diye düşünmekten suçluluk duymuyorum. Max öyle bir adam değildi. Şiddet dolu, acımasız biri değildi. Benim büyüdüğüm dünyadan çok uzaktı, ona aşık olmamın nedenlerinden biri de buydu.

Ama bir şeyler yapardı, eminim.

Beni kurtarmak için harekete geçerdi.

Doğruca Ilya ve Demyan'ın yanına giderdi ve beni kurtarana kadar pes etmezdi. Onun bu yönünü severdim, kendisinde olmayan becerilere sahip olanların yanına gitmeye hazır olmasını. Ve Ilya'yı seçerdi.

Onun mezarı başında yaptığım konuşma ve içime dolan huzur da aynıydı, şimdi çok net olarak anlayabiliyorum.

Bence o da benim için Ilya'yı seçerdi. Benim yaptığım gibi.

Ilya'yı istiyorum. Kollarının beni sarmalamasını istiyorum. Beni kurtarmasını ve Albert'e, ona, hayata geri götürmesini istiyorum.

Ilya'yı istiyorum...

Dışarıdan bir ses duyuyorum. Bir ses. Kelimeler hiç net değil ve çok yakın olduğunu da sanmıyorum. Sadece insan sesi şeklinde bir gürültü.

Ama duyabiliyorsam...

Kim olursa olsun, yeterince yakın.

Ayağa kalkıyorum ve yerde sendeleyerek yürüyorum, ani hareketimden dolayı neredeyse düşüyordum.

Ellerim ağrıyor, kapıyı yumrukluyorum. Ayak bileklerimden ve bacaklarımdan yayılan acıyı, tekrarlanan hareketlerden sertleşen kaslarımı hissetmeden kapıyı tekmeliyorum.

"Çıkarın beni!" diye bağıryorum. "Lütfen! Yardım edin! Açım, susadım!"

Hiçbir şey. Tek bir kapı var. Bu hapishane hücresi modelinde dünyanın en iğrenç tuvaleti de yok.

"Lütfen, bırakın beni! Tuvalete gitmem lazım! Lütfen..."

Aniden kilitler tıkırdar. Bir anahtar çevrilir ve kapı açılır. Bir şey yapamadan yere atılıyorum.

Yüzüm yere çarpmamak için ellerimle kendimi tutuyorum, dizim betona çarpıyor, mide bulandırıcı bir sesle acı tüm vücuduma yayılıyor.

Yavaşça, kararlılıkla, ağrıyan vücudumu kaldırıyorum, dişlerimi sıkarak. Onların kazanmasına izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim.

Acıyla başa çıkmam, kendimi küçük, zayıf ve acınası görmelerine izin vermem gerektiğini biliyorum — olduğumdan daha fazla, bunu sonuna kadar kullanmam gerektiğini — ama şu anda öfke de beni deli ediyor. Beni yenilmiş görmelerine izin verirsem lanetleneceğim.

Henüz değil.

Beni kilitleyip, zavallı bir şişe su verdiler ve bayılana kadar dövdüler.

Kontrol edebileceğim bir şeye ihtiyacım var. Sahip olduğum tek şey kendim.

Çökmenin, parçalanmanın eşiğindeyim, ama buna izin vermeyeceğim. Dışarı çıkarsam, gözyaşlarına boğulacağım, ama o zamana kadar... Beni her yere sererlerse, her seferinde kalkıp direnişimi göstereceğim.

Çirkin adamın yüzündeki ifade kayıtsızlık. Umursamıyor.

"Ne? Gürültü yapmaya devam et, sana sessizliğin erdemini öğretirim."

"Korkmuş yoldan geçenler beni duyacak mı?" diye soruyorum.

Sarı dişlerini göstererek gülüyor. "Benden başka kimse seni duyamaz. Ve sen başımı ağrıyorsun." Beni süzdü, tişörtümün altındaki göğüslerimde gözlerini gezdirdi. "Zamanı başka bir şekilde geçirebiliriz, ağzını kullan."

Ona sert bir bakış atıyorum. "Bana dokunursan, kocam ve kardeşim seni öldürür." "Önce seni bulmaları lazım," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Sana işlemem lazım."

işemeye

Neden bilmiyorum. Küfürler arasında işlemek pek de ağır bir kelime değil. Ama onun ağzından çıkan şekilde, içindeki iğrenç niyetle bir ilgisi var.

"Evet."

"Peki."

Kasten arkasını dönüyor. Adam iri, kaslı, silahlı ve kötü görünüyor. Bana zarar vermekten çekinmez.

Kapının dışında bir şey kapar. Onun arkasından bakmaya çalışıyorum, nerede olduğumuzu, bir geçit, bir çıkış yolu, herhangi bir şey görmeye çalışıyorum, ama tek görebildiğim bir duvar.

Dönüp bana bir şey fırlatıyor.

Hareket edemeden kafama çarpar ve plastik yere düşerken sendelerim. Kirli sarı bir kova.

"İşemek istiyorsan işeyin." Kollarını kavuşturur.

"Bunu kullanmayacağım. Ve sen izlerken hiçbir şey yapmayacağım."

Omuzlarını silkti. "O zaman işlemeyeceksin. Kullanabileceğin köşeler var."

Beklemeden, öne adım atıp kovayı yerden kaldırıyor. Tam gitmek üzereyken başka biri geliyor.

Başka bir adam.

İçimde her şey soğudu. Onu tanıyorum.

Bakışları bana bile değmiyor.

Melor'dan bahsettiklerinde, Max'in gerçek katilinden bahsetmek gibi, beni tuzağa düşürmek için bir yol olduğunu düşündüm.

Melor'un bu işe karıştığını

beklemiyordum. Ama karışmış.

Midem bulanıyor.

Belki kendimi, onun kurtarma ekibinin bir parçası olduğunu ve işi halletmek için bana bakmadığını düşünerek kandırabilirim.

Ama Ilya başka birini göndermezdi.

Ondan cevap almaya çalışabilirim. Bu yüzden aptal rolü yapıyorum.

"Melor, beni kurtarmaya geldiğine şükürler olsun..." "Sus, kaltak," diyor çirkin adam.

Melor bana bir bakış atar. Ben susarım.

Çirkin adam söylediği için değil, Melor'un bana bakışından dolayı. Sanki ben bir hiçmişim, bir meta, kötülük, nefret ve açgözlülükle doluymuşum gibi.

Bu beni iliklerime kadar sarsar.

Benim tanıdığım Melor yardımsever, nazik, Belov adamları arasında tek dostça yüz. Ilya her şeyin arkasında Santo'nun olduğunu düşünüyordu. Ben aynı fikirde değildim. Ama milyon yıl düşünsem bile, ihanetin kendi saflarından geleceğini hiç düşünmezdim. Melor Ilya'dan hoşlanmasa bile, neden Belov Bratva'yı yok etmeye çalışsın ki?

Bu adamın Ilya'nın dedesine olan sevgisi ve saygısı, onu ilk gördüğüm andan beri belliydi. Yani yaşlı adam bir seçim yaptıysa, o da buna saygı duyardı. Öyle değil mi? Demyan'ın adamları öyle yapıyor. Demyan iktidarı ele geçirdiğinde, yaşlı ikinci adam bile tek kelime etmedi. O artık emekli ve Ilya ile iktidar devri sırasında birlikte çalıştı.

Anlamıyorum.

Ayrıca, vasiyet ve şartlar da net değil. Bu yüzden evlendik.

İki adam beni görmezden geliyor, acil, fısıltılı, hızlı bir Rusça konuşuyorlar.

Ve ben her kelimeyi anlıyorum.

Melor Rusça bildiğimi biliyor... değil mi? Yoksa beni ana dilini bilmeyen Amerikan doğumlu bir bratva prensesi mi sanıyor?

Bilmiyorum ve umurumda da

değil. Sözleri gayet net.

Ilya sadece iyilik istiyor değil, aynı zamanda... Demyan.

O geri dönmüş.

Kalbim hızla atıyor.

Eğer geri döndüyse, Ilya'nın ihtiyacı olan tüm yardımı almış demektir. Demyan ve Ilya hiçbir şeyin önünde durmaz. Ve onlar sadece kibirli aptalların bulaşacağı türden bir güçtür.

Ama sevincim bir anda yok

oluyor. Demyan geri

döndü.

Ve ondan çok fazla sır saklıyorum. O affedici, esnek bir adam değil. O babamızın oğlu. Babamızdan daha iyi, ama

öğrendiği davranışlar, karakterinde katılık var. Çocuklarına, karısına ve hatta bir dereceye kadar bana karşı iyi olabilir.

Ama tüm bu sırları ihanet olarak görecektir. Özellikle de Ilya ve ben sahte ilişkiden gerçek bir ilişkiye geçtikten sonra.

Gerçeği öğrendiğinde bana çok kızacak. Konuşmaları biter ve Melor arkasını dönmeden ayrılır.

Demyan geri geldi. Ilya savaşa hazır ve iyiliklerini istiyor. Burada güvenliği artırıyorlar ve her şeye hazırlıklı oluyorlar.

Hepsi benim suçum.

"Köşeye işeyin. Umurumda değil," der adam, Melor'un peşinden çıkarken.

İleri atılıyorum ama kapıyı yüzüme çarpıyor. Kapı kolunu tuttuğum anda kilitler devreye giriyor ve ben yine işe yaramaz bir tutsak oluyorum.

Çıkabilsem bile, bir mucize olsa bile, onu gizlice geçsem ya da onu alt etsem bile, başkaları olacaktır. Ve nerede olduğumuzu bilmiyorum. Kaçıp yardım alabileceğim bir yerde olsaydık, o zaman başka olurdu, ama ıssız bir yerde, zincirlenmiş özel mülkte olabilirim.

Chicago'nun herhangi bir yerinde ya da banliyölerde olabilirim. Kapana kısıldım.

Ya fidye için kaçırılmamış biriyim?

Ya Demyan ve Ilya'yı ölüme sürüklemek için kurulan tuzak ben isem?

Yutkunup, buna inanmadığım bir tanrıya bunun gerçek olmaması için dua ediyorum.

Ama nedense, öyle olacağından korkuyorum.

İkinci Bölüm

İLYA

ZAMAN KAYBEDİYORUZ. Demyan'ın bana daha ne kadar zaman kaybettireceğini bilmiyorum.

Demyan telefon görüşmeleri yapıyor, çünkü görünüşe göre bana hiç güvenmiyor. Pavel'i onu aramaya gönderdi ve şimdi Erin inatçı kocasına bir şeyler söylüyor. "Onunla işbirliği yap" kelimelerini duyuyorum.

Melor ve Simonov onu şimdiye kadar beş kez yer değiştirmiş olabilir. O pislik arabamı çaldığından beri elimizdeki tek ipucu o ve Melor görüldüğü kadar zeki ise, en kısa sürede onu terk etmiştir.

Başım hala mide bulandırıcı bir şekilde zonkluyor ve Albert içeri sızıp sandalyemin ayağına yaslanıyor. Demyan bağırırsa onu korkutabilir diye onu nazıkçe uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama Albert, sahibesi geri dönmediği için beni terk etmek istemeyen küçük, çok ağır bir kaya parçasına dönüşüyor.

"Svetlana'ya geri dön," diye fısıldıyorum köpeğe. "O herifi öldürmeye çalıştı. Kurşun ıskaladı ve o kendinden geçmiş durumda. O da bizim Alina'yı çok seviyor.

Beni görmezden gelerek daha da yaklaşıyor. "O ne?" diye soruyor
Demyan. "Alina'nın köpeği."

"Siktir..." Burnunu sıkıştırıyor. Rusça konuşarak, "Ona bir şey olursa, seni öldürürüm. Canlı canlı parçalarım, bağırsaklarını yediririm, sonra da vücudundaki her kemiğini kırarım. Belki o zaman ölmene izin veririm. Belki."

Sonra dönüp gider, telefonu yine kulağına yapıştırır.

Telefonumda başka bir numarayı tuşladım, düşük seviyeli bir dedikoducu. O, barlardan, düşük seviyeli işlerden haberleri olan biridir. O kadar önemsiz biridir ki, sık sık anlatacak ve doğru alıcıya satacak hikayeleri vardır. Yıllardır onu her türlü iş için kullandım. Ama bu şimdiye kadarki en büyük iş. Riskli bir iş, çünkü bana satarsa, başkalarına da satar.

Ona bilmek istediklerimi dikkatlice sıralarken aklımda tuttuğum şey şuydu: Bu adam, insanları birbirine düşürürse ya da arkadan bıçaklarsa ölür.

"Demyan'ın kız kardeşi hakkında bir şey duyarsan beni ara," diyorum ona. "Ya da Simonov ailesinden herhangi biri hakkında."

"Tamam."

"Peki ya Oleg? Eğer iyi bir şey çıkarsa, zahmetine değer."

Bir şey öğrenirse bana haber verecek, öğrenemezse de haber verecek.

Ne kadar ödeyeceğimi sormaz ve teklifimi kabul eder. Elini ısırmazsa, elin onu beslemeye devam edeceğini bilir.

Oleg'un şansı çok az, ama yine de aramaya değer.

Onun dışında, özel dedektifim de dahil olmak üzere başka bağlantılarım da var. Melor'u takip ettiği tüm yerleri araştırmasını istedim. Ama haber yok, yani bir şey bulamamış demektir.

Mesele şu ki, bağlantılar rapor edecek bir şey olduğunda işe yarar. Şu anda ise hiçbir şey yok.

Bu da beni onun bir yerlerde izini kaybettirdiğine inandırıyor.

Ortadan kaybolmak, ıssız bir yerde olmak anlamına gelmez; sadece görünürlük az, özel mülk, muhtemelen endüstriyel bir yer anlamına gelir.

Gizli, gelip gidenleri takip etmenin zor olduğu yerler. Ama birisi fark edilecektir.

Bizi ona götürecek biri olacak. Biliyorum.

Buna

inanıyorum.

İnanmak

zorundayım.

Aksi takdirde, kafayı yiyeceğim.

"Tamam," diyor Demyan çalışma odamın kapısından bana bakarak, buz gibi soluk mavi gözleriyle, "tekrar açıkla."

Ayağa kalkıp masama yaslanıyorum. "Bir haber var mı?"

"Kimse onu görmemiş." Ofisime girer. "Açıkla."

İç çekmemi bastırarak, vasiyetnamenin çoğunu onunla birlikte gözden geçiriyorum, bana güvenmeyen erkeklerin yükünü nasıl üstlendiğimi. Beni nefret ediyor gibi görünen erkeklerin.

Denis'ten bahsediyorum, ama o eliyle işaret ederek önemsiz olduğunu gösteriyor. Önemli olmadığını kastetmiyor. Daha çok, bununla ilgisi olmadığını kastediyor. Çoğu erkek de öyle.

Ona planı anlattığımda, yüzü buruşuyor.

"Yine de yaralıları kurtarmak için kaldın ve yine de sana sadık kalmadılar mı? Bu Melor o kadar mı etkili?"

"Onu tanıyorlar," diyorum.

Bakışları bana çevirip hemen başka yere yöneldi. "Ne düşündüğünü biliyorum..."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun." Demyan hızlı, öfkeli adımlarla volta atıyor.

Ağzım bükülür. "Sen benim naif bir aptal olduğumu ve liderlik yapmaya hazır olmadığımı düşünüyorsun."

"Senin sözlerin, benim değil. Sen güveniyorsun." Omuzlarını silkiyor. "Bu saflık mı? Bilmiyorum. İçgüdülerine güveniyorum, ama belki de içinde bulunduğun konumda, tamamen hak edene kadar güvenini geri çekmen gerekiyor."

"Başka biri için kurulmuş bir dünyaya adım attığımda bunu nasıl yapacağım?" diye soruyorum.

"Adamlar Belov'u destekledi, sonra onun seçtiği kişi olarak, bu otomatik olmalı," diyor.

Sonra kaşlarını çatıp kendine bir votka doldurur, bana da sormadan bir tane doldurur.

Ben de alırım. "Görünüşe göre Melor kendini bir sonraki varis olarak görüyordu, beni değil, bir davetsiz misafir..."

"Patronunun varisi."

"Hiç duymadığı birisi." Yüzümü buruşturup bir yudum alırken Albert hafifçe sızlanıyor. Tekrar oturup elimi Albert'in başına koyuyorum. "Eski piç herhalde annemin onun iradesine boyun eğmediğini, zayıf olduğunu anlatmıştır..."

O başını sallar.

"Melor şüphesiz adamları bana karşı kıskırttı, zaten şüpheli zihinlerini zehirledi ve sonra bana yakın davranarak beni aldattı," diye mırıldanıyorum. "Ve sonra tabii ki Santo'yu kötü adam yaptı..."

"O zaten öyle." Demyan'ın sesi karanlık, suçlamalarla dolu.

"Sonra Melor, Simonov'la işbirliği yaptı. Alina'yı kaçırdı. Onu geri almak için tahtadan çekilip her şeyi devretmem gerekiyor." Votkadan bir yudum alıp bardağı masaya koyuyorum. "Ama sorun şu ki, o kadar basit değil. Vasiyette vazgeçmem gereken çok fazla şart var ve o yine de dışarıda kalacak."

Demyan parmağıyla bardağa vurur, içindekileri bir dikişte içer, tekrar doldurur ve şişeyi duvara fırlatır. Albert inleyerek titrer ve bana daha sıkı sarılır.

"Onu bu pisliğe sen soktun," diye bağırır. "Sen."

Öfkesi doruk noktasına ulaşmış. Bunu bekliyordum. Ben de kendime öfkeliyim, o da lanet kulübe katılabilir.

"Bu nasıl oldu lan?" diye sorar Demyan. "Melor, onun benim kız kardeşim olduğunu ve bana karşı gelmenin son derece kötü bir fikir olduğunu bilirken, neden onu kaçırmaya değer buldu?"

"Demy—"

"Onu seninle kalmasına izin vermenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum." Bana öfkeyle bakar. "Kabus görüyorsa onu çağırmalıydım. Güvenliği artırmalıydım. Daha erken dönmeliydim..."

"Önemli olduğunu söylemek için." Kahretsin. Ondan yayılan soğukluk beni ürpertir ve o, bir yılanın bakışıyla bana bakar. "Melor, aramızda bir şey olduğunu düşündüğü için böyle bir izlenime kapılmış olabilir."

Demyan kıpırdamıyor. "Düşünüyor mu?"

"Mirasımı alabilmem için evlenmem gerekiyordu..."

"Bu konu düşündüğüm yere gitmesin." Demyan başını sallar ve masaya doğru yürür. "Ve Melor'un izlenimi, aramızda bir şeyler olduğu yönünde. Açıkla."

Uzun bir nefes vererek, "Melor bizim evli olduğumuzu düşünüyor. Biz evliyiz."

"Ne?"

"Bana yardım ediyor." Albert'in sallanan kafasına dokunmayan elimi kaldırıyorum. "Alina'ya kızma. Bu benim hatam. Onu ikna ettim," yalan söylüyorum. "Tüm sorumluluk benim. Ve tüm suç da benim. Her şey için."

Demyan gülmeye başlar. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana istediğin kadar kızabilirsin," diyorum, "ama şu anda tüm bunları bir kenara bırakıp onu geri getirmeye odaklanmalıyız."

Demyan uzun bir süre hareket etmez ve konuşmaz, ama sonunda başını sallar. "Tamam."

"Tamam, kızgın olacaksın ya da tamam, bir kenara bırakacaksın?"

"Beni zorlama, Ilya. Kız kardeşimi geri almaya odaklanıyorum. Angel'ı geri aldığımızda seninle hesaplaşırım. Ve ona dokunmuşsan..."

"Demyan." Dilimi ısıyorum. "Lütfen."

"Onun güvenliği öncelikli. Elimizden geleni yapmalıyız. Onun taleplerine boyun eğmiş gibi davranabiliriz... ama..." Durur. "Siktir, bu işe yaramaz."

Nereye varmak istediğini biliyorum ve ona katılıyorum.

"İşe yarayabilir," diyorum, "ama haklısın. Bir kez ihanet edersek, bir daha yapmaz mı kim bilir? Ve nerede olduğunu bilmeden numara yapmanın bir faydası olmaz."

"Eğer ben bu Melor kadar korkak olsaydım..."

"O da işin içinde, ama sadece o değil," diyorum sessizce.

Demyan kaşlarını çatı. "Onu kaçıranlar gibi korkak olsaydım, taleplerimin gerçekten yerine getirildiğine dair kanıt isterdim. Diğer tarafın ne istediğini bilmiyorum, ama Melor bunu istiyor ve buraya gelip her şeyi almak isteyecektir."

Başını yana eğdi.

Ben başımı sallarım. "Hayır. Ne düşünüyorsan işe yaramaz."

"Bunu bilemezsin."

"Evet," diyorum Rusça, "çünkü ben de öyle düşündüm. Onu buraya getir, belgeleri al, ona kalenin anahtarlarını vereceksin, sonra da öldür. Ama bu Simonov işin içinde olduğu için işe yaramaz. O da bu bratva'dan pay istiyor."

"Belki de hepsini, bu yüzden Melor feda edilebilir."

"Ve Melor'u öldürürsek, Simonov ne yapar kim bilir. Herkes onun acımasız ve ahlaksız olduğunu söylüyor."

"Elinde ne var lan?" Demyan bana tükürdü. "Pavel ve diğerleri arıyor. Bahsettiğin Denis yardımcı olabilir mi?"

"Hastanede yatıyor, bilmiyorum. Sanırım gelişmeleri bekliyor."

"Ona seçim yapmasını söyle."

Demyan'a sinirli bir bakış attım. "Normal şartlarda belki, ama bu normal şartlar değil. Onu ikna etmek ya da kovmak için zaman kaybetmenin anlamı yok."

"İşleri böyle mi yürütüyorsun?"

"Evet. Bildiğin gibi." Çünkü ikimiz de, onun yardımcısı olduğumda böyle davrandığımı biliyoruz.

Şu anda değilim, ama o nasıl görürse görsün, sonuç aynı.

"Elinde bir şey var mı?" Diğer votka bardağını da bir dikişte içti. Demyan bara doğru yürüdü ve burbonu aldı.

Biraz döker ama elinde tutar. "Bana bir şey söyle."

"Fazla bilgim yok," itiraf ettim. "Santo'nun bana söylediklerinden başka bir şey bilmiyorum. Simonov çetesinden birini sol bileğindeki haç dövmesinden tanıyabileceğini söylemişti. Onun dışında... Çetemdeki çoğu adam Melor'a sadık. Onu ele vermek istemezler."

"İspiyonculara koruma mı?"
diye alaycı bir şekilde
soruyor. "Demyan," diye
uyarıyorum.

"Başka birine sadık olan adamlarla aranı düzeltmelisin. Bratvasını kontrol edemeyen bir lider, gerçek bir lider değildir. Değil mi?"

Büyük bir çaba sarf ederek onu görmezden geldim. Burada ne tür bir çatışma yaşanıyorsa, beni ilgilendirmiyordu. Suçlama oyunu ya da güç gösterisi de umurumda değildi.

Önemli olan tek bir şey var. Alina.

Malyshka'mı sağ salım, zarar görmeden geri almak.

Hayatta. Tek önemli olan bu.

"Yardımcı olmuyorsun. Bir plan yapmalıyız. Melor arabamı aldı, belki bizi ona götürür. Tabii arabayı terk etmediyse." "Yani kız bizim."

"Alina kaçırıldığında Melor benimle birlikteydi. Muhtemelen arabayı terk etmiştir. Özel dedektifim Melor ve Simonov'u ve üstlerini arıyor."

Demyan'ın çenesindeki kaslar gerildi ve şu anda beni öldürmeyi düşündüğünden eminim.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sorar. Bu
kadar kalın kafalı olamaz.

"Demyan, ben onun Melor'la birlikte olmadığını söylüyorum. Onu o
almadı." "Bütün bunu o adam ayarladı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve kendi adamlarını öldürmelerini mi emretti? Kapıda, avluda? Hayır. Başka bir araba geldi. Kimdiyse, yoluna çıkan herkesi öldürdü. Bu Simonov'un işi."

"Öyle mi?"

Ama Demyan biliyor. O, sadece birlikte çalıştığı ve düşman olarak gördüğü kişileri tanıyan bir pakhan değil. Diğerlerini, rütbeleri, itibarlarını, güvenilirlik ve pervasızlık derecelerini de biliyor. Demyan her şeyi bilir. Onları sadece yüzeysel olarak tanıyor olsa bile, daha fazla bilgi edinmek mi yoksa yolunun kesişmemesini mi istediğine kolayca karar verebilir.

Bu farklı. Biri kız kardeşini alarak onun alanına girmişti.

"Düşün Demyan. Eğer yaşamak istiyorsa, kızının tam olarak nerede olduğunu bilemez. Ama onu kimin kaçırdığını biliyor."

"Bu Simonov," diye mırıldanır Demyan.

"Simonov, bildiğin gibi, ahlaksız, kendi hayatı dışında hiçbir değeri olmayan bir adam," diyorum.

Demyan gözlerini kısar ve bardağını masaya koyar. "Melor sana Simonov'un nasıl biri olduğunu anlattı, Santo da yardım edeceğini söyledi. Santo ve Melor'un bu işin içinde olmadıklarını kim söyleyebilir? Bu Simonov Bratva olduğundan ne kadar eminsin?"

"Çünkü Melor'un Simonov ile çalıştığına dair kanıtım var. İtiraf etti."

Kaydı çalarım.

Demyan homurdanır. "Blöf yapıyor olabilir."

"Sana blöf yapan bir adam gibi mi geliyor?" diye soruyorum. "Çünkü bana Simonov gerçek suçlu gibi geliyor."

"Ne kadar eminsin?"

"Bunun doğru olduğuna yüzde yüz eminim. Simonov'un Alina'yı kaçırdığından yüzde yüz eminim."

Demyan burbonunu içip başını sallar. "O zaman Simonov'u bulalım."

Üçüncü Bölüm

ALINA

Bu odada ne kadar süredir yalnız kaldığımı bilmiyorum. Saatler oldu sanırım. Saatler geçmiş gibi geliyor.

Panikten, şu anda burada sıkışıp kaldığımı kabullenmeye kadar geldim.

Ama kabullenmek pes etmek değil, durumuma uyum sağlamak da değil. Sadece... sıkışıp kaldığımı kabul ediyorum. İlk paniğim ve korkum yorgun bir dehşete dönüştü. Ya öyle olacak ya da sürekli bombardımana maruz kalmaktan kendimi kapatacağım.

Bir bakıma, her şeyi tüketen kederden çok da farklı değil. Yorgun bir üzüntüye dönüşüyor ve yaşamama, bazen gülmeme izin vermek için arka plana kayıyor, sonra en beklemediğim anda üzerime çöküyor.

Bu durumda duygularımın da öyle olacağını düşünüyorum.

Tam olarak aynı şekilde değil, ama bir şey olursa, bir ses, kapı, biri içeri girerse... sonsuz sayıda korkunç olasılık var.

—eminim ki bana çarpar.

Şimdilik bunu kabul edeceğim. Böyle düşünebilirim.

Oda içinde volta atıyorum. Kapıyı kontrol ettim, duvarlarda gizli kapılar aradım, orada olmadığını bildiğim şeyleri, ama yapacak bir şeydi.

Yapamayacağım şeylerin listesi uzun. Nerede olduğumu anlayamıyorum, depo olarak kullanılmış bir bodrum katı ya da kanepe ve kapıdaki ağır kilitlere bakılırsa, mahkumları tutmak için kullanılmış bir yer. İçeri giren birini alt edemeyecek kadar küçük ve zayıfım. Ve eğer dışarı çıkarsam...

Dışarıda kaç kişi var, bir araba ya da telefon bulabilir miyim, bilmiyorum.
Çok fazla değişken var.

Çok fazla. İçimde panik baş göstermeye başlayınca, bildiğim şeye yöneliyorum. Demyan geri döndü, yani Ilya'nın yanındadır.

İkisi de beni geri getirene kadar hiçbir şeyin önünde durmayacaklar.

Melor, Ilya'yı hafife alıyor. Belki de kardeşimi fazla abartıyor. Beni yanlış anlama. Demyan ölümcül bir adam, ama Ilya da öyle. Ve Ilya, kardeşime göre daha fazla duruma göre kendini değiştirebilir.

Bu yüzden Demyan, kardeş kadar yakın olmasalar da onu ikinci adamı yapmıştır.

Ama onlar burada
değil. Ben
buradayım.

Peki ne yapabilirim?

Kanepeye oturup suyu alıyorum ve susuzluğumu gidermek için dikkatlice bir yudum alıyorum, tuvalete gitmem gerekmeyecek kadar. Suyun bitmemesini istiyorum.

Küçük ve zayıfım, ama hareket edebiliyorum. Biraz kendini savunma biliyorum. Silah kullanabilirim ve gerekirse bir adamın gözlerini oyup, hayalarını o kadar sertçe bururum ki, onları vücudundan kopardığımı sanır.

Bu adamlar iri. Ben küçüğüm.

Küçük olmayı kullanabilirim. Onların iriliğini aleyhlerine çevirebilirim.

En azından deneyebilirim. Ve eğer silah, bıçak, ne olursa olsun bulabilirsem, kullanacağım. Tanrıya yemin ederim. Önümdeki adamın tetiği çekip Max'i öldürdüğünü hayal edeceğim.

Ve onların Ilya'ya da bunu yapmak istediklerini biliyorum. Evet, yapacağım.

Yapabilirsem.

"Sonuçta," diye fısıldıyorum, "kaybedecek neyim var ki?" Hiçbir şey.

En azından beni kaçırmak için hayatta kalmam gerekiyor ve hayatta kalmam gerektiği için beni öldürmeyecekler.

Yine volta atıyorum, esniyorum, gevsemeye ve uyanık kalmaya çalışıyorum.

Oturmam gerektiğinde, oturuyorum.

otu

ruy Ve artık yeni bir mantram var.

oru *Kaybedecek neyim var ki? Hiçbir şey.*

m. Bu iyi bir mantra.

Kendime acımdan daha iyi. Daha iyi...

Başımın üstünde bir şey çarpıyor, o kadar gürültülü ki küçük bir çığlık atıyorum.

Sanki üst katta bir canavar uyanmış gibi, çizik, çarpma ve gümbürtülerden oluşan bir canavar. Ağır botlardan.

Ya geri geldiler ya da hala buradalar, sadece bu yer çok katlıysa zemin kata taşınmışlar. O zaman yüzüme buz atılmış gibi, ölümden daha kötü şeyler olduğunu fark ediyorum. Aklıma insan kaçakçılığı geliyor. Ya da beni Ilya'yı ölüme çekmek için kullanmak. Demyan da, çünkü bir bratva alabiliyorken neden iki almayasın ki?

Ama Yegorov Bratva'yı kaçırmanın bir anlamı yok. Yeni pakhan olmak için ortaya çıkan kişiyi kimse takip etmez. Paramparça edilirler ve Erin'in ilk sırada olacağını tahmin ediyorum.

Duygularımı kontrol edemiyorum.

Max'i kaybetmenin acısı beni boğuyor ve şimdi kardeşimi ve Ilya'yı da kaybetme ihtimaliyle üç katına çıktı. İki sevdiğimi birden kaybedemem. Kaybedemem. Kardeşimi de kaybedemem. İkisini de kaybedemem.

Melor'un Demyan'ı öldüreceğinden emin değilim. Ama Ilya? Evet, kesinlikle.

Titremeye başlıyorum, gözyaşları akmak üzere, biri damlıyor. Onu silip atıyorum.

Kilit gıcırıyor ve kapı bir gürültüyle açılıyor, beni irkitiyor.

Melor içeri girer, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana uzanır.

Son anda kolumu çekiyorum, o da havayı yakalıyor. Kendimi ona atıyorum, dizimi kaldırıp hayalarına vuruyorum. O homurdanıyor ve ben kemerindeki silahını almaya çalışırken saçımı yakalıyor. Kafamı geriye doğru çekiyor.

Yakıcı bir acı içimi kaplar.

Elimi tabancadan bırakıp onun hayalarını tutup büküyorum.

O çılglık atar ve beni saçımdan tutup kendinden uzaklaştırır. Gözlerine saldırırım, tırnaklarımı yüzüne geçirip kazımaya çalışırım.

Melor beni yere fırlatır. Omzuma acı verici, sarsıcı bir gürültüyle düşerim.

Ayağa kalkmaya çalışırken bile gölgesi üzerime düşüyor. Diğer omzuma sertçe ayağını vurarak beni sırt üstü yere yapıştırıyor.

"Sürtük."

Bununla birlikte beni boğazımdan kaldırır ve yumruğunu yüzüme indirir, her şeyi beyaz ve siyah bir patlamaya dönüştürür.

Beni yere atıyor, üstüme atlıyor ve tekrar yumruk atıyor, kafamı beton zemine vuruyor.

Şimdi iki... üç kişi var.

Kafamı tutup tekrar yere vuruyor. Her şey kısa devre yapıyor ve karanlık basıyor.

Kafamdaki ÇAKMA sesleri durmuyor. Midemi bulandırıyor ve kusmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Hareket edemiyorum ve beni sarsan acı dalgaları o kadar şiddetli ki, unutmak istiyorum.

Bir şekilde gözlerimi aralamayı başardım. Dünya parlak bir şekilde ortaya çıktı ve her şey bulanıklaşıp ikiye bölündü.

Yavaşça, dikkatlice nefes alıp ellerimi çekerim. Bir şey bileklerimi bağlıyor. Ayaklarımı denerim. Orada da aynı.

Bir sandalyeye bağlanmışım. Yavaşça, her şey netleşir.

Beynimdeki kaosu düzenlemek uzun saniyelerimi alıyor ve her seferinde yine kayboluyor.

"Neredeyim?" Sesim kalın ve boğuk çıkıyor, sanırım beyin sarsıntısı geçirmiğim.

Neden sandalyeye bağlanmışım? İlya nerede?

Bu yanlış. Neden İlya'yı düşünüyorum? Ben nişanlıyım. Max nerede?

Soğuk içime işliyor.

Hayır. Max öldü.

İlya nerede?

İlya... İlya'ya sarılıyorum ve her şey yavaşça kafamdaki şiddetli çarpıntılar arasında kayboluyor.

İlya ile evliyim. Sahte. Gerçek. Onu seviyorum. Albert adında bir köpeğim var.

Bileklerimi çekiştiriyorum ve sıkı ipler daha da sıkılaşıırken acı içinde bağırıyorum. Kollarım garip bir açıyla bağlanmış.

Orada oturup nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, uzuvlarımı gevşek bırakıyorum, ama ellerim artık zonkluyor.

İpler çok sıkı. Neden sandalyeye bağlandım?

İlya nerede?

İlya'yı istiyorum.

Yavaş yavaş, kafamdaki çınlama katlanılabilir bir düzeye iniyor. Acı hala şiddetli, ama gözlerimi tekrar açabileceğimi düşünüyorum.

Yavaşça açıyorum.

Görüşüm biraz bulanıklaşıyor ama netleşiyor.

Neden sandalyeye bağlanmışım?

Ilya nerede?

Ve neden şu anda sarı renkli bir yatak, ahşap duvarlar ve kapalı bir kapı olan rustik bir yatak odasındayım?

Sağıma bakıyorum. Kalbim çarpıyor. Bir pencere.

Kalbim yerin dibine çöküyor.

Parmaklıkları bir pencere, ama perdeler açık ve kilometrelerce uzanan ağaçları görebiliyorum.

Hiçliğin ortasındayım.

Ilya'nın beni bulma şansı çok az, hatta sıfır bile olabilir.

Belki de ben yem falan değilim. Belki de beni öldürüp fotoğraflarımı Demyan ve Ilya'ya gönderecekler ve kimsenin bulamayacağı bir yere gömecekler.

Melor Belov Bratva'yı istiyorsa, neden bu kadar zahmete giriyorlar, anlamıyorum. Aklıma başka bir neden gelmiyor. Operasyon o kadar büyük ve karmaşık ki, tek düşünebildiğim bu. Yoksa neden beni kaçırmak yerine öldürmediler?

Bir şey istiyorlar ve beni canlı tutmak bunu elde etmenin yolu.

Bunların hiçbirisi bana umut vermiyor.

Kapı açılır ve Melor içeri girer. Yüzündeki çizikler beni memnun eder, umarım hayalarını da yaralamışındır. Umarım her hareket ettiğinde ve işerken acır.

Bana bir şey fırlatıyor ve göğsüme çarpıyor. Aşağıya bakıyorum. Bir sandviç. Görünüşe göre peynirli. Beyaz Amerikan ekmeği ve dilimler arasında kalın turuncu bir parça.

"Ye."

Ona öfkeyle bakıyorum. "Bağlıyım, bu yüzden biraz zor."

"Yüzün nasıl? Burnunu kırmalıydım."

"Hayaların nasıl? Seni hadım etmeliydim." Söylememeliydim, ama kendimi tutamadım.

Gülüyor, ama sesinde öfke ve acı duyuyorum. "Siktiğimin aptal bratva prensesi orospusu."

O hızla yaklaşır, sandviçi kapar ve başımı geriye çeker. Ağlamamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Ye dedim." Sandviçi kapalı dudaklarıma dayadı, açana kadar ve bir ısırık almaktan başka seçeneğim kalmayana kadar. Ama sonra boğulmaya başlayana kadar itmeye devam etti.

Sonra geri çekilir ve beni bırakır.

Çiğniyorum ve yutmaya çalışıyorum ama ağzım kurumuş. Neyse ki ekmek o kadar yumuşak ki tuhaf bir top haline geliyor ve yutmayı başarıyorum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Basit. İlyä benden bir şey aldı, ben de ondan bir şey aldım."

Midem bulanıyor.

Benden

bahsediyor.

Belki de ben yem değilim... Bu beni geri çekilmeye zorluyor. "Bana ne yapacaksın?"

Melor cevap vermiyor.

Tüm önceki düşüncelerim geri geliyor. İnsan ticareti. Seks kölesi. Tecavüz kurbanı. Üçünün de aynı olduğunu biliyorum, ama dereceleri var ve hepsi korkunç.

Ama bu adam bana saldırıyor? Bu adam beni adamlarıyla paylaşıyor?

Bu özel bir işkence türü.

Ölüm kadar kolay bir şey kastetmediğini sanmıyorum.

Melor arka cebinden bir şişe su çıkarır, kapağını açar ve ağzıma dayar. "İe."

İhtiyacım olduğu için suyu içmek için açıyorum. Ama o, suyun ağzıma girip girmediğini umursamıyor ve sonunda suyun çoğu üzerime dökülüyor, sadece bir yudum içebiliyorum.

Şu anda sıırıslıklam ve üşüyorum. Sonbaharın başındayız ama bulunduğumuz yer çok soğuk. Islak, ince tişörtümle titriyorum.

Beni görmezden gelerek, bipleyen telefonunu çıkarırken şişeyi fırlatıyor.

"Lütfen," diyorum, "bana bir battaniye verebilir misin?"

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor. "Sessiz ol ve hiçbir yere gitme." Giderken bana iğrenç bir şekilde sırtıyor.

Ve ben yalnız

kaldım.

Yine.

"İlyä," diye fısıldıyorum. "Neredesin?"

Kimse cevap vermiyor.

Dördüncü Bölüm

ILYA

Çalışırken zaman hem hızlı hem de yavaş akıyor.

Demyan da benim gibi telefonda, aramalar yapıyor ve iyilik istiyor. Simonov'un saklanabileceği yerleri veya gizli operasyonlar için tercih ettiği yerleri bulabilirsek, Alina'yı bulmaya bir adım daha yaklaşıyoruz.

Albert sonunda Svetlana ve Erin'le birlikte gitti. Çocukları seviyor gibi görünüyor, ama ara sıra burnunu sokup, metresini geri aldık mı diye bakıyor. Kalbimin taş gibi olması gerektiği bir anda, kalbimi daha da acıtıyor.

Ben Demyan değilim ve onun kalbi öyle olmadığını biliyorum, ama çoğu durumda kendini kapatıp kalkanlarını kaldırabiliyor.

Erin ve çocukları söz konusu olmadıkça.

İşte benim mücadele ettiğim şey bu, sertliğimi, buzumu, taşlığımı, en soğuk öfkemi yerinde tutmak, böylece onu geri almak için yapılması gerekenleri yapabilmek, oysa tek istediğim paniklemek.

Başka bir durumda, Erin ve Sasha kaçırıldığında onun da aynı şeyi yaşayıp yaşamadığını sessizce sorardım.

Ama yapamıyorum.

Çünkü Alina onun lanet olası kız kardeşi.

Telefonu kapatıp masamdaki cihaza bakıyorum.

"Şans var mı?" Demyan telefonunu kapatırken Rusça soruyorum.

"Emin değilim. şu anda Chicago'da onun saklanabileceği biręok kapalı iş yeri var." enesinde bir kas seğirdi. "Başka bölgelerdeki sahte isimler altında kayıtlı olanlar da dahil."

"Başka insanların bölgelerine girip saklanacağını sanmıyorum, o yerin sahibi olsa bile. Çok riskli."

"Peki?" En iyi arkadaşımın yüzeyinin hemen altında bir saldırganlık beliriyor. Özel dedektifimin birkaç saniye önce söylediği şeyi düşünüyorum. Elinde pek bir şey yok...

Melor adına kayıtlı bir araba ve Simonov'un kuzeninin karısına kayıtlı bir minibüsün görülmüş olabileceği bilgisi.

Demyan'a dedektifin söylediklerini aktardım: Takip et, rapor ver, tehlikede olduğunu düşünürsen oradan hemen uzaklaş ve fazla yaklaşma.

"Kamyonet ilginę," diyorum. "Kağırılan bir kızı taşımak için iyi bir araç."

"Onları buluruz, o şekilde ezip geçeriz."

"O kadar kolay değil Demyan, sen de biliyorsun." Kafamı sallıyorum. "Ayrıca, zel dedektifin ekibi onları kaybetti. şimdiye kadar yer değiştirmişlerdir."

"İşini yapamayan bir özel dedektif ne işe yarar?" diyor, sesi sert bir hırıltıyla.

"Kimseyi durdurmak özel dedektifin işi değil. Özel dedektifin işi bize bilgi vermek. O da bunu yaptı," diye mırıldandım. "Gizlenmiş ya da araç değiştirmiş olacaklar, ama Melor ortalıkta dolaşmayacaktır."

"Peki, ne yapacağız?" diye sorar Demyan.

Boğazım sıkışarak nefes alamıyorum. Zamanın kısıtlı olduğunun çok iyi farkındayım. Tahammül edemediğim korkunç senaryolar hayalimde canlanıyor.

Demyan elini bara vurur. "Sana bir şey sordum, Ilya."

Gözlerimi kısıyorum. "Kendini tehlikeye atacak bir yere gitmez. Kendi adamlarını değersiz gören kibirli bir adam kendini ateş hattına atmaz, bu yüzden sahip olduğu yerler iyi seçenekler gibi görünüyor ama değil. Akıllıca olduğunu düşündüğü bir yerde olacaklar. Güvenli olduğunu düşündüğü bir yerde."

Kasları daha da sertleşir.

"Sessiz, göze çarpmayan bir yer mi sence? Meraklı gözlerden ve ığlıklardan uzak?" Demyan bunu soru olarak soruyor ama onu tanıyorum.

O da benimle aynı şekilde düşünüyor, ama görünüşüne bakılırsa öfkesi kemiklerini kemiriyor.

Beni kışkırtmayı ve dürtmeyi seviyor. Benim teorilerimi kendi teorileriyle karşılaştırmayı seviyor. Bazen aynı fikirdeyiz ve parçalar yerine oturuyor. Diğer zamanlarda ise Demyan, kendi bakış açısından farklı bir şey duyuyor ve önemli bir bilgi parçası yerine oturuyor.

Bu yüzden o parlak, tehlikeli, çok saygı duyulan ve korkulan bir pakhan, ben ise değilim.

Ama Alina için ne gerekiyorsa yapacağım.

"İki yer daha var. Kullandığı eski bir depo var. Genel olarak yerini biliyorum ama..."

"Oleg biraz önce beni aradı. Yıllar önce West Englewood'da Simonov için sandıkları açan bir ekipte çalıştığını söyledi."

"Siktir, o bölge."

"Adresi verdi." Ona bir kağıt parçası uzattım. Almak için karşıya geçti.

"Diğer yer," diyor, "Charles Mound ormanlarında, muhtemelen son fahişelerini götürdüğü bir balıkçı kulübesi."

"Öyleyse önce hangisine bakacağımıza karar vermeliyiz." Kahretsin.

Demyan bana bakar. "Muhafızları vardır. Kendine saygısı olan hiçbir pakhan, artık kullanmadığı bir depoyu tamamen terk etmez. Ürün getirmiyor olabilir, ama o yerler her zaman işe yarar. Yanlış yeri seçersek, Alina'nın hayatı tehlikeye girer."

Biliyorum. Bara gidip bir burbon doldurup bir dikişte içiyorum. "Sence önce hangisine bakalım? Ne düşünüyorsun

Ne düşünüyorsun, Ilya?"

Bardağı sıkıca tutuyorum ve gergin sinirlerimi yatıştırmak için bir tane daha dökmek istiyorum. Ama yerine bardağı masaya koyuyorum. Beni sınıyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Sanki benim hata yapmamı istiyor ki, tüm öfkesini, korkusunu ve hayal kırıklığını birine yöneltebilsin. Bunu daha önce de yaptı, ama bu kadar ileri gitmemişti. Bu kadar kişisel değildi.

Ama bu da makul bir soru. En iyi yer neresi?

"Depo daha uygun, çünkü Chicago şehir sınırları içinde ve kulübe oldukça uzak."

"Yani depo senin fikrin mi?"

Ona bir bakış attım. "Hayır. Kulübe çok daha uzak, ama aynı zamanda تنها. Oraya arabayla gidersek, gelenleri görebilir veya duyabilirler."

"Yani depoyu bırakıp kulübeye mi gideceğiz? Yürüyerek mi?"

Bilgisayara gidip Google Haritalar'ı açtım. "Yeri neresi?"

Telefonunu yere attı, ben de bölgeyi buldum, sonra yakınlaştıırıp dizüstü bilgisayarını ona görebilmesi için çevirdim.

"Buradan girip park ediyoruz ve yürüyerek gidiyoruz. Bu arka yol, aşağıdaki kasabadan veya otoyoldan değil. Bizi asla beklemezler."

Yavaşça başını sallar. "Ya orada olmazsa? O benim kardeşim, Ilya."

"Orada olacaktır. Bu daha akıllıca bir seçim."

"Yanıılıyor olabilirsin," der yumuşak bir sesle.

Ona bakıyorum. "Olabilirim. O zaman Pavel'i depoya göndeririz. Pavel, bizi görmeden herkesi ortadan kaldıracak bir ekip seçebilir. Eğer kız kardeşim oradaysa, Chicago'dan ayrılmadan önce haberimiz olur ve geri dönebiliriz."

Demyan birkaç saniye cevap vermez. Sonra başını sallar. "Tamam. Her şeyi hazırlayalım ve yola çıkalım."

YERLERİMİZDEYİZ, gözlerimiz kulübede. Arabalar uzakta, Demyan, altı adam ve ben silahlarımızla hazır, aşağıdaki manzarayı izliyoruz.

Chicago'dan ayrılırken Pavel aradı. Depo temizdi.

Yol boyunca sınırlarım gergin ve gergindi, kafamda canlanan senaryolar beni hem korkutuyor hem de güçsüzleştiriyordu. Çünkü eğer o burada değilse, o zaman...

Şu anda bile, aşağıya bakarken, onun orada bir yerde olmasını diliyorum. Ve hayatta olmasını.

Zarar görmemiş.

Dışarıda iki adam sigara içiyor. Silahlılar ama tetikte değiller.

Bizi beklemiyorlar.

Bu, tehlikeli olmadıkları anlamına gelmez. Sadece yüksek tetikte olmadıkları anlamına gelir.

Çevreyi taradım.

Ağaçların kenarında, daha ileride üç kişi daha var, gözleri yolda, bizi izliyorlar. Birini.

Dinlerken, kabinden kahkahalar geliyor. Kanım kaynamaya başlıyor.

Demyan'ın yanına yaklaşıyorum. "Melor."

Başka bir ses Rusça olarak günün ne kadar güzel olduğunu söylüyor. "Bahse girerim o Simonov," diye mırıldanıyor Demyan. "Adamlarım ve ben dikkatlerini o yöne çekeceğiz.

dikkatlerini dağıtacağız. Sen arkadan gizlice girip Alina'nın orada olup olmadığını kontrol et." Başımı sallıyorum.

Bunun tek bir şansı var.

Üç deyince, ayrı yollara gideceğiz. Kimseyi uyandırmamak için kendimi acele etmemeye zorluyorum, dikkatli adımlarla ilerliyorum.

Arka kapı yok, ama banyoya açılan büyük, kısmen açık bir pencere var. Dikkatlice pencereyi biraz daha açıyorum ve bir bağırış duyulup silah sesleri başlar başlamaz içeri tırmanıyorum.

Demyan için endişelenmiyorum. Bu tür işleri her zaman yapıyor. Bu onun için hayatın kendisi gibi.

Ayrıca, aklımda tek bir kişi var: Alina.

Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde yere inerim ve metal tuvalet kağıdı standını yere düşmeden yakalarım.

Dikkatlice yerine koyduktan sonra Kimber 2K11 tabancamı çekip kontrol ettikten sonra kapıya doğru ilerliyorum.

Ses yok, ama burada biri var. Havada hissediyorum. Alina olmasını istiyorum. O tatlı gerginlik ona ait gibi, ama kötü bir sürprizle karşılaşmamak için kendimi bu düşünceye kaptırmıyorum.

Dışarıda çatışma devam ediyor. Bitişinin an meselesi olduğunu biliyorum, birinin içeri girip saklanmaya karar vermesinin an meselesi. Demyan izin verirse tabii. Ama silahlı çatışmada her türlü değişken olabilir ve ben onları beklemeyeceğim.

Sessizce, kısa ve dar koridordaki bir odadan geçiyorum. Oda boş, içinde balıkçılık malzemeleri ve diğer ıvır zıvırdan başka bir şey yok.

Aşağı inip oturma odası ve mutfığa giriyorum. Tezgahın üzerinde bir somun ekmek var ve içinden bir silah namlusu çıkıyor. Sehpa kapağı açık bir şişe votka duruyor.

Ama burada kimse yok.

İleride kapalı bir kapı var. Sessizce odayı geçip, açık ön kapının önünden hızla geçiyorum. Dinliyorum. Kapının diğer tarafından yumuşak bir ses geliyor

kalbimi sıkıştırıyor.

"Lütfen kilitli olmasın," diyorum fısıltıyla. Kapı kolunu çeviriyorum.

Bir an için dünya durur. Alina.

Yaralı, hırpalanmış, gözleri bana kilitlenmiş.

Umutsuzluktan parlak altına dönüşüyorlar, sadece benim için duygularla çevrili

Ona koşuyorum.

Malyska'm ayak bileklerinden ve bileklerinden sandalyeye sıkıca bağlanmıştı. Onu

titrememeye çalışarak onu çözüyorum. Rahatlama ve sevgi beni kaplıyor, ama hepsini bastırıyorum. Bunun için vaktim yok.

"Tanrıya şükür, Alina." Onu kucaklamak, öpmek, ona dokunan ve onu inciten her lanet olasıyı öldürmek istiyorum.

"İly, sen gerçek misin? Albert? Kafam..." "*Malyska*, o iyi. Ben de gerçeğim. Yürüyebilir misin?" Çok dikkatli bir şekilde başını sallıyor.

Dışarıda silahlar ateş etmeye devam ediyor. Henüz tehlike geçmedi.

Hızla oturma odasına, sonra mutfığa koşuyorum. Bakışlarım kiler kapısına takılıyor. Sanırım kiler. İçeri girerken görmemiştim ama uğraşacak vaktim yok. Eğer biri saklanıyorsa, yüzünü gösterirse onu vururum.

Ekmekten silahı alıp dolu olup olmadığını kontrol ediyorum. Kolay kullanımı olan bir tabanca, bu yüzden yatak odasındaki Alina'ya koşarak silahı ona veriyorum.

"Ateş etmeyi biliyorsun."

"Biliyorsun," diyor, sesi titriyor, boğuk.

"Bu kolay. Nişan al ve tetiği çek. Yere yat ve ben ya da Demyan dışında biri girerse onu vur. Tamam mı?"

"Evet, İly... Alb..."

"O iyi."

Yanağından bir gözyaşı süzülür, ben de onu silerim.

"Seni her zaman koruyacağım, *malyska*."

Bunun üzerine ön kapıya doğru sürünerek ilerledim. Dışarıda ilk saydığımdan daha fazla adam gizleniyordu. Üçü kulübenin arkasındaki çalılıkların yanında saklanıyor ve Demyan ile adamlarını öldürmek için çok iyi iş çıkarıyorlardı.

Hepsini vuruyorum. Hızlıca arka arkaya birer el ateş ediyorum ve silah sesleri devam ediyor.

Arkamda bir gıcırtı duyunca dönüp bakıyorum. İşte oradalar, o pislikler. Melor ve Simonov.

Kanepenin arkasına dalıp ateş ediyorum.

Onlar da ateş ediyor.

Simonov kapıdan dışarı fırlar. Melor bana doğru gelir ve ben onu bacağından vururum.

bac

ağı Çıglık atıp dönerek kapıdan dışarı çıkar. Onların peşinden ateş ederek giderim. Demyan onları kovalamak için saklandığı yerden çıkar. "Alina'nın ateş yanında kal!"

etti Siktir. İçeri girip ona verdiğim silahı hatırlıyorum.

m. "Malyska, benim." Kapıyı açıp yatak odasına koşuyorum.

yatak odasına

Bana bir bakış attıktan sonra gözyaşlarına boğuldu, topallayarak kollarıma atladı ve bana sıkıca sarıldı.

Saçlarını okşuyorum, onu kenara çekiyorum, içeri girmeye cesaret edebilecek herhangi bir saldırganın yolundan çekiliyoruz.

Dışarıda silah sesleri azalır. Sonra tamamen kesilir.

Henüz bitmiş olmayabilir. Geriye kalanlar silahlarını yeniden dolduruyor olabilir, ama şu anda tek endişem Alina.

Yavaşça yüzünü kendime doğru kaldırıp ona nazikçe, tatlı bir öpücük veriyorum.

Ayrıldığımda gülümsediğimi fark

ettim. "Güvendesin, Alina."

"A-Albert'in güvende olduğundan emin misin?"

Gülüyorum. "Sasha onu biraz fazla sevip ezmediyse tabii.

Ama o akıllı bir köpek. Tehlikeli olduğunu düşünseydi saklanırdı."

"Çok endişelendim, Ilya. Aptalca davrandım. Adam Max'ten bahsettiğinde beni yere devirdi. Gerçek katilini bildiğini söyledi ve şokun etkisi geçmeden beni itip arabaya kilitleti. Sonra sen geldin. Sana zarar vereceklerinden korktum, Ilya. Seni kaybedemem. Kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin." Bu sefer onu öptüğümde, tutku çiçek açtı.

Beni tüm varlığıyla öpüyor ve sıcaklığı beni sarıp sarmalıyor.

Dillerimiz dans ediyor ve tek istediğim şey...

"Bitirdiyseniz," diyor Demyan aniden. O hala bana yapışırken, ben biraz geri çekiliyorum.

Demyan'ın soğuk gözleri bana bakar, içimi okur, sonra Alina'ya döner, elini tutar ve ona sarılır.

"Melek, olabildiğince çabuk geldim. Hadi. Eve gidiyoruz." "Ama..."
"Hemen, Alina. Çantan ve telefonun bende." Demyan onun yüzüne dokunur.
"Doktoru çağıralım. Hadi."
"Demyan," derim, o Alina'yı yanımdan geçirmek isterken. "Simonov ve Melor'a ne oldu?"
"Kaçtılar." Bana sert bir bakış attı. "Adamlarımla git. Seninle sonra hallederim."

BU ADAMLARI TANIYORUM ve uzun yolculuk boyunca akıllıca sessiz kalıyorlar. Öfke ve hayal kırıklığı tüm yolculuk boyunca içimde kalıyor ve çoğu kendime yönelik. Çoğu mu? Hepsi.

Naif olduğum için, durumu bu kadar kötüleştirdiğim için.

Beni ön kapıya bırakmalarını söyledim. Karışıklık temizlenmiş, cesetler kaldırılmıştı ve Svetlana'nın gerekli aramaları yaptığını düşündüm.

Yola çıktığımda Isaak kırmızı Porsche'sinin yanında bekliyor, mutsuz görünen Albert'i tutuyor.

Albert aşağıya doğru kıvrılır, dans eder ve heyecanlı ve şaşkın bir şekilde bana havlar. Alina'nın kokusunu aldığına şüphe yok.

Isaak etrafına bakınıyor. "Ne oldu lan? Öldün sandım. Demyan'ın karısı Alina'nın peşinden koştuğundan bahsetti."

"Ölmüş olsam daha iyi," diye mırıldanarak yanından geçip içeri giriyorum.

En yakın içki olan odaya giriyoruz ve elim neye gelirse ikimize de birer bardak dolduruyorum. Olanları anlatıyorum ve daha sonra o bana kanı temizlemem ve hortumla yıkamamda yardım ediyor. Sonra içeri girip kendimizi sarhoş olana kadar içmeye devam ediyoruz.

Ama içki ve öfkemin arasında, karanlık düşüncelerden kurtulamıyorum.

"Demyan bunu atlatacaktır," diyor Isaak.

Bardağımlı bırakıp şişeyi ona doğrultuyorum. "Birincisi, sen kalıyorsun. Araba kullanacak durumda değilsin. Svetlana'ya bir oda hazırlatacağım. Aslında, muhtemelen hazırdır. İkincisi, sen ne dediğini bilmiyorsun. Alina beni affetse bile..."

"Neden?"

"Demyan'ın beni ona yaklaştırmasına imkan yok."

"O reşit, dostum."

"O Demyan, kardeşim." Bir yudum içtim. "Ve *bu* benim hatam." "Olur böyle şeyler, dostum."

Biraz daha içiyoruz.

Daha sonra, Isaak misafir odalarından birine gittikten sonra, ben de sendeleyerek odama gittim. Albert hala mutsuz bir şekilde bekliyordu. Onun nasıl hissettiğini biliyorum.

"Onu aramalıyız," diyorum, artık çok sarhoşum. Ve arıyorum. Ama Demyan cevap veriyor.

"Alina uyuyor. Telefonunu bana bıraktı ve kız kardeşimi rahat bırakmanı istiyorum."

"Telefonu ver Demyan."

"Saat 1:00," diye bağıyor. "Bunun olacağını tahmin etmeliydin. Her şeyi. Senin neyin var? Max'i kaybetti. Başka birini de kaybetmesini mi istiyorsun? Hayatını kaybetmesini mi? Bir pakhan'ın karısı tehlikeye girecek. Onunla evlendiğin anda onu hedef tahtasına oturtun."

Demyan'ın telefonu kapattığını mı yoksa bağlantının kesildiğini mi bilmiyorum, ama telefonu odanın diğer ucuna fırlatıyorum, Albert inliyor.

"Üzgünüm, küçük dostum," diyorum. "Denedim."

Albert yanıma sokulur, köpek gibi iç çekerek. Onun tüylerini okşarım. Ben köpek kulübesindeyim diye o da köpek kulübesinde kalmamalı, köpek olsa bile. Alina'yı özliyor ve kaçırıldığında çok cesur davrandı.

Bu gece hiçbir yere gitmiyorum.

Kendimi berbat hissediyorum. Daha da berbat. En berbat. Demyan haklı.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Ve tahmin edemediğim için?

Bu, Alina'yı hak etmediğim anlamına geliyor. Asla hak etmeyeceğim.

Beşinci Bölüm

ALINA

Biri yanağıma öpüyor ve bu beni gülümsetiyor. İlya ne zaman bu kadar tüylü ve burnu bu kadar soğuk ve ıslak oldu bilmiyorum, ama...

Uyanıyorum.

Sevgi ve heyecanla dolu, eriyen kahverengi gözler benimkilere bakıyor.

Albert neşeyle havlıyor.

"Albert!" Kalbim kabarıyor, sıcaklık, ışık ve sevgi beni kaplıyor. Onu sıkıca sarıyorum.

Başım hala ağrıyor, ama şu anda, Albert burada olduğu için, eskisi gibi önemli gelmiyor. Albert gerçekten, içtenlikle iyi ve hayatta.

Onun küçük, sıcak vücudunu, o nefes nefese kalıp kurtulmak için kıvrılana kadar sıkıca sarıyorum.

Onu bırakıyorum ve o bana onaylamayan bir bakış atıyor, sonra yumuşak bir şekilde havlıyor ve daha fazla köpek öpücüğü ve kocaman bir kucaklaşma için bana geri koşuyor.

Kabul ediyorum.

Bunu daha da iyi hale getirecek tek şey İlya.

Ama o burada değil. Sadece ben ve Albert varız.

Dün gece beyin sarsıntımından dolayı fazla uyuyamadım.

—Doktorun emri. Erin benimle kaldı. Ama sabahın erken saatlerinde doktor geri geldi ve sonunda uyumama izin verdi.

İlya'nın evine geri dönmedim. Demyan izin vermedi ve dinlenirken dikkatimin dağılmaması için telefonumu bile aldı.

Peki Albert nasıl...?

Onun tüylü kafasını okşarken kalbim hızla atıyor. "İlya burada mı? Seni de getirmiş mi? Eminim getirmiştir."

Albert'ı öpüyorum, kalkıyorum, duş alıp giyiniyorum, aynanın önünde durup yüzümdeki büyük morluklara bakıyorum. Birine nazikçe dokunuyorum. Acıyor ama makyajla halledilemeyecek bir şey değil.

Neredeyse kazıyacaktım ama bırakmaya karar verdim. Buradaki her şey eski ve şu anda morluklar benim savaş yaralarım. Gerçek bir tehlikeyle karşılaştığımı ve hayatta kaldığımı gösteriyorlar.

İç çekerek arkanı dönüyorum ve Albert havlıyor.

Onun tüylerini okşuyorum. "Hadi. İlya burada mı bakalım."

Albert kuyruğunu deli gibi sallayarak kapalı kapıya koşar. Durur, döner, kuyruğu tahtaya çarpar.

Gidip kapıyı açtım ve Albert'le birlikte Demyan'ın evinin merdivenlerinden aşağı koştuk. Burası çocukluğumun geçtiği evdi, uzaklardan çocukların kahkahaları ve bağırışları geliyordu.

Demyan'ın ofisinde duruyorum, İlya burada çalışırken onu bulduğum yer. Ama boş.

Neredeyse. Telefonum masasının üzerinde.

Somurtarak masaya doğru yürüdüm ve onu kaptım, bilgisayarının hala açık olduğunu fark ettim. Dizüstü bilgisayarın yanında tek bir kupa vardı, ona dokundum. Hala ılık.

Demyan burada bir yerde, ama İlya'nın burada olduğunu sanmıyorum. İkisi odadayken ve kardeşim beni odadan sürükleyip çıkarırken kabindeki yatak odamda hissettiğim gerginliği hissetmiyorum.

"Buraya nasıl geldin, Albert?"

Birbirimize bakıyoruz ama o sadece havlıyor.

"Muhtemelen açsındır." Çömelip onu okşuyorum. "İyi olduğuna çok sevindim ve babanın beni kurtardığı için çok mutluyum, böylece birlikte olabiliriz. Peki o nerede? Sen de İlya'yı özledin, değil mi?"

O da sızlanıyor. Onun nasıl hissettiğini biliyorum.

Beni ayakta tutan şey her zaman zihnimin derinliklerindeydi. İlya ve Albert'e dönmek için hayatta kalmak benim gizli dayanağımdı. Sahip olmam ve sıkı sıkı tutmam gereken şey.

Ve şimdi Demyan'ın evindeyim, güvendeyim, ama İlya yok.

Bir iç çekerek doğrulup mutfağa gidiyorum, kendime ve Albert'e yemek hazırlamak için.

"Eğer burada değilse, onu ararız." Arama kaydına bakıyorum ve dün gece beni aradığını görüyorum.

Ama cevapsız arama değil, cevaplanmış. Belki Demyan ona Albert'ı getirmesini söylemiştir? Ama telefonumu ne zaman aldı?

Şakağımı ovuşturup aramaya basıyorum, onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Telefon sesli mesaja geçiyor, ben de mesaj bırakıyorum. "İly, neredesin? Albert burada, ama sanırım biliyorsun. Keşke..." Sözlerim boğazımda düğümleniyor, her şey hala çok yeni ve olan biten her şey yüzünden birdenbire kendimi çaresiz hissediyorum. "Beni ara. Ben... Seni özledik."

Telefonu kapatıyorum ve koridora doğru ilerlerken telefonum titremeye başlıyor. Heyecanla kalbim hızla atıyor. Ama arayan İly değil.

"İsla!" diye cevap veriyorum.

Ondan da bir sürü cevapsız arama var.

"Neredeydin?"

"Uzun hikaye..." Max'in katiliyle ilgili mesajı veren adamın beni gafil avlamasından, bunun bir yalan olduğu ortaya çıkmasından, kurtarılmamdan ve Demyan'ın beni buraya sürüklemesinden her şeyi anlatmaya başlıyorum.

O, uzun ve derin bir nefes verdi. "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kızım, İly bir şey bilseydi, bunu sana yüzüne karşı söylerdi, değil mi?" "Biliyorum," diye fısıldadım. "Bu beni hazırlıksız yakaladı. Ve bu adama inanmasam şokta olmasam bile, o adam beni kaçırdı."

O burun kıvrır. "Tabii ki kaçırdı. Pislik. İyi olduğundan emin misin?"

"Yaralarımınla berbat görünüyorum ama iyiyim."

Sessizlik olur, sonra İsla, "Alina, benim," der.

Bu yumuşak sözler duvarlarımin bir kısmını yıkıyor. Yutkunup dudaklarımı yalıyorum.

"Ben... pek iyi değilim. Albert bu sabah Demyan'ın oradaydı, ama İly yoktu ve Demyan ona kızgın. Muhtemelen bana da. Yani evet, pek iyi değilim, ama iyi olacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, anlıyor musun?"

"İyi olacağını biliyorum çünkü en kısa zamanda seni ziyarete geleceğim ve her gün arayacağım."

Sesindeki şiddetli sadakat beni gülümsetir.

Albert ve ben, kızarmış domuz pastırmasının kokusunun yayıldığı mutfağın önünde durduk. Yoğurt yiyebilirim galiba.

"Ben iyi olacağım."

"Biliyorsun." Isla duraksıyor. "Demyan'a zaman ver. O inatçı, her şeyi bilen biridir, ama seni ve Ilya'yı çok seviyor."

"Biliyorum." Telefonu kapatıyorum.

Ama bunu bilmeme rağmen korkuyorum, çünkü ikimize olan sevgisi onu ihanete uğramış hissettirebilir. Demyan, babamızdan yeterince bunu yaşadı. Babamız onu asla yeterince iyi hissettirmedi, kendi oğlunu başkalarının önüne koydu, Demyan'ın yaptıklarını kendine mal etti ve başkalarına övgü yağdırdı.

Bunu o ihanet dünyasına sokacağını görebiliyorum.

Albert'in kulakları dikilir ve havlayarak mutfaktan koşarak kapıdan dışarı, arka bahçeye çıkar. Çocuklar onu görünce sevinçle çığlık atarlar. Erin ocağın üstündeki yemeği alır ve bana sarılmak için aceleyle yanıma gelir. "Güvende olduğuna çok sevindim." Bacon'ı işaret eder. "Kahvaltı. Sasha istedi, ve Sasha ne isterse Nadya da ister."

Titreyerek sevdiğim sade yoğurdu alıp bir kaşık uzattım. "Şu anda bundan fazlasını yiyemem."

Erin pastırmayı bitirip kağıt havluyla bir tabağa koyar ve sıcak kalması için fırına verir. Su ısıtıcısını açar ve bana kızarmış pirinç çayı yapar.

Sonra masada karşımda oturur. "İyi olduğuna sevindim." "Demyan'la seyahatinizi kısa kesmenize neden olduysam özür dilerim."

Erin gülerek başını sallar. "Sasha ile seyahat etmeyi dene bir. O da babası Dino kadar inatçıdır." Sasha'nın iki yaşındayken Demyan'ı söylemeye çalışırken kullandığı kelimeyi kullanırken ağzı bükülür. "Ama açıkçası seyahatten bıkmıştım. Eve erken dönmek istiyordum. Küçük çocuklar ve uzun süreli otel gezintileri çok yorucu. Eve döndüğüme sevindim."

"İşte buradasın." Demyan mutfığa girer, Erin'i öper ve masanın başına oturur, kendini gösterme isteğinin bir işareti.

Yüzünde gülümseme yok, yumuşaklık yok. Sadece derin bir öfkeye dönüşen bir soğukluk var, kontrol altında tutmaya çalıştığı bir öfke.

Normalde doğru kelimeleri bulmaya çalışır, onu yatıştırmaya çalışırdım, ama bugün havamda değilim. Ve onun bu kadar kızgın olmaya hakkı olduğunu da düşünmüyorum.

Ilya'ya karşı

değil.

Bana karşı

da değil.

"Çıkar içinden," diye mırıldanarak kollarımı kavuşturuyorum.

O içini çekiyor. "Alina, son istediğim şey kavga etmek, ama ne halt yedin sen? Aklını mı kaçırdın? Ne zamandan beri benden bir şey saklıyorsun?"

Özellikle de bu kadar önemli bir şeyi. Lanet olası Ilya ile evlenmek mi? Neyin var senin? Max'in yerine geçecek birini o kadar çok mu arıyorsun ki Ilya'ya razı oldun? Lanet olası hizmetkarım mı?"

Sanki tokat atmış gibi geri çekiliyorum. Erin bile nefesini tutuyor. Ve o daha bitirmemiş.

"Çünkü sonuçta o öyle biri. Bir asker, emirlerden başka hiçbir şeyi kontrol edemeyecek kadar zayıf biri. Ölü bir adamın yerine bile geçemedi, her şeyi mahvetti. Bir adamın darbe yapmasını engelleyemedi. Adamlarını katletti. Sözde ikinci adamı olan adam ona ihanet etti. Seni tehlikeye attı. O bir tehdit, senin ayakta kalman için bile parlatacak kadar iyi değil."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Hizmetçi mi?

Yeterince iyi değil mi?

Ilya'nın da pervasız olduğunu söylüyor.

Kardeşimin ağzından çıkan sözlerle inanamıyorum, ama onun bakışlarına baktığımda, onlara inandığını görebiliyorum.

"Demyan," diye fısıldadım.

"Ilya gibi bir tehlikeden uzak dur, bu bir emir," diye bağırır.

Erin ona döner. "Ilya iyi bir adam, Demyan. Ne istiyorsun? Kız kardeşin hayatının geri kalanını Max'in yasını tutarak mı geçirsin? Onu hep özleyecektir, bunu biliyorum, ama yeniden yaşaması gerekiyor."

"O yeterince iyi değil," diyor Demyan. "Ilya'dan binlerce daha iyi adam var ve ben ona birini bulacağım."

"Hayır, bulamazsın," diyorum.

Demyan'ın gözleri beni hor görerek kayar. "Ben senin ağabeyinim. Kontrol bende, senin söz hakkın yok, anladın mı?"

"Hayatta olmaz..."

"Demyan, kes şunu," diyor Erin benim üzerimden. "En iyi arkadaşın ve kız kardeşin yüzünden mi üzülüyorsun?"

"Bu gerçek bir evlilik değil," diye tersler.

Erin bana bir bakış atar ama karşı çıkacak bir şey söylemez. "Öyle olup olmadığı önemli değil. Arkadaşın ve kız kardeşin birbirinden hoşlanıyor. *Ben de onu seviyorum. Max dışında onu güldüren tek kişi o. Ve...*"

"Çocuklara bak, Erin."

"Anlamadım?" diye
sordu. "Duydun."

Uzun ve rahatsız edici bir an boyunca birbirlerine bakarlar, ama sonunda kadın gözlerini kaçırır.

Ayağa kalkar ve bana bakar. "İlya'yı seviyorum ve o seni gülümsetiyor. Onun yanında mutlu oluyorsun. Mutluluk görmezden gelinmemeli." Kocasına döner. "Ve boşanmak istemiyorsan, bunu sen de düşünmelisin. Çünkü şu anda ben mutlu *değilim*."

"Erin," diye uyarıyor kocası.

"Demyan." O eğilip onu öper. "O senin kız kardeşin. Onu seviyorsun. Kendine gel."

Albert, yeğenim ve yeğenimle birlikte dışarı çıkar. "Lanet Erin," der, sesi yumuşak ve sevgi doludur.

Onunla bu şekilde konuşup paçayı kurtarabilecek dünyadaki tek kişi o olabilir diye düşünüyorum.

Eskiden ben de o kişi olduğumu düşünürdüm. Onu hiç zorlamadım, ama her zaman beni mutlu etmek için her şeyi yapacağını düşünürdüm.

Ama sonra bana bakıyor ve gözleri sertleşiyor. Şu anda benim mutluluğum onun gündeminde değil.

"Ee, Alina." Gözleri yumuşamıyor. "Bilmek istediğim şey, ne zamandan beri benden bir şeyler saklıyorsun? Özellikle de bu kadar büyük bir şeyi?"

İşte orada, onu hayatımdan uzak tutmanın, ona söylememenin altında yatan ihanet.

İç çekiyorum. "Sana söylemedim çünkü uzaktaydın." Yutkunuyorum. "Bu doğru değil. Sana söylemedim çünkü bunu büyütürsün diye düşündüm."

"Tabii ki büyük bir mesele yapacağım," diye patladı. "Neredeyse ölüyordun ve hepsi İlya'nın suçu. O... benim olanı alabileceğini sanan o pislik. Kız kardeşimin adını lekeledi. Onu kendi ellerimle öldürebilirim."

"Buna inanmıyorsun," diye fısıldadım, sarsılmış bir halde. "İlya senin kardeşin gibi. Erin haklı. O bir..."

"Erin yufka yürekli bir aptal," diye hırlıyor. "Sen benim ailemsin, karım ve çocuklarım gibi. Hepsi bu kadar. O bir hiç. Duydun mu? Seni öldürmek için elinden geleni yapan bir pislikten başka bir şey değil ve ondan uzak duracaksın."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, kalbim sıkıştı. "Ben kendi kararlarını verebilen büyük bir kıyım. Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bu İlya'nın suçu değil."

Hiçbiri onun suçu değil."

Demyan masaya elini vurur. "Yeterli değil. Kabul etmiyorum."

"Kabul etmelisin."

"Benim hiçbir şey yapmam gerekmiyor, Alina. Bu lanet olası Melor ve onun arkadaşı Simonov yakalanıp öldürülene kadar bana her hareketini söyleyeceksin." Ayağa kalktı. "Hayır, sana güvenmiyorum, bu yüzden her hareketini bileceğim. Yirmi dört saat boyunca lanet olası bir koruman olacak. Kendi güvenliğin için."

Bunun üzerine, o uzaklaşır.

Erin geri adım atıp ellerini kaldırdı. "Her kelimesini duydum. Eminim Illinois'in kırsal kesimi de duymuştur. Böyle davrandığı için üzgünüm. Seni seviyor ve nasıl olabileceğini biliyorsun."

Bana anlayışla gülümser.

"Biliyorum," derim.

"Demyan sakinleşecektir. O ikinizi de seviyor. Sadece çok fazla şey yaşadı." Oturur ve elini benim elime koyar. "İlya ile olanlar gerçek, değil mi?"

"Evet."

"İyi. Max de onaylardı. Senin için birini seçebilseydi, o kişi İlya olurdu. O iyi bir adam, layık birisi ve seni mutlu edecek biri. Sana nasıl baktığını görüyorum, her zaman öyle bakıyor."

"Demyan'a söyleme."

Gözlerini devirir. "Söylemem, ama içten içe biliyor. Ve değişiklikten hoşlanmaz. Senin için endişeleniyor. Ama aptalca bir şey söyleyeceğim. Demyan oturup düşünse, senin için İlya'yı seçerdi. Sadece... o seçmedi. Bu yüzden kendini kontrol edemiyor."

"Ya öyle ya da bizi ihanet ettiğimizi düşünüyor."

Erin başını sallar. "Hayır, öyle düşünmüyor. Sakinleşecek, Alina. Göreceksin."

Kabul ediyormuş gibi başımı salladım. Ama içimden emin değildim. Demyan'ı daha önce kızgın görmüştüm.

Ama bu?

Bu tamamen farklı bir seviye.

Bizi asla affetmeyebilir ve affetmezse ne yapacağımı bilmiyorum. Birini kaybedersem diğerini nasıl seçebilirim?

Altıncı Bölüm

İLYA

Ertesi gün başım zonkluyor.

Sabahın köründe uyanıp harika bir plan yaptığımda böyle değildi. Yarım yamalak bir plan.

Albert'ı teslim edecektim. Sonra her şey yoluna girecekti.

Lanet olası sarhoşlar, diye düşünüyorum, planladığım toplantıları gözden geçirirken. Dün gece biz de öyleydik. Sarhoş. Aptalca fikirleri olan sarhoşlar.

Tanrım, kimseyle görüşmek istemiyorum.

Gözlerimi kapatıp o sabahı hatırlıyorum. Demyan'ın evine giderken, Erin'in sempatik bakışları, Sasha'nın "Unca Ilya!" diye sevinçle bağırması ve bacağıma sarılması, küçük kız kardeşinin de onu taklit etmesi... Her şeyin harika olduğunu düşünmüştüm.

Köpeği ver. Kızı al.

Arkadaşı yatıştır. Her

şey eski haline döner.

O zaman başım ağrımıyordu. Zihnim karışık bir hal

almıştı. Ama ona Albert'ı getirmek iyi bir fikirdi.

"Hala öyle," diye mırıldandım, yapmam gereken bir işin mesajına, almam gereken paraya bakarak.

Mesaj, nedenleri için daha fazla zaman istiyor. Nedenlerini bilmiyorum.

"Daha fazla zaman" kelimesinden sonra okumayı bıraktım.

Sarhoş hissetmiyordum, ama sarhoş olmalıyım. Çünkü Albert'in sihirli bir şekilde her şeyi düzeltereğine ve Alina'nın burada benimle olacağına inanıyordum. *Malyska'm* ve Albert'im, küçük ailem.

Evet, sarhoş olmak, onu bir anlık bile olsa görebilmek umuduyla Albert'i toparlamamın tek açıklaması.

Tabii ki Demyan ortaya çıktı, öfkeli bir Rus tanrısı gibi, beni girişinden yere sermeye hazır. Ve tek bir kelimeyle yaptı.

Hayır.

Beni gördüğünde böyle dedi.

Hayır.

Hayır, burada olamazsın. Hayır, seni reddediyorum. Hayır, onu göremeyeceksin. Hayır. Hayır.

Hayatta olmaz.

Ona kızının köpeğini getirdiğimi söylediğimde bile aynı tek kelimelik cevabı aldım.

Çocukları babalarına dönerek yüzlerini ona çevirdiler. Hayırın anlamını bilen Nadya, köpek yavrusu için ağlamaya ve çığlık atmaya başladı.

Albert'in birkaç yıldır köpek yavrusu olmadığını sanıyorum. "Albert!" diye ısrar etti Sasha.

Sanki "hayır" köpeğin burada kalmaması için söylenmiş gibi.

Ama bu sabah saat yedide, hala biraz sarhoşken tek yaptığım, Alina'nın odasından köpek yatağını, mama kaplarını, tasmalarını ve mamayı vermektir.

Sonra, Demyan başka bir şey söyleyemeden, garajdaki ahırdan aldığım SUV'ye binip eve gittim.

Isaac ben yokken gitmiş, yerine bir not bırakmış. Yarın spor salonu hakkında mesaj atıyorum ve yeşil surat emojisi, ardından başparmak yukarı emojisi alıyorum.

Telefonumu fırlatıp gözlerimi ovuştururken Svetlana kapımı çaldı.

Elinde bir tepsi ile bir anne gibi duruyor ve bu beni çok duygulandırıyor. Özellikle de masama bir tencere ve bir kupa koymak için içeri girip çıkarken. Tencerede sert siyah kahve var. Süslü espresso ya da latte değil. Sonra tepside tereyağı, bıçak ve siyah ekmek çıkarıyor.

"Ye, iç. Kendini daha iyi hissedeceksin." Yetersiz yemekleri gözümle süzerim.

"Hapishane yemeği mi?" diye

Rusça sorarım.

O koklar. *"Hayır. Hangover için iyi gelir. Sana daha sonra düzgün bir şeyler getiririm."*

Önce bunu ye."

"Teşekkürler, Svetlana."

"Bayan Belov'un iyi olmasına sevindim."

Bayan Yegorov, Demyan'ın istediği gibi, ama bunu söylemiyorum. "Kardeşinin yanında."

"Burada, sizinle birlikte olmalıydı. Albert de. Uzakta olmamalıydılar."

Gülümsememi saklıyorum. Svetlana'nın Alina'yı sevdiğini biliyorum, ama köpeğe karşı büyük bir zaafı olduğu da açık.

O gittikten sonra kahvemi içip ekmeğimi yerken kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Kalbim hâlâ burkulmuş durumda ve içim ağır, ama akşamdan kalma hali biraz geçiyor.

Mesajlara cevap verip toplantılarımı inceledim. "Siktir et."

Ödemeyi almam gereken gruba hoşgörü gösterip ödeme tarihini uzatıyorum.

ME

Sadece bu seferlik. Yanlış anlama. Bu bir daha olmayacak. Bir daha geç kalırsan sert davranırım.

Sonra Denis'i arıyorum.

"İlyâ? Hala hayattasın. İyi."

Selamını duymazdan geliyorum. "Programındaki işleri halledip, görevleri dağıtacağınıza güvenebilir miyim?"

"Eğer kapatırsan, yaptığım işe geri dönebilirim."

"Cevabın... Evet mi? Hayır mı? Fazla güvenip rahat davranmadığım için beni affet." Şakaklarımı ovuşturup masamdaki votka şişesini kendime yaklaştırdım.

Şişeyi açıp kahveme bolca döktüm. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Denis telefonu kapatıp birine bir şey söylüyor, sonra sesler müzikle karışıyor. Belov'un bir müttefikinin sahibi olduğu striptiz kulübünde uyuşturucu toplama işini denetlemesi gerekiyor.

Erken gelmiş, kızların tadını çıkarmak için mi yoksa her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için mi merak ediyorum.

Ben ikincisine bahis yapıyorum, ilkinde de bonus olarak ekliyorum.

"Sen fazla rahat ya da güvenilir değildin. Sadece bu işte kötü bir aktör olduğu ortaya çıkan birine güvendin. Ne olursa olsun," diyor Rusça, "Ben bunu tahmin etmemiştim. O, yardımcı rolünü kusursuz bir şekilde oynadı. Cevap vermeden önce biraz tereddüt ettiyse ya da seni bazılarına yetersiz gösterecek şekilde savunduysa, onlar da olayı araştırmak yerine tanıdık seçeneği tercih ettiler."

"Senin itibarın senden önce geliyor, bu yüzden buradayım. Ve bu yüzden kendi başına düşünebilen birkaç kişi ya tarafsız ya da benim tarafımda, yani senin tarafında. Ama daha güvenli, eğer bu mantıklı geliyorsa. Kim olduğumu, ne olduğumu ya da kimin tarafında olduğumu saklamıyorum.

"Senin tarafında olmak istemeseydim, o akşam yemeğine gitmezdim ve o berbat baskına da kesinlikle katılmazdım. Şimdi beni rahatsız etme."

Denis telefonu kapatır.

O bir pislik, ama sanırım onu seviyorum. Demyan'ın daha sert bir versiyonu. Demyan kadar güçlü değil, ama Demyan'ın pürüzsüzlüğünün aksine, bu adam sert ve kavgacı.

Ona güvenmek istiyorum ve bugün için başka seçeneğim yok, ama bunu düşünmek de istemiyorum.

Aslında Belov ile ilgili hiçbir şeyi düşünmek istemiyorum.

Toplantılarımı iptal ediyorum, açıklama yapmıyorum, sadece yeniden planlama ya da anlaşmaları kaybetme seçeneği sunuyorum. Şu anda hiçbir şey umurumda değil.

Kahvemi ve votkamı bitiriyorum, içkinin sıcaklığı içimi ısıtıyor, gerginliğimi ve başımdaki sersemletici zonklamayı hafifletiyor.

Bana daha fazla içki lazım.

Unutmak istiyorum.

Hissettiğim tüm acıyı ve hayal kırıklığını silecek bir şey. O acıları o kadar iyice boğacağım ki, insanlar İtalyan olup o lanet acılara beton botlar giydiğimi sanacaklar.

Öğleden sonra, dünya daha iyi bir yer haline geliyor.

Tek net olan şey ise lanet olası Demyan.

Sözleri sanki şimdi söylüyormuş gibi kulaklarımda yankılanıyor, tekrar tekrar. Lanet olsun, Alina bana evlenme gibi aptalca bir fikirle geldiği anda onu reddetmeliydim. Adım ve kızının parmağına takılacak bir yüzük karşılığında, büyük bir fırsat arayan herhangi bir küçük çete ailesine para ödeyebilirdim. Kimin olduğu bile önemli olmazdı.

Benden daha fazlasını koparmaya çalışsalar, imzalattığım sözleşmeyi bozsunlar bile, bu durumdan daha iyi olurdu.

Kimse kaçırılmayacaktı. Ben hala malyshka ile arkadaş olacaktım ve Demyan ile her zamanki gibi devam ediyor olacaktık.

Umursamadığım biriyle evlenmek güvenli olurdu. Kalbimin sesini dinledim ve Alina'yı tehlikeye attım.

Mesele şu ki, bunun ne kadar tehlikeli olacağını görmeliydim, ama çok bencil davrandım.

Kanepede uzanıp şişeden içiyorum. Sonra kaşlarımı çatıp ayağa kalkıyorum, neredeyse yere yığılıyorum. Bu lanet çalışma odasında olmak istemiyorum. Bunun yerine, biraz daha rahat olan ve henüz yağmalamadığım daha büyük bir barın bulunduğu oturma odasına ağır adımlarla gidiyorum.

Yine uzanıp içmeye devam ediyorum.

Telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıyorum, titreşimleri canımı sıkıyor. Ekрана gözlerimi kısıyorum.

Ve kalbim atıyor.

Alina.

Neredeyse hepsine siktir git dediğim insanlardan biri değil, Alina.

Telefonu yere düşürüyorum ve biraz daha içiyorum.

Bayıldım mı bayılmadım mı emin değilim, ama gözlerimi açtığımda, kısmen çekilmiş perdelerden gölgeler uzanıyor ve odayı karartıyor. Lambayı açarken bir şeyi deviriyorum, sonra yorgunluktan yere yığılıyorum.

Telefonum tekrar titremeye başlar. Alina. Yine. Onunla konuşamam. Konuşamam. Bensiz daha iyi, Demyan'la daha iyi. Daha iyi.

Telefonu elime alıp nihayet açıyorum. Arama kesiliyor ve yüz tanıma özelliğini etkinleştirip telefonu kapatıyorum, yere düşmesine izin veriyorum.

"Albert!" Köpeğin gelip yanıma gelmesini istiyorum. Ama cevap vermiyor.

Şişeden bir yudum alıp, dik durmaya çalışarak etrafa bakınıyorum.

Ama kafamdaki bulanıklığın arasından Albert'in burada olmadığını hatırlıyorum. Bu sabah onu Demyan'a bırakmıştım, çok zekice bir hareket.

Yoksa aptalca mıydı?

Gerçekten bilmiyorum. Tekrar telefona uzanıyorum ama kendimi durduruyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, "cevap vermedin. Telefonunu bir sebepten kapattın."

Sarhoş olmaktan başka bir şey yapabilecek durumda değilim. O yüzden buna odaklanıyorum.

Kafamın dışından gelen gürültü beni uyandırıyor.

"Ne oluyor lan?" Kanepeden düşüp yere çarparak boş votka şişesini yuvarladım.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Başladığımda bu lanet şey neredeyse doluydu, değil mi?

Siktir git.

Oda, arkamdaki parlayan lamba dışında karanlık ve dışarısı zifiri karanlık.

Gümbürtü devam ediyor. Lanet olası güm, güm, güm. Bu da ne böyle?

Ön kapı.

Gözlerimi ovuşturup ayağa kalkıyorum, saatim lanet olası sabahın 4:43'ü gösteriyor.

Kendimi berbat hissetmeme şaşmamalı. Biraz sarhoş, çoğunlukla ayık ve acınası saçmalıklarla dolu.

Gümbürtü devam ediyor.

"Siktir git," diyorum, antreden kapıya doğru ilerlerken. Kapıyı açıyorum ve ağır bir şekilde yaslanıyorum. "Ne var?"

Isaak kaşlarını çatıp beni iterek içeri girer. "Ölüm gibi görünüyorsun." "Bu bok gibi görünmekten daha mı iyi, daha mı kötü?"

"Bakış açına göre değişir," diyor Isaak, endişeyle bana bakarak. "Ayrıca votka fabrikası gibi kokuyorsun."

"Gecenin bu saatinde neden buradasın?"

Kapıyı kapatıyor. "Saat neredeyse beş ve öğlen saatlerinden beri telefonuna cevap vermiyordun. Endişelendim. Ben senin arkadaşınım. Benim işim bu. Dava et beni."

"Teşekkürler," diyorum.

"Sanırım." "İyi misin?"

"İyi mi görünüyorum?" diye ters bir şekilde soruyorum.

"Hayır, sana söyledim. Ölüm gibi görünüyorsun. Ayrıca bir pislik gibi davranıyorsun. Alina nerede? Albert?"

"Demyan'da."

"Neden burada değil?"

"Çünkü," diye hırlıyorum, "Onu neredeyse öldürtüyordum."

Kaşlarını çatır. "Bak, anlıyorum. İşler karıştı. Hayatta işler karışır. Demyan ve çocuğuna, Demyan ve karısına olanlara bak. Olur böyle şeyler."

Haklı olduğunu biliyorum, ama Demyan işleri yoluna koydu. Ben onun kız kardeşinin hayatını mahvettim. Arada fark var ve hala nefes alabilmem mucize.

"Onun kız kardeşine böyle şeyler olmaz." "O iyi," diyor Isaak.

İç çekiyorum. "Mesele o değil. Onu o duruma hiç sokmamalıydım."

"Ciddi misin?" diye soruyor Isaak. "Seni ikna eden o, tersi değil."

"Çünkü ben bencilim."

"Çünkü Alina bal gibi tatlı ve yumuşak olabilir, ama istediği zaman çok acı verebilir. Lanet olası kardeşi kadar inatçı ve dik başlıdır. Evlenmek istedi ve hayır cevabını kabul etmeye niyeti yoktu. Sana yardım etmek istedi. Ve bu önemliydi. Ayrıca, bu onun seçimi idi."

"Kaçırılmak için mi?" Kafamı sallıyorum.

"Hayır, ama o, tek bir sakat atın olduğu bir kasabada, kiliseye giden anne babasıyla büyümüş bir Iowa kızı değil." Arkasını dönüp uzaklaşıyor, bana mutfağa peşinden sendeleyerek gitmekten başka seçenek bırakmıyor. Kahve yapmaya başlıyor. "Alina, bratva dünyasına yabancı değil."

"Demyan ve babası onu korumuş."

"Yine de o dünyada büyüdü. Aptal değil. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyor. Kuralları biliyor. Seninle evlenerek neye bulaştığını biliyordu."

"Pek sayılmaz," diyorum, kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmeden. Onu mu, kendimi mi? "Demyan'ın evinde benim konumum pakhan değildi, yani..."

"İşinin tehlikeli olmadığını mı düşünüyorsun? Ve bu bratva'ya pervasızca girdiğini mi düşünüyorsun? Sen böyle biri değilsin, Ilya. Sen her şeyi düşünürsün. Zor kararlar alırsın. Bir pisliğin seni kandırması senin suçun değil."

"Benim hatam."

Isaak elime bir fincan uzatıp kendine de bir tane doldurur. "Bence kendini suçluyorsun çünkü bu, Demyan'la kavga etmekten daha kolay."

"Haklısın. Onunla kavga etmek istemiyorum. Haklı olduğu zaman değil."

"Öyle mi?" Isaak kahvesinden bir yudum aldı. "Bu çok yazık, çünkü senin zorluklar karşısında pes edip kendine yalan söyleyen ve vazgeçen bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Demyan yanılıyor olabilir, biliyorsun."

"Ben de yanılabilirim."

"Hepimiz yanılabiliriz," diyor, "ama benim sorum şu: bu konuda yanılıyor musun? Yüzleşmek istemediğin nedenlerden dolayı pes mi ediyorsun?"

Kaşlarımı çatıp bir yudum kahve içiyorum. Ben bunu mu yapıyorum? Isaak'ın önerdiği nedenlerle pes edip vazgeçiyor muyum?

Mesele şu ki, bilmiyorum. Belki. Ama Demyan'ı yatıştırmak, eğer öyleyse, bunun nedeni değil. Bu sadece yüzeysel bir bahane. Eğer pes ediyorsam, o zaman Alina için, onu güvende tutmak için.

Ama kafam yine netleşemeyecek kadar zonklamaya başlıyor.

Isaak fincanını masaya koyar, lavabonun yanındaki çekmeceye gider ve bir şişe hap çıkarana kadar karıştırır.

Bana fırlatıyor. "İki tane al."

İbuprofenleri yakalıyorum.

"Nasıl...?"

"Svetlana dün sabah şişeden bana iki hap verdi." Bardakını boşaltıp bana da aynısını yapmamı işaret etti.

Bize bir tur daha içki doldurduktan sonra, koridora açılan kapıyı işaret etti.

"Git üstünü değiştir. Spor salonuna gidiyoruz."

EGZERSİZDEN ve duştan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Kafam daha açık. Egzersiz vücudumdaki toksinleri attı ve ağrı kesiciler de akşamdan kalma halimi geçirdi.

Isaak'ın haklı olduğunu kabul edecek kadar kendimdeyim.

Dinamikler değişti ve ben bu yeni durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Demyan ve Alina ile aramızdaki yeni ilişki yapısını anlamaya çalışmaktansa geri çekilmek daha kolay.

Bu durumun Demyan'a ve bana zarar vermesini istemiyorum. O benim ailem gibi. Ve bu, bunun ne kadar büyük bir yalan olduğunu bana gösteriyor. Aile gibi, ama aile değil.

Yakın arkadaşız, belki en iyi arkadaşız, ama Isaak ile benim aramdaki arkadaşlık dinamiği farklı.

Mesele şu ki, Erin geldiğinde biraz değiştik. Onu ve Sasha'yı kabul ettim. Onları kim reddedebilir ki? Ama Demyan'ın orada yaşadığı zorluklarda onun yanında kaldım.

Sanırım aynı şeyi bekliyordum. Ama öyle değil.

Alina benim aracılığımla tanıştığı bir kız değil. O onun kız kardeşi. Bu, başından beri bildiğim bir karmaşıklık.

Şimdi işler değişti ve geri dönüş yok, Alina ile aramız bitsen bile.

Bunu Demyan'la halletmem gerekiyor, hem kendim hem de onun için. Ve her şeyden önce Alina için.

Alina'ya gelince... Onu bulduğumda bana sevgi ve güvenle baktı. Sanki benim için önemliymişim gibi bana sarıldı. Tıpkı Max'in bir zamanlar yaptığı gibi. O ve ben farklıyız, ama bu kadının kalbi o kadar büyük ki, onu seven adamın anısını hala sevebiliyor. Ve heyecan verici bir şekilde, beni de sevebiliyor. Umarım tüm kalbiyle.

Demyan'ın iradesine boyun eğersen, onu yatıştırırsam, Alina'ya haksızlık etmiş olurum, onu bir mal gibi davranmış olurum. Oysa o bir mal değil.

Demyan'ın mutluluğu asla onun mutluluğunun önüne geçmemeli.

Bu ona haksızlık, bana da haksızlık. Ve eninde sonunda Demyan'a da haksızlık olacak.

Kız kardeşi ona kin beslemeye başlayacak.

Alina buradaki en önemli kişi.

Ve çok şey yaşadı, benim için her şeyi riske attı. Hatta Max'in hayaleti ile barıştı. Bunu şimdi onda görebiliyorum. Benden daha fazlasını istediği an bunu anladım. Bana tamamen açıldığında.

Her şeyi riske attı. Benim için.

Onun için savaşmamak aptalca bir hareket olur. Ben asla öyle bir aptal değilim.

Ben bir aptalım.

Onu seven bir aptal.

Onun için dünyayı yakacak bir aptal. Ve evet, savaşacak adam benim.

Alina için.

Yedinci Bölüm

ALINA

Telefonumu sessize veya titreşime almaktansa bir zil sesi ayarladım. İly'a ararsa, ne zaman ararsa bilmek istiyorum.

Üç gün oldu. İkinci gün telefonunun sesi kapalı olduğu için aramayı bıraktım.

Kurtarıldığımdan beri her biri on yıl gibi gelen üç gün geçti. Ve İly'a yok.

Acıyor.

Albert elimi yalıyor, beni rahatlatmak, destek olmak için kendi yöntemiyle.

"Dayanışma," diyorum ona. "Dayanışma. Merak etme. O bizi terk etmedi. Sen buradayken bunu yapamaz. Demyan kötü davranmayı bıraktığında geri dönecek."

Demyan. Otoriter ağabeyimi düşününce kalbim burkuluyor.

Bu onun karanlık yüzü, Erin'in başlangıçta, Sasha'yı ondan sakladığını öğrendiğinde uğraşmak zorunda kaldığı yüzü. Ona gerçek adını vermemiştii ve Erin'in özel dedektifi onun gerçek kimliğini öğrenmişti ama Demyan'ın adını ona söylememiştii.

Kardeşim, kalp meselelerinde adalet ve eleştirel düşüncenin kralı.

Onun tüm bunları bana yapacağını hiç beklemiyordum.

Hayır, bekliyordum. Sadece bu kadar acımasız olacağını düşünmemiştim. Tıpkı İly'a'yı korkutup kaçıracağını hiç düşünmediğim gibi.

Korkutacağını ya da Ilya'ya benden uzaklaşması için bir bahane vereceğini.

Albert, bana yanıldığımı ve Ilya'nın geri döneceğini söylemek istercesine bana doğru ittiğinde, gözlerimi kapatıp ona sıkıca sarıldım.

Giysilerim üzerimde ama hala yataktayım. Bir yere gitmenin anlamını göremiyorum. Bu lanet olası malikanede bile, peşimde bir koruma var. Muhtemelen şu anda kapının dışında duruyordur.

Telefonum çalmaya başlar. Albert, telefonu kaldırıp cevap verirken başını kaldırır.

"Merhaba, Isla."

"Günlük kontrolüne hoş geldin. Nasılsın?"

Kıkırdamışım. "Dün gece ve öğle yemeğinde olduğu gibi ve..."

"Kontrollerde fazla dikkatli olamazsın. Ne kadar çok olursa o kadar iyi." "İyiyim," diyorum. "Söz veriyorum."

"Senin bir numaralı destekçinim."

"Sen ve Albert arasında, çok destekliyorum." "Bu... bu bir iltifat mı?" diye sorar.

Albert'ı okşuyorum. "Tabii ki. Albert en sevdiğim destek hayvanım, sen de en sevdiğim destek arkadaşısın."

O gülüyor. Sonra telefona bir şey söylemek için telefonu kapatıyor. "İş yerinde misin?" diye soruyorum. "Ofiste misin?"

"Bugün. Bir toplantı için burada olmam gerekiyordu. Bitti. Şimdi tembellik yapıyorum."

"Isla, başını belaya sokma."

"Ben olmasam bu işler yürümez. Tüm telefonları ben cevaplıyorum ve evden hibe araştırmaları yapıyorum. Süper zengin bir hayır kurumu için para biriktirmek zor iş." Bir süre susuyor. "Demyan'la aranız iyi mi?"

İç çekiyorum. "Pek iyi değil. Demyan beni 24 saat gözetim altında tutuyor, malikaneden dışarı bile çıkamıyorum. Tuvalete girdiğimde bile ne kadar süre kaldığımı rapor ediyor. Tuvalete gitmek için izin belgesi doldurmam gerekmemesi mucize."

"O kadar da kötü değil," diyor Isla. "Değil mi?"

"Daha kötü. Nefret ediyorum. Yatak odamın kapısında bir koruma var."

"O zaman bunu halletmeliyiz. Bodyguard'ın çok sıkılmasını istemeyiz. Yakında bir kızlar gecesi yapmalıyız. Ya da en azından bir kahve içmeliyiz."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Demyan'ın iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama beni deli ediyor. Sinirli, bana bağılıyor, sonra da pişman ve tatlı davranıyor."

Sonuncusu öfke kadar kötü. Bence bu öfkenin ince bir örtüsü. Üstelik Ilya'dan da haber almadım. Hiç."

"Belki Demyan onun aramasını engellemiştir."

"Hayır, Demyan'ın cep telefonu operatörlerini kontrol ettiğini sanmıyorum."

Ilya'nın numarasının engellenmediğinden emin olmak için bile kontrol ettim. Telefonuma güvenlik ayarları da yaptım. Demyan yüzümü çalmazsa telefonuma giremez.

Eskiden bunu yapmaya hiç zahmet etmemiştim. Can sıkıcı geliyordu ve saklayacak neyim vardı ki? Biri çalsa, hizmeti kapatabilirdim.

Ve benim hiçbir sırrım yok. Ayrıca tüm fotoğraflarım bulutta ve bilgisayarımda.

Ama şimdi?

Demyan, telefonumu ondan korumamı istedi.

İyi niyetli ama aramıza fitne sokuyor.

"Belki meşguldür," diyor. "Ilya. Seni arayacaktır."

"Öyle olabilir. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Onu defalarca aradım ama geri aramadı."

"Gerçekten mi?" diye soruyor Isla, kalbimi taş gibi ağırlaştırıyor.

"Gerçekten." Titreyerek nefes alıyorum. "Sence benim yüzümden mi? Bana kızgın mı? Yoksa Demyan bir şey mi söyledi?"

"Ilya mı? Sana kızgın mı? Sanmıyorum. Asla olamaz. En fazla bir tartışma olur. Sana söyledim, o sana tapıyor." Bir an durur. "Demyan... O ona bir şey söylemiş olabilir, ama Ilya neden onu dinlesin ki?"

"Demyan benim iyiliğim için olduğunu söylerse dinler."

"Onunla konuşmalısın. Onunla konuşmadan bu konuyu tekrar tekrar düşünmek delilik."

"Telefonuna cevap vermiyor ve ben oraya gidemem. Koruması var." Isla'ya hatırlatırım.

"Şey," diyor, "dağlar hakkında ne derler bilirsin... Dağa gidemiyorsan, dağı sana getir."

Gülüyorum. "Öyle demiyorlar."

"Nereden biliyorsun? Bir sürü şey söylerler." Isla sesini alçaltıp ciddileşti. "Onu ara ve cevap verene kadar aramaya devam et. Onu görmek istediğini ve bu konuyu halletmek istediğini söyle. Kardeşin, kim olursa olsun, ne kadar güçlü olursa olsun, senin hayatın üzerinde kontrol sahibi olmamalı, bunu sen de biliyorsun."

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

O iç çeker. "Öyle tatlım. Öyle. Sınırlar bir neden için vardır. Kardeşine onu hayatından çıkaracağını söylersen, eminim geri adım atacaktır."

Ya da daha da sertleşir.

Ama annesi haklıydı. Eninde sonunda Demyan geri adım atacaktı.

Ama onun geri adım atma şekli, onunkiyle aynı olmayabilir. Ya da benimkiyle. Onun küçük senaryosunda, o geri adım atıp kollarını açardı. Benim senaryomda ise, geri adım atıp kendini kapatırdı. Ben onun hayatının bir parçası olurdum, ama kenarda.

Isla, Demyan'ı benim kadar iyi tanımıyor.

Onun en kötü halini gördüm. Ama o halini bana hiç göstermedi. Bu durumu idare etmek zor.

Tek istediğim Ilya'yı
görmek. Onunla birlikte
olmak.

"Yarın ararım," diyor Isla. "Maize'i annemden zamanında almam lazım. Tango dersine falan gidecek, geç kalamam."

"Annene selam söyle ve Maize'e benim için kocaman sarıl."

"Bir dahaki görüşünde sen söyle." Gülerek cevap veriyor. "Ama söyleyeceğim. Onu ara."

Isla telefonu kapatınca Albert bana bakar, pençelerini uyluklarımın üzerine koyar. Ben kıpırdamayınca başını uyluklarımın üzerine koyar. Yumuşak tüylerini okşarım, bu tatlı köpek sadece burada olmasıyla bile beni sakinleştirir. Kendisi olduğu için.

"Seni seviyorum, Albert," diye fısıldarım.

Başını kaldırıp bana doğru esniyor, bunu "Ben de seni seviyorum" olarak alıyorum.

Sonunda cesaretimi toplayıp Ilya'yı tekrar arıyorum. Bu sefer cevap veriyor.

"Alina?" Dikkatli konuşması canımı acıtıyor.

"Ilya, telefonu sen açtın."

Nefesi kulağıma geliyor, telefonu daha sıkı bastırıyorum, AirPods'larım olsaydı, FaceTime'ı düşünseydim diyorum.

"*Malyshka*," diyor mırıldanıyor, sesi sıcak sıcak ve yumuşak ve dolgun ihtiyacım olan her şey. "Belki Demyan'dır diye düşündüm."

"Hayır, telefonum tekrar geldi. Geçen gün mesajımı duymadın mı?"

"Duydum. Ben sadece... Kahretsin, Alina, özür dilerim. Her şey için." "Benimle evlendiğin için mi?"

"Hayır, nasıl pişman olabilirim? Pişman olmalıyım, çünkü daha az bencil olsaydım, sen kaçırılmazdın ve..."

"İlyä." Ona bakıyorum. "Beni durduramazdın. Beni senden vazgeçiremediğin gibi." Onu sevmekten vazgeçiremediğin gibi. Gözlerimi kapatıyorum. "Albert'ı getirdiğin için teşekkür ederim, ama bir dahaki sefere beni de al, böylece hep birlikte olabiliriz."

İlyä keskin, sert bir kâhkâha attı. "Sana çok kötü davrandım. Özür dilerim. Ben sadece... Senin bensiz daha iyi olacağına kendimi inandırdım."

"Değilim. Asla. Ben sana aidim, İlyä. Sana ve Albert'e. Biz bir takımız. Seni görmek istiyorum..."

"Ne zaman istersen eve gelebilirsin."
Burnumdan hava çıkıyor. "Demyan bana bir koruma tuttu."

"Siktir. Demyan senin öylece gitmene izin vermez, ama ben hala Yegorov malikanesinde ayrıcalıklara sahibim. Herkesin bildiği kadarıyla, ben hala ekibin bir parçasıyım."

"Gizlice
gir." "Ben
girmeyeceği
m..."

"Bu en kolay yol. Demyan'a nasıl yaklaşacağımızı düşünürüz. Çünkü ben burada kalmayacağım. Eğer korumalar senin malikanene gelmek zorunda kalırsa, olsun, ama ayrıntıları düşünmeliyiz." Duruyorum. "Sadece seni görmek istiyorum. Seni görmem lazım. Kaçırıldığında çok korktum. Tek istediğim senin kollarında olmak. Sen ve Albert, İlyä. Belki Erin bize yardım eder."

Yardım edeceğini biliyorum. Demyan'ın karısı olabilir, ama Erin aşka inanır. Seçime inanır. Demyan'ın fırtınasına karşı sakinlik, çeliğine karşı yumuşaklık, katı kurallarına karşı mantık kaynağıdır.

"Sence yardım eder mi?" diye sordu.

İlyä, gizlice girme konusunda şimdiden şüpheli görünüyor, çünkü onu tanıyorum. O bu durumla doğrudan yüzleşmeyi tercih eder ve bunu yapabilir. Kardeşimin benden çaldığı anları onunla geçirdikten sonra.

"Evet," diyorum. "Yardım edeceğini düşünüyorum."

O iç çekiyor. "Tamam, eğer o ayarlamaya yardım ederse, ben de orada olacağım." "Detayları sana söylerim," diyorum ve telefonu kapatıyoruz.

Albert ve ben odadan çıkmadan önce küçük bir dans yapıyoruz, korumamız merdivenlerden aşağıya kadar peşimize takılıyor.

Erin, çalışma odası dediği küçük odada, yakın arkadaşı Kara ile birlikte küçük işlerini yürütüyor. İşleri henüz başlangıç aşamasında, ama Erin

bana bu işte iyi olduğunu ve küçük çocukların peşinde koşmadığında yapacak bir şey olduğunu söylüyor.

Dönüp korumaya sert bir bakış attım. Adını hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum, çünkü bu bir tür bağın başlangıcı olur, o yüzden kafamda o sadece Koruma.

"Hayır. Sen burada kal." Karşı duvara işaret ediyorum. "Oraya."

Kapıyı kapatıyorum.

Erin sarı saçlarını kulağının arkasına atıyor. "Z'ye daha nazik olmalısın..."

"İsim yok. Bilmek istemiyorum."

"Bodyguard'ına. O bu işi seçmedi. Demyan seçti ve eminim sıkıntıdan pathyordur." Bilgisayarını kapatıp ayağa kalkar, yanıma gelir ve beni oturmamız için kanepeye götürür. "Ama buraya bodyguard'ın hakkında konuşmak için gelmedin, değil mi?"

"Hayır." Derin bir nefes aldım. "Ama önce, işler nasıl?"

Erin gülümser, kalkar ve mini bara gider. "Soda, çay, kahve, burbon veya su?"

"Alkollü içki için biraz erken. Su olsun."

Buzdolabındaki şişeden iki bardak doldurup getirir ve birini bana uzatır. "Tam bir Amerikalı gibi konuştun. İşler... işler. Kara ve ben her şeyi hazırlıyoruz. Ben yokken o soruları topladı, biz de onları sıralayıp başka işlerle uğraşıyoruz... Sıkıcı şeyler. Sen nasılsın?"

"Demyan çok kızgın," diyorum sessizce. "Onu anlıyorum. Gerçekten. Çoğunlukla. Ama ben artık büyüdüm ve onun tehlikeden bahsetmesi saçma. Bu dünyada tehlikeler insanları takip eder, sen de biliyorsun."

"Evet." Gülümsemesi kaybolur. "Biliyorum. Ve bu onu çok zorluyor."

"Ben onun sorumluluğunda değilim. Bu onun gözetiminde de olabilirdi."

"Olmadı," diyor.

Sözleri içimi kesiyor ve ayak bileklerimi çaprazlayıp, ayaklarımın ucunu kanepenin altına sokuyorum.

"Olabilirdi. Max öldüğünde, sen öyle demek istiyorsan, onun gözetimindeydim." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Sonra nefesimi verip gözlerimi açıyorum. "Demyan'ın düşmanları tarafından öldürüldüğünde."

"Alina..."

"Demyan'ın bunu öngöremeyeceğini biliyorum. Ve bunu engelleyemezdi. Ama ben şu anda onun oynadığı 'eğer' oyununu oynayabilirim."

Şu anda oynadığından eminim. Ya Demyan bratva olmasaydı? Ya belirli düşmanları olmasaydı? Ya daha sıkı güvenlik önlemleri alsaydı? Silahlı korumalar tutsaydı? Max'e kurşun geçirmez yelek giydirseydik? Ya kaçıp saçlarımızı boyasaydık, isimlerimizi değiştirip kaçsaydık? Ya, ya, ya?"

Ben soğuk, şimdi kayganlaşmış bardağımı sıkarken o bir yudum su içti.

"Demek istediğim, ne olursa olsun, bir şey olabilirdi. Max, Demyan'ın bir düşmanının yanında yaşasaydı, ben kaçırılabilirdim. Bu kusurlu, acı dolu bir dünya ve Max'i ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Hala seviyorum. Ama biraz mutluluk buldum. Hiç düşünmediğim kadar çok ve kalbim... Hazır, açılmaya hazır."

Kapının diğer tarafında bir dizi havlama duyulur ve Erin kalkıp kapıyı aralar, Albert'in içeri girmesine izin verir. Albert kanepeye atlayıp pençelerini bacaklarına koyar, bana bakar, sonra endişeyle Erin'e bakar. Sonra iç çeker ve başını eğirir.

"Sasha kesinlikle bir köpek isteyecek. Ve bir kedi." Bana gülümser. "Mesele şu ki, bu Demyan'ın gözü önünde olmadı, bu yüzden öfkesini ve incinmişliğini, onun için güvenli olan bir şeye yöneltmesi daha kolay."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demyan için, Ilya'yı beceriksiz olmakla ve seni tehlikeye atmakla suçlarsa, asıl sorunu görmezden gelebilir." Albert'ı okşadı. "Kardeşini benim kadar iyi tanıyorsun ve bana verdiğin tavsiyeyi hatırlıyorum. Demyan kendi kurallarına bağlıdır. Değişiyor, ama o kadar da değişmeyecek ve ona göre, incindiğini kabul etmek onu zayıf gösterir."

"Ilya ile yaptığım anlaşmayı ona söylemediğim için bana kızgın. Onu benimle evlenmeye ikna ettim."

Kafasını sallar. "Bir bakıma haklısın, ama ona söylemediğin için incindi. Ilya'nın söylememesine de incindi. Bu olaydan önce ikinizden haberi olmamasına bir anlam veremiyor. İşte meselenin özü bu. Eminim bir parçası Ilya için ne kadar önemli olduğunu anlıyor, ama Demyan için senin ona ihtiyacın olması önemli. Demyan için seni güvende tutmak, düğününüzdeki eksikliklerini telafi etmenin bir yolu. Kendini çok suçluyor. Duygularını ifade etmekte çok kötü..."

"Sana karşı değil."

"Normalde sana karşı da değil. Ama bizim ilişkimizin başlarında ikimize de çektirdiği cehennemi hatırlıyor musun?"

Şakağımı ovuşturdum. "Evet."

"Demyan kendine gelecektir. Seni ve Ilya'yı seviyor. Ama kendini ihanete uğramış hissediyor."

Bunu biraz düşünürüm ve onun haklı olduğunu anlarım. Demyan böyledir, kabul edilebilir kalıplara sığmayan duygularını, kabul edebileceği kalıplara sokar.

Ilya başarısız oldu. Biz yalan söyledik. Ben tehlikedeyim.

Bunlar sadece kalıplar. Duygular değil.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Ilya ile mutlu olacağımı düşünmemiştim. Yani, onunla vakit geçirmekten mutlu olacağımı biliyordum. Yakın ve çok iyi arkadaşız. Ilya'nın yanında olmak çok kolay. Duygularımın değişeceğini beklemiyordum. Ilya'nın bana karşı hisleri olduğunu öğrenmeyi beklemiyordum. Biriyle tekrar o sihirli uyumu yakalayacağımı hiç beklemiyordum."

Albert'e bakıyorum, o da iç çekip kuyruğunu tembelce sallıyor.

"Ama oldu. Ve şimdi Demyan'ı yatıştırmak için bundan vazgeçmek zorundayım." Kaşlarını çatıyor. "Onu seviyor musun? Gerçekten seviyor musun? Ilya'yı mı?"

Bir an tereddüt ettikten sonra -kararsız olduğumdan değil, bunu itiraf etmenin zorluğundan dolayı- başımı salladım.

"Onu görmek istiyorum Erin. Görmem lazım. Sadece konuşmak, sarılmak için. Hepsi bu. Ne yapacağımıza karar vermek istiyorum. Demyan'ı memnun edip Ilya'yı incitmek ya da Ilya ile mutlu olup kardeşimi incitmek gibi bir karar veremem, Ilya ile konuşmadan. Belki bir çözümü vardır. Belki..."

"Demyan sana bir şey emretmemeli ya da seçim yapmaya zorlamamalı. Bu adil değil."

Yutkunuyorum. "Bu gece bana yardım edebilir misin? Ilya'nın buraya gelip beni görmesini istiyorum. Ona gidemem çünkü koruması beni durdurur."

Erin düşünür gibi görünüyor ve kalbim sıkışırken nefesim kesiliyor. Demyan'ın bunu yapmaması gerektiğini söylemesi bir şey, biraz yardım teklif etmesi bir şey. Ama bunu yapmak başka bir şey.

Kardeşim ihanete iyi bakmaz. Bu öyle bir şey değil, ama Demyan... Uzun bir yol kat etti, ama önünde daha kat etmesi gereken yol var.

Erin başını sallar ve bana bakar, gözleri büyük, sakın. Kararını vermiştir.

"Yardım edeceğim," der. "Demyan'ı ortadan kaldıracam."

Onu kucaklarım. "Teşekkür ederim." "Plan şu..."

ERİN, lobide korumayla birlikte ve Demyan'la akşam yemeğine çıktı. Ben çocuklara bakıyorum ama şu anda çocuklar Olga'yla oynuyorlar. Aslında yatmaya hazırlanmaları gerekiyor.

Mutfakta yemek hazırlıyorum. En azından öyle söylüyorum. Yiyecek var ama yiyemiyorum.

Ilya geç kalıyor.

Erin ve Demyan saat dokuza kadar dışarıda olacaklar, ama Erin, her ihtimale karşı Ilya'nın saat sekize kadar gitmesini sağlamamı söyledi. Saat yedi oldu.

Aniden mutfak kapısında beliriyor. Gülümsüyorum ve Albert onu görünce dans ediyor, nedense havlamaması gerektiğini biliyor.

"Ilya!"

Açık cam kapıyı daha da açıyor. "*Malyshka!*" Ona sarılıyorum.

Arkamdan bir hırıltı geliyor. "Kız kardeşime dokunursan, Belov, seni öldürürüm."

Sekizinci Bölüm

İLYA

Alina'nın yüzündeki mutlak mutluluğu yok eden korku ve sefalet dolu bakışlar beni öldürüyor. Bana doğru öfkeyle yaklaşan Demyan umurumda bile değil.

Alina umurumda.

Ama Demyan'ın yüzündeki çarpık nefret, acı ve öfke beni derinden yaralıyor.

Demyan, bana ulaşmak için kız kardeşini itip kakıyor, ama ben aralarına giriyorum. Gömleğimi tuttuğunda, ona izin veriyorum.

Beni arka bahçeye sürüklediğinde, izin veriyorum.

Demyan'ın öfkesini bilirim. Öfkesi patladığında ve önünde biri varsa, tek görebildiği şey hedefidir. Alina'nın zarar görmesini istemiyorum.

"Siktiğin!" Demyan serbest elini yumruk yapıp geri çekiyor ve yüzüme vuruyor.

Acıttığını söylemek yetersiz kalır. Başım çınılıyor ve acı mantar bulutu gibi dışarıya doğru yayılıyor.

Bana tekrar yumruk atıyor. Bacaklarım titriyor ama karşılık vermiyorum.

Arka planda Alina çığlık atıyor, Albert deli gibi havlıyor ve Erin bağılıyor.

"Demyan, dur!"

"Tanrım, Demyan!" Alina ağlıyor. "Yapma!"

Öfkeli bir tanrı gibi üzerimde duruyor, gözleri arka bahçedeki peri ışıklarında parıldıyor.

Onun beni bir kez daha yakalamasına izin veriyorum.

"Seni aşağılık pislik. Seni burada, şu anda öldürmeliydim, bağırsaklarını asıp, kız kardeşimin etrafında dolaşan diğer zayıf piçlere ibret olsun diye sergilemeliydim."

"Demyan, yapma..."

"Kapa çeneni, Erin. Seninle sonra hallederim." Karısı küçük bir ses çıkarırken ve Alina ağlarken, gözlerini benden ayırmıyor.

Albert acil bir şekilde havladı.

Ona gözlerimi kısarak baktım. Demyan'ı seviyorum. O benim için bir kardeş gibidir. O benim ailemden biri, ama Erin'e böyle mi konuşuyor? Kız kardeşini ve onun acısını görmezden mi geliyor? şu anda onu tanıyamıyorum. Onu hiç tanıymıyordum gibi.

"Karşı koyamıyorsun bile, değil mi? Zayıfsın. Acınası birisin. Bratva'yı yönetememen hiç şaşırtıcı değil..."

"Demyan! Kes şunu!" Alina bağırıyor.

Ona bakmıyorum. Ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Ya da Alina'ya bir şeyler mırıldanan Erin'e de.

"Sen de çeneni kapat Alina. Seninle de ben hallederim. Daha önce sana sert davrandığımı mı sandın? Otuz yaşına gelene kadar odandan çıkamayacaksın, o zaman sana bir koca bulacağım. Yaşlı, şişman ve ereksiyon olamayan biri. Bana bir servet verecek ve sana..."

"Demyan, yeter," diye bağırır Erin. "Bana istediğin gibi konuş, ama o senin kız kardeşin."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, adam?" diye Rusça soruyorum. "Karına ve kız kardeşine böyle mi konuşursun?"

"Ben pakhan'ım. Benim dünyamın kralıyım ve sen artık o dünyada değilsin."

"Sen böyle davranırken senin dünyanda olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Bir an durdum. "Onu seviyorum..."

Bana tekrar yumruk atar.

"Bir daha vur, pişman olursun Demyan."

Bana vahşi ve iğrenç bir şekilde sırtarak yumruğunu kaldırır. Sonra bir top yumağı gibi üzerine atlayan ve elini ısırarak köpeğe bağırır.

Demyan köpeği fırlatır. Ben tepki veremedim Alina çığlık atar ve kardeşine atlar. Demyan onu sertçe iter.

Albert'ı itmesi beni öfkelen-dirmişse, Alina'yı itmesi beni tamamen çileden çıkarır.

Bir çığlık atarak saldırıyorum. Yumruklarımı göğsüne indiriyorum. Kafasını tutup kafama vuruyorum ve sonra onu kendimden uzağa fırlatıyorum.

Albert'e zarar vermediğini biliyorum. Köpeği fırlatmaktan çok hafifçe ittiğini biliyorum. Eli kanıyor ve buna çok seviniyorum.

Onu incitmek için değil, uzaklaştırmak için ittiğini biliyorum.

Demyan, Yegorov pakhanı olabilir, ama o bir kral değil. O da benim kadar kusurlu bir adam. Benim kalbim çok yumuşak olsa da, o asla taviz vermez.

Ama ben de kolay lokma değilim.

Ve o çok fazla sınırı aştı. Karısı,
köpeğim, kızım.

Birbirimizin etrafında dolaşıyoruz. Albert ve Erin'in yanında yerde duran Alina'ya bakıyorum. Yüzünden, bu gece Demyan'a benden daha fazla acı verebileceği anlaşılıyor.

En kötüsü, onu anlıyorum.

Öfkesini anlıyorum.

Acısını.

Hainlik hissettiğini biliyorum. Benden, kız kardeşinden, hatta Alina ile açıkça komplo kuran Erin'den.

Demyan'ı kendim gibi tanıyorum, ama o lanet olası bir pislik, yaralı bir canavar gibi davranıyor. Böyle davranmaya hakkı yok. Şimdi değil, dünyaya sahipken değil. Tek istediğim kız kardeşinin mutlu olması ve nedense o mutluluğun kaynağı benim.

Ve onun için savaşacağım.

"Seni öldürmeyeceğim tek neden," diyorum, "burası senin evin, karın burada ve kız kardeşin bunu istemez. Ama ona ve köpeğime bir daha dokunursan, seni o kadar fena yaralarım ki, keşke seni öldürseydim dersin."

O gülüyor ve acımasız bir yumruk atıyor. Acıyor ama ona izin veriyorum, böylece iki sert ve hızlı aparkatatabiliyorum.

Onu yere serebilirdim ve o bunu fark bile edemezdi. Boksör duruşunu alıp etrafında hafifçe dans ettim ve hızlı yumruklarla saldırdım. Boksör olmayan Demyan kendini savunuyordu.

Kısa sürede birbirimizin boğazına sarılırız, öfkeli bir enerjiyle yumruklarımızı savururuz. İkimiz de konuşmaz, onun sert kararlılığı benimkine eşittir. Öfkenin kıvılcımları havada uçuşur.

Ayağımı uzatıp onu yere deviriyorum, ama Demyan miras yoluyla pakhan olmamış. Bunu hak etmiş. Kirli dövüşmeyi biliyor ve beni yere indiriyor.

Kıvrılarak, alçakça, çirkin yumruklar ve tekmeler atıyoruz.

Erin'in yardım çığlıkları ve dört güçlü adamın bizi ayırması gerekiyor.

Acı içindeyim, kanlı ve morluklar içindeyim, mükemmel Demyan da öyle.

Yırtık dudağından kan tükürüyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Hemen benim mülkünden defolun." Demyan, elini silahına koymuş, sinir ve eğlence arasında kalmış gibi duran Pavel'e öfkeyle bakar. "Vur onu."

"Üzgünüm efendim, yapamam. Bayan Yegorov beni korkutuyor ve yardım istedi, ceset değil. Ayrıca Bayan Yegorov yeterince acı çekti, sence de öyle değil mi?" Pavel sessizce sorar. "Gidiyor musun Ilya, yoksa seni eşlik etmem mi gerekiyor?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum, "buradaki pakhan bu konuyu halledene kadar."

Demyan bana öfkeyle bakar, gözleri yanar, başını sallar ve alaycı bir şekilde güler. "Sanmıyorum."

"Ve karına, Alina'ya ve Albert'e bir özür borçlusun," diyorum. "O lanet sıçan beni ısırdı." Demyan elini gösteriyor.

"Onun sahibine zarar verdin!" Alina boğuk bir sesle bağırdı. "Sen kimsin ve kardeşim nerede?"

"O lanet köpeğe zarar vermedim."

Ama kız kardeşine, karısına ve köpeğine yan gözle bakıyor ve onun yüzünün buruştuğunu görüyorum.

Bana geri döner. "Çık dışarı, Ilya. *Idi v'banyu*."

"Ona defolup hamama gitmesini söyledi. Bu bir hakaret," diyor Alina yengesi.

Kulağa komik geliyor ve hafif bir hakaret ama bu kadar şiddetle söylendiğinde bana karşılık vermemi istiyor. Beni kızdırmasına izin vermeyeceğim.

Gözlerimi kısıyorum. "Konuşana kadar olmaz."

Demyan'ın yumrukları sıkılıyor, bu acıtıyor olmalı. Benimkiler de öyle. "*Idi na hui*." Bana dik dik bakıyor.

"*Mudak*." Ben de ona dik dik bakıyorum. "Ne, sen de bana siktir git demek mi istiyorsun? Ya da alnından bir sık çıkmasını mı istiyorsun? Çünkü çok geç. Sen zaten bir sık kafalısın."

Demyan tam da bunu yapmamı söylüyor. "*Chtob u tebya hui vo lbu vyros*."

"İstedığın kadar Rusça ve İngilizce hakaret et, ama konuşana kadar buradan gitmeyeceğim."

konuşana kadar gitmeyeceğim."

"Tamam," dedi sonunda. "Konuşmak mı istiyorsun? Öyle mi? Sen lanet olası bir pisliksin."

"İyi başlangıç," dedim. "Gerçekten. Konuşabilir miyiz? Yalnız kalabilir miyiz?"

"Seni içeri davet etmiyorum." Muhafızları uzaklaştırdı ve Erin'e baktı. "Sana öyle konuştuğum için özür dilerim, *lyubimaya*. İçeri girer misin lütfen?"

Erin'in öfkesi biraz yatışır. Alina'yı içeriye götürür, ama Alina mutfaktan kıpırdamaz.

Demyan bana sert bir bakış attı. "Benden ne istiyorsun? Her şeyi mahvettin."

"Benden mi? Demyan, senin sorunun ne? Kız kardeşinin gülümsemesini istemiyor musun?"

Beni duymazdan geliyor. "Sen bir pislüksin, bir *mudak*." Daha kötü şeyler de söylenmişti.

"Beni en çok üzen yalanlar ve sır saklaman değil. Seni ihanetin."

"Seni hiç ihanet etmedim, bir kez bile. Asla da etmem."

"Kız kardeşimi benden aldın."

"O büyüdü ve kendi kararlarını veriyor," diyorum, içimden bir rahatsızlık geçiyor.

"Kız kardeşimi aldın ve değiştin. Gidip Belov'un yozlaşmış çetesine katıldın. Her zaman nefret ettiğin büyükbabanın tarafına geçtin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Onu hiç tanımadım, ama evet, o adamdan nefret ediyorum. Her şeyi o manipüle etti. Ben..."

Duruyorum. Demyan'a vasiyetin şartları, çıkmaz sokakta kalmış durumumdan hiçbir şey borçlu değilim. Yaşlı adamın etkisini manipüle etmek için kendi yolumu bulmaya çalıştığımı ona anlatmam gerekmiyor. Ölmüş büyükbabamın mezarından hayatımı yönetmeye çalıştığını anlatmam gerekmiyor.

Alina bunu aşmanın bir yolunu bulmama yardım etti ve eğer aramızda özel bir şey bulursak, o zaman... bu bir hediye, ceza değil.

Ve bu Demyan'ı ilgilendirmez.

Kendimi savunmayacağım çünkü o beni tanımalı.

"Ne yani? Bu iş bizim için kullanabileceğimiz bir şey olarak kabul ettiğim için beni cezalandırıyor musun? Birlikte?"

O hırıldayarak konuşur. "O bratva'dan hiçbir şey istemiyorum. Tıpkı senden hiçbir şey istemediğim gibi."

Sözlerinin anlamı bellidir. Beni bratva'dan, onun ikinci adamı rolünden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Herhangi bir rolden.

"Hiç mi? Hiç mi?" diye soruyorum.

"Burada nefret ettiğim şey, senin temsil ettiğini sandığım her şeyin değiştiğini öğrenmek. Ahlak anlayışlarımız artık uyuşmuyor. Bratvayı dürüstlikle yönetmeye çalışıyorum. Belov Bratva'nın her şeyi iyi değil. Kız kardeşimin kaçırılması bunu daha da vurguluyor."

"Onu ben kaçırmadım, Demyan."

Ama o beni dinlemiyor. "Ahlak anlayışımız aynı olmadığına göre, artık Alina için iyi olmadığından eminim. Ona sadece keder ve acı getireceksin."

"Ahlakım mı yanlış şimdi?" diye soruyorum ona yumuşak bir sesle. "Komik olan, Alina ile aramızdaki ilişkiyi öğrenmeden önce Belov Bratva'ya hayran olmandı. Hatta yardım bile teklif etmiştin. Seni yeterince tanıyorum, isteseydim birleşme düşünüyordun. Bunun iyi olacağını biliyordun. Sen kendin söyledin."

"Duymak istediğini duyuyorsun," der, elini saçlarının arasına geçirerek. "Akşam yemeğindeydik, askerlerimden biri aradı, bu tarafa geldiğini söyledi."

"Casusluk mu yapıyordun?" diye soruyorum. "Artık sana güvenmiyorum."

Gülüyorum. "Alina'yla olan ilişkimizi öğrenene kadar bana güvenmen komik, ama şimdi güvenilmez oldum, ahlaksız bir bratva yönetiyorum ve ahlakım yok oldu. Söylesene, kız kardeşin için yeterince iyi biri yok mu, yoksa senden bir şey istediğin korkunç, şişko, yaşlı bir adamla evlendirerek hayatını mahvedecek misin? Bunun *seni* nasıl ahlaklı yaptığını söyle bana."

Birbirimize sertçe bakarız.

Eğilip ona yaklaşıyorum. "Bunu yaparak, anneme bunu yapmaya çalışan dedemden daha ahlaklı olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Ya da yeterince yüksek bir teklif alsa, değerli küçük prensesini satacak olan baban? Yoksa sırf ben olduğum için mi, Demyan?"

Bana bakıyor, bakışları soğuk, parıldıyor.

Bir adım öne çıkar. "Kızımdan uzak dur." Topuklarını dönüp içeri girer.

Alina hala mutfakta ve duyamadığım hararetli bir tartışma başlar. Demyan Albert'ı okşamaya çalışır, ama Albert ona deli gibi havlar ve Demyan başını sallayıp uzaklaşır.

Albert ve Alina koşarak dışarı çıkar.

"İçeri girsen iyi olur," diyorum. "Çok sinirli." "Umurumda değil."

"İyi misin? Albert?"

O başını sallar, ben de gülümserim ve yanağına dokunurum. Sonra, Demyan'ı cehenneme kadar defetmek istediğim için, çünkü istiyorum, çünkü ihtiyacım var, onu kollarıma alıp öperim.

Tutku ve arzunun patlaması, dillerimiz ağızlarımızın sıcak sınırlarında dans ediyor, seks ve aşkın vaadi her şeye karışıyor. Tadı çok güzel, benim Alina'm gibi, tatlılık, şehvet ve aşk gibi.

Siktir, tadı işte bu—aşk, acımasızca çıplak sadeliğiyle. Acı veren karmaşıklığıyla.

O aşk.

Ve ben ona

bağımlıyım. Ona

doyamıyorum.

Ama kendimi öpücüğü bitirmeye zorluyorum.

Ona gülümsüyorum, morarmış yüzlerimiz şüphesiz birbirine benziyor. "O tamamen kendini kaybetmeden gitmeliyim. Seni sonra ararım."

"Vazgeçme... benden vazgeçme," diye fısıldadı.

"Sen? Asla. Ya da Albert."

"Onu ısırdı!"

Gülüyorum, gülmemem gerektiğini biliyorum. Albert daha iyi davranmalıydı. O daha iyi davranır. Demyan'a zarar verdiğini sanmıyorum, gururunu saymazsak tabii, ama gülmem çok kötü.

Alina çok korkmuş görünüyor, eli ağzında, gözleri suçlulukla kararmış, ben tekrar gülüyorum ve omuz silkiyorum. "Sorun yok, *malyshka*. Derin değil. Sadece bir sıyrık."

"Kan gördüm," diyor.

Ağzımın tekrar gülümsemeye çekilmemesi için kendimi zorluyorum. "Evet. Kan vardı, ama hayatta kalacak."

"Keşke kalabilseydin. Her şeyi daha da kötüleştirdim."

"Hayır," diye fısıldayarak onu kendime çekip dudaklarına bir kez daha dokundum. "Öyle yapmadın."

Gülümser ve kolumu sıkar.

Geriye bakmadan uzaklaşıyorum, çünkü bakarsam onu kaçıran ben olurum.

Alina'dan uzaklaştıkça, heyecanım artıyor. Eve vardığımda hala içimde dönüp duruyor.

Svetlana yüzümü görünce küçük bir çılgılık atıyor ama o telaşlanmadan önce elimi sallayarak onu sakinleştiriyorum.

"Bir anlaşmazlık," diyorum. "Denis burada mı?" O da başını sallıyor.

Onu oturma odasında, benim votkamı içerken buluyorum. Çok daha iyi görünüyor, ama kanepenin yanında bir koltuk değneği var, yakın zamanda vurulduğu için bu mantıklı.

"Askerler burada mı?"

"Arkada. Üst düzey adamların hepsi gelmedi. Senin istediğin gibi yaptım, onlara akşam yemeğinde sunduğun seçeneği söyledim, kalmak ya da gitmek. Ama kalırsan tereddüt etme. Gidersen, o kadar."

"İyi." Gözlerine baktım. "Ya sen?"

"Buradayım, değil mi?"

Öyle.

Votkasını bitirip koltuk değneğini alır ve arka bahçeye çıkarız.

Konağın uzağında, eğlence veya büyük toplantılar için kullanabileceğim geniş bir veranda var.

Toplanan adamlara bakıyorum. "Basitçe anlatacağım. Melor öldü. Bana sadık olmayanlar hemen gidebilir. Zarar görmezsiniz. Sadece kimliklerinizi ve Belov silahlarınızı teslim edin." Birçoğu ayrılıyor, silahlarını yere bırakıyor, kapıdan girmek için kullandıkları kartları masanın üzerine atıyor.

Bu sembolik bir hareket. Bu gece şifreleri değiştireceğim. Birçok şeyi değiştireceğim.

Son adam da ayrıldığında, azalmış sayıya bakıyorum.

Birkaç üst düzey adam da gitmiş. Ama Denis'le birlikte birkaç kişi kalmış.

Kalan adamlar ise... samimi görünüyorlar. Bu işi istiyorlar, yüksek bir mevkiye gelmek, bir şeyin parçası olmak istiyorlar.

Kısacası, benden ne istersem yapmaya hazır adamlar gibi görünüyorlar.

"Adamlarıma göz kulak olurum. Sadık biriyim ve aynı şeyi beklerim. Aleks gibi davranmıyorum, ama sana iyi ve güçlü bir şey inşa etmek istediğimi göstermek istiyorum. Hastanedekilerle konuştum. Çoğu bize katılacak." Denis'e bakıyorum, o da başını sallıyor. "İşinize bakın. Çalışıyorsanız çalışın. Evdeyseniz eve gidin. Konuşmak isterseniz kapım açık. Gidebilirsiniz."

Denis ve diğerleri benimle içeri girer ve bir süre konuşuruz. Ama ben işime odaklanırım ve sonra diğer müttefiklerimizle ilişkilerimizi gözden geçiririz.

diğer müttefiklerimizle ilişkilerimizi gözden geçirebiliriz.

Sonunda, sadece Denis ve ben kalıyoruz.

"İyi iş çıkardın," diyor. "Bunu daha da iyi hale getir."

Bize içki doldurmak üzereyken, ofisimin kapısı çalınır.

Genç bir asker içeri girer. "Efendim, benim adım Elisei, elimden ne gelirse yardım etmek isterim."

Hevesli görünüyor, ama ben kolay kolay güvenmem. Kahretsin, Denis'e bile tam olarak güvenmiyorum, oysa o güvenimi kazanmak için çabalıyor.

Ama bu çocuk kendini kanıtlama ihtiyacıyla titriyor.

"İzninizle, ben dürüst biriyim. Size gerçeği söyleyeceğim," diyor. "Her zaman. Ve bratva'nızı kurmaya yardım etmek için can atıyorum. Bu yeni bir dönem olabilir ve ben de rütbe atlamak istiyorum."

"Oh, gerçekten mi?" diyor Denis.

"Evet, isterim. Sıkı çalışarak, kendimi kanıtlayarak. Ve Melor sana ve kardeşlerime ihanet ettiyse, durumu düzeltmeye yardım etmek isterim. Peki, ilk işimiz ne, efendim?"

"İlk iş mi?" diye soruyorum. "Çok kolay. Melor'u bul ve onu öldür."

Dokuzuncu Bölüm

ALINA

İLYA GİTTİĞİ AN, Demyan'ın peşinden gitmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama yapmadım, çünkü dürüst olmak gerekirse ne yapardım bilmiyordum. Muhtemelen onu yaralardım. Ayrıca, çalışma odasının önünden geçerken Erin'in ona bağırışlarını ve onun da ona karşılık verdiğini duyabiliyordum. Bunun nasıl biteceğini biliyordum. Çıplak bir şekilde çalışma odasının zemininde ya da odalarında sevişeceklerdi.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Ve Ilya'nın öpücüğünün hala içimde bıraktığı karıncalanma hissine kendimi kaptırmam gerekiyordu.

Albert'ı yatağa yatırıp ona sarıldım, Demyan'ın onu itip kakmasından dolayı iyi olup olmadığını kontrol ettim.

Eriyen gözleri bana bakıyor.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sen iyisin. O sana zarar vermedi."

Belki Albert'e Demyan'ı ısırdığı için azarlamalıyım, ama kendimi yapamıyorum. O büyük bir köpek değil ve derisini hafifçe delmekten öteye gitmedi. Demyan köpeğe özür dilemeye çalışırken yarayı gördüm.

Albert hiç şiddetli değildir. Ama koruyucudur ve Ilya'yı korumaya çalışmasını seviyorum.

Kafasına öpücükler konduruyorum. "Bunu, o kötü Radimir'in beni almasına engel olamadığın için mi yaptın?"

Albert hüzünlü bir sesle sızlanıyor.

O iyi bir köpek, en iyisi, ve ben ona bunu söylüyorum.

Sonra ekliyorum: "Ayrıca, artık güvendedeyim." Albert derin bir nefes veriyor.

"Burada benimle olduğun için mutluyum, Albert."

Koruyucum evin içinde bir yerde, muhtemelen aşağıda, çünkü beni yukarıya kadar takip etmedi. Demyan muhtemelen onu Ilya'yı izlemesi için göndermiştir.

Dürüst olmak gerekirse, bazen onu boğazlayabilirim. İnatçıdır. Aptalın tekidir, mantığın ötesindedir. Öfkem yeniden yükselince boğazım düğümlenir ve görüşüm bulanıklaşır.

Sakinleşmek için parmağımı dudaklarıma dokundurup, dudaklarımızın birleştiği yeri izledim.

Bundan nefret ediyorum. Her şeyinden nefret ediyorum. Neredeyse Isla'yı arayacaktım, ama aramadım. Maize ile uğraşıyor, onu rahatsız etmek istemem. Ayrıca, onu toparlayıp buraya gelip Demyan'a birkaç güzel söz söyleyeceğinden şüpheleniyorum.

Ölmek istediği için değil, Demyan'ı tam yıkım modunda hiç görmediği için. Kardeşimin şiddet dolu, karanlık yüzünü hiç görmedi.

Evet, benim düğünüm vardı, ama o kadar kaotikti, o kadar çok insan bağırıp koşuşturuyordu ki, Demyan'ın tepkisini görmedi.

Ama ben onun nasıl biri olduğunu biliyorum.

Ona asla bir şey yapmaz. Ama şu anki ruh haliyle, son zamanlarda sık sık yaptığı gibi öfkesini kaybedebilir. Ya da daha kötüsü, bana davranışlarıyla ona ne kadar karanlık, güçlü ve ölümcül olduğunu gösterebilir.

Demyan bunu yapmak için öldürmek, incitmek veya tehdit etmek zorunda değil. Onu gördüm. Sanki bir anahtar gibi, bir kez çevrildiğinde ve şehirli tavırları ortadan kalktığında, bratva pakhan ortaya çıkıyor. Arkadaşlarımla buna ihtiyacı yok.

Ya da belki yapmaz.

Belki de abartıyorum. Ama birini tanımakla anlamak arasında fark vardır. Benim bir korumam olmasıyla, o korumanın bir tehdide karşı ne yapacağını anlamak farklıdır.

Bu dünyadan çıkmak istememin bir nedeni.

"Ve yine de geri döndün," diyorum kendime.

Ama Ilya, Ilya'dır. Kardeşim kadar tehlikeli olabileceğini biliyorum, ama aynı zamanda tam da görüldüğü gibidir.

Beni kilit altında tutmuyor. Şoförüm Gus'a arabayla gezmek istediğimi söylersem, Ilya beni uzaktan izletebilir, ama Demyan'dan daha çok bana güveniyor.

Bana çocuk gibi değil, kadın gibi davranıyor. Seçim özgürlüğü tanıyor. Sonuç olarak, Ilya'yı istiyorum.

Demyan ve Erin'in odasının kapısı açılıp kapanıyor ve Demyan odanın ortasına doğru yürüyor. Odanın önünde duruyor ve sonra merdivenlerden aşağı inip kayboluyor.

"Korkak." Kalkıp Albert'e bakıyorum. "Seni bilmem ama ben kardeşimin hesabını şimdi soracağım.

Albert'ın benimle gelip gelmeyeceğine karar vermesini bekledikten sonra, cesaretimi kaybetmeden aşağıya indim.

Çalışma odasına vardığımda kapıyı çalmadan içeri girdim. "Al..."

"Neden böyle yaptın Demyan?" Ona sert bir bakış attım. "Neden Ilya'yı dövmeye çalıştın?"

Şok içinde bana bakar. "Başaramadığımı fark etmedim."

"Ilya da sana zarar verdi. Kavga adil değildi. Sen ona saldırdın. O senin en yakın arkadaşın. Neden yaptın bunu?"

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırır. "Senin şerefini koruyordum."

"Benim..." Dururum, başımı sallarım. "Peki Albert'e ne yaptın?"

Elini kaldırır. Albert'in dişlerinin bıraktığı iki küçük iz vardır. "O. Beni. Isırdı."

"O saldırgan bir köpek değil. O nazik bir köpek." "Oh, tabii."

"Ilya'yı savunuyordu," diyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

"Lanet köpeğe özür diledim," diye tersledi. "Daha ne istiyorsun? Onu barınağa götürmediğim için şanslısın." Sözleri bıçak gibi keskin.

"Demyan!"

"Eğer Nadya ya da Sasha'ya da aynısını yapmaya kalkışsaydı..."

"Yapmazdı. Çocuklarını çok seviyor. Ve bu köpeğin onları koruyacağını biliyorum. O çok uysal bir yaratık. *Sen* onu bir azizden şeytana çevirirsin."

"Evet, peki, neden köpeğe seni savunduğumu açıkla, tamam mı?" diye mırıldanıyor.

"Beni savunmana gerek yok. Ne beni ne de onurumu." Kardeşime baştan aşağı bakıyorum, öfkem boğazıma kadar geliyor. "Tek endişelendiğin şey

senin değerli egon.”

"Benim egomun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle değil mi?" diye ters bir şekilde soruyorum. "Sakinleşip seninle konuşmak için bekledim. İşte bu kadar sakınım." Derin bir nefes alıyorum. "Unutma Demyan, sen ve Ilya konuşurken ben mutfakta kaldım. İkinizi de duydum. Söylediklerini duydum ve sen çok acınası bir halde sin. Nasıl oldu bilmiyorum çünkü seni hiç öyle görmemiştim ama o anda öyle oldun."

"Dilini dikkatli kullan," diye uyarıyor.

"Neden? Sen de bana vuracak mısın?"

Demyan sanki ona yumruk atmışım gibi geri çekildi ve ben sözlerimi geri almak istedim. O hayatında bana elini bile kaldırmamıştı. Beni ne kadar sevdiğini biliyorum ve ben de onu seviyorum. Sadece bunun yanlış bir yol olduğunu ve geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan bu yoldan çıkması gerektiğini anlamasını istiyorum.

Bana değil.

Ilya'ya.

Bu yüzden devam ediyorum.

"Ilya'nın ahlakını nasıl sorgulayabilirsin? İkimiz de onun tanıdığın en onurlu adam olduğunu biliyoruz. O da senin için öyle düşünüyor." Nefes alıyorum. "O..."

"Santo ile işbirliği yapmaması için onu uyarmıştım..."

"Demyan, Santo'nun bununla ne ilgisi var? O dinledi ve yapması gerektiğini düşündüğü kararı verdi. Beni kaçıran Santo değildi. Simonov ve Melor kaçırdı."

"Aynen öyle." Demyan alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Seni kendi adamın kaçırdı. Kendi bratva'sını gerçekten kontrol ediyor, ha?"

"O da bu işe zorlandı. Melor başından beri iki taraflı oynadı. Büyükbabasına sadık olan adamlar ona güvenmiyordu ve Melor onların kulağıydı. Onları zehirledi. Ilya'nın tavsiye aldığı tek kişi sendin. Her zaman sendin, Demyan, ve sen..."

"Hayır, o benim gitmemi bekledi, sonra da kaçıp kız kardeşimi aldı. O benim için öldü. Ve sen..."

"Hayatımdan defol git," diye bağıriyorum kardeşime. "Sen benim adıma konuşamazsın ve tavrın buysa, o zaman senin kim olduğunu bilmiyorum."

Bana doğru yaklaşır ve bağıırır, "*Benim* çatımın altında yaşadığın süreç benim kurallarına uyacaksın.

benim kurallarına uyacaksın. *Bana* itaat edeceksin. O ikimiz için de öldü."

"Ne istersen yap. Hiçbir şeyden yarattığın savaşınla hayatını mahvet. Ama beni itme ya da tehdit etme. Ya da kimi yokmuş gibi davranmam gerektiğini söyleme ya da başka sapıkça güç oyunları yapma. Çünkü böyle devam edersen, kaybedeceğin tek kişi Ilya olmayacak."

"Bu ne demek lan?" diye sorar.

"Bu demek oluyor ki," diyorum, "eğer bana seçim yapmaya devam edersen, her seferinde Ilya'yı seçeceğim."

Bunun üzerine dönüp odama koşar ve kapıyı çarparak kapatırım.

Albert yatakta oturur, ben de kendimi üzerine atar ve ona sıkıca sarılırım. Yüzümü kürküne gömer ve gözyaşlarına teslim olmamaya çalışırım.

Hayatım nasıl bu kadar karmaşık hale geldi? Bu kadar karmaşık ve aptalca? Demyan'ın en iyi arkadaşına aşık olmak istememiştim.

Anlamıyor mu? Eğer aşık olmasaydım hayatımın daha kolay olacağını görmüyor mu?

Ama aşık oldum ve şimdi Ilya'sız bir hayat düşünemiyorum. Onsuz bir gelecek hayal edemiyorum.

"Alina?" Erin yarı kapalı kapımı çalıyor.

Onu görmezden gelebilirim, o zaman gider. Ama kardeşimin karısını seviyorum. O, kardeşimin kurtarıcısı, onu yücelten ve alçakgönüllü kılan kişi ve onu tüm kalbiyle seviyor, tıpkı kardeşimin onu sevdiği gibi.

"Gir."

Bana doğru gelir, oturur ve beni uzun bir kucaklamaya alır. Sonra beni bırakır ve Albert'in tüylerini okşar. Albert dönüp burnuyla avucunu iter ve daha fazla ilgi görmek için kıvrılır.

"İyi misin Alina?" diye sorar. "Gerçekten?"

Başımı sallar ve ona en küçük gülümsemeyi gösteririm.

"Anlamadığım şey," diyorum, "seni o kadar çok seviyor ki, senin için öldürür, senin için her şeyi yapar, seni mutlu etmek için dünyayı yerinden oynatır, ama benim de bunu istediğimi göremiyor mu? Ilya'nın beni mutlu ettiğini göremiyor mu?"

"Seni seviyor ve Ilya'yı da seviyor." "O zaman neden böyle davranıyor?" diye soruyorum.

Erin bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Bence ikinizi de kaybetmekten korkuyor. Ve senin için çok endişeleniyor. Sen de onun dünyasısın Alina. Seni çok seviyor."

"Ama o Ilya."

O içini çekerek, "Belki de bu yüzden. Bu, onun gözünde her şeyi daha da kötüleştiriyor. Senin gideceğini, onun da gidip bir daha geri dönmeyeceğini düşünüyor." dedi. Biraz güldü.

"Nadya büyüdüğünde nasıl olacağını hayal edebiliyor musun? Tanrım, Sasha, Demyan'ın küçük Poppy'sine yaptığı gibi olacak. Demyan'dan daha kötü bile olabilir."

Ben de gülüyorum. "Sasha tatlıdır. Sen varsın."

"Şu anda o hala küçük bir çocuk, ama Yegorov kanı var."

"Zavallı, tatlı kız kardeşi."

"Nadya bunu atlatacak ve muhtemelen kardeşini ve babasını yerlerine koyacaktır." Erin beni tekrar kucakladı. "Her şeyin düzeleceğine söz veriyorum. Sen sadece güçlü kal ve dayan. Ben de Demyan'a, baskı yapmaya devam ederse sadece daha fazla zarar vereceğini ve seni kendinden uzaklaştıracağını anlamasını sağlamaya çalışacağım."

"Onun seni dinlediğini biliyorum," diyorum, sözleri midemi burkuyor.

Çünkü Demyan'ı hiç böyle görmemiştim.

Ve onların evliliğinde sorunların sebebi olmak istemiyorum.

Olmayı reddediyorum.

"Çoğunlukla dinliyor," diyor Erin. "Ama elimden geleni yapacağım."

"Yapma. Demek istediğim... teşekkür ederim, ama son istediğim şey aranızda sorun çıkarmak. Bu Demyan ile benim aramda. Ve sen bu işin ortasında kalmak istemezsin."

"Sorun değil. Yardımcı olabilirim..."

"Hayır, Erin," diyorum, "yeterince yardım ettin. Kendi iyiliğin için bu işe karışmamalısın, tamam mı?"

Onuncu Bölüm

İLYA

FARKLI BİR DÜNYADA, en yakın danışmanımla konuşuyor olurdum. Farklı bir dünyada, Demyan'la, hatta Pavel'le konuşuyor olurdum.

Ama şimdi değil.

Sanırım Pavel ile hala konuşabilirim, ama sadakati anlıyorum. O bana, bir arkadaş olarak gördüğüm kişiye her zaman sadık kaldı, ama onu tehlikeye atmayacağım.

Demyan gibi, arkadaşlık ilişkilerini dostluktan uzak tutuyorum; birlikte içki içmiyoruz, kişisel hayatlarımızı paylaşmıyoruz ya da kişisel sorunlarımızı konuşmuyoruz. Bu, iletişimimizi net ve anlaşılır kılıyor.

Onunla ilişkimizi bulanıklaştırmayacağım. Bağlarını sınamayacağım ya da onu bir seçim yapmaya zorlamayacağım.

Doğal olarak, o Demyan'ı seçerdi.

Çünkü şu anda bu bir seçim olmak zorunda.

Başka bir dünyada, Denis'i ikinci adamım yapar ve ona güvenirdim. Bir dereceye kadar ona güveniyorum. Bir dereceye kadar, kalan adamlara da güveniyorum.

Bir dereceye kadar.

Ama bunun ötesinde, yapamam. Kendime izin veremem.

Kanıtlayana kadar izin vermeyeceğim. Ve bu biraz zaman alacak.

Benimle kalanlar sadık görünüyor, kaderlerini benimle ve bildikleri bratva sınırları içinde paylaşmaya hazırlar. Bazıları

her şeyin nasıl değişeceğini öğrenmeye hevesli. Kalmanın avantajlarını görebiliyorlar. Sıralarda bulunan boşlukları.

Yükseldikçe doldurabilecekleri boşluklar, onlara daha önce hiç sahip olmadıkları kadar güç ve sorumluluk verecek boşluklar.

Benim tutunduğum kazan-kazan durumu bu.

Tabii bir sürü çekincem de var.

Denis işte. Güvenebileceği adamları seçmesine izin verdim, onlar da sevkیاتlarımızın gelip gitmesini, ödemelerin zamanında yapılmasını sağlıyorlar. Sonra yeni anlaşmalar ve statükoda bazı değişiklikler var, bunları şimdilik askıya aldık.

Bazıları kaybedebiliriz, bazıları ise elimizde kalacak. Bununla bir sorunum yok. Anlaşma yapmanın ve bratva tahtasındaki taşları hareket ettirmenin stratejik tarafı benim bildiğim taraf. Bunu Demyan için yapıyorum, Demyan için yaptım ve duraklamaların işe yaradığını anlıyorum.

Bu sayede bratva'nın konumu daha da güçleniyor. Bu bakımdan endişelenmiyorum.

Endişelendiğim şey, elimizdeki görevi başaramamak: Melor'u bulmak.

Onu bulabilirsem, Simonov'un işini halledebilirim. Simonov daha karmaşık bir mesele. Sorunun bir kısmı, kişisel olarak bana karşı hiçbir şey hissetmeyen Simonov'un, her akıllı oyuncu gibi, sadece işini yapması.

Yanlış anlamayın. Onun ölmesini istiyorum. Ama oyununu anlıyorum.

Melor ona Belov Bratva ile hızlı bir ittifak kurma fırsatı sundu, o da bu riski aldı. Ve kaybetti. Artık düşmanınız. Bana her şeyi sunabilir, ama fikrimi değiştirmeyeceğim.

Bu durumda onun için tek kurtuluş, bildiğim kadarıyla Alina'ya dokunmamış olması.

O Melor'du.

Ve ona dokunmak, kaderini kesinleştirdi.

Onu ve o morlukları düşününce midem bulanıyor. O kulübede beni gördüğünde mavi irislerinin altın kenarları parlamış gibiydi. Ve...

"İly, bitti." Denis, bir elinde altın uçlu siyah bir bastonla topallayarak içeri girer. Omuzlarını silker. "Sahaya koltuk değneği götürmeyeceğim. Bu daha kullanışsız ama daha iyi görünüyor." Sırıtarak ekler. "Görünüşün her şey olduğunu duydum."

Onun şakasına gülümsedim. "Kaç kişi gemiyi terk ediyor?"

"Birkaç kişi. Birkaç gün içinde daha net olur. Birkaç kişi olacak, ama düşündüğümde az. Bazıları yeni pakhan ile ilişkilerin nasıl olacağını merak ediyor gibi." Kanepeye oturur, telefonunu çıkarır, kaydırmaya başlar, ama yazmak için durur. Sonra başını kaldırır. "Aile meselesi."

Telefonunu kaldırdı. "Birkaç kişi için anlaşmaları feshettim ve ittifak olasılığında vazgeçtim."

Gözlerime bakar. Ben

başımı sallar. "Neden?"

"Çünkü beni kızdırdılar," diyor Rusça. "Kızdırılmayı sevmem."

Bekledim ama daha fazla açıklamadı. Konuyu açmayı düşündüm ama sonunda vazgeçtim. Onlar ya bir şey yaptılar ya da söylediler ki onu tereddüt ettirdiler, o da onlara kapıyı gösterdi.

Başarılı olmak istiyor ve bratva için kurşun yedi, üstelik bana ve adamlarıma yardım etmek için kaldı. Böyle bir adama güveniyorum.

Eğer beni ortadan kaldırmak isteseydi, o anda yapardı, çünkü kahramanlık statüsü onun için bir basamak olabilirdi. Sonra Melor'u devirebilirdi ya da en azından onunla işbirliği yapabilirdi.

Aslında, bunu hala yapabilir. Yapmıyor, ben de boş veriyorum.

"Raporları bana gönder," diyorum ona.

"İşler fiilen durmuş durumda ve işleri devam ettirmek için asgari düzeyde çalışıyoruz. Sıradaki hamle ne?" diye soruyor hafifçe başını sallayarak.

İki içki doldurup ona bir votka veriyorum. "Melor'u bul. Bütün adamlarımı bu işe ver."

"Fazla adamımız yok."

"Peki," diyorum, "o zaman işe koyulalım."

Denis içkisini bir dikişte içip ayağa kalkıyor. "Kime iyilik yapabileceğime bir bakayım. Karının neden burada olmadığına dair söylentiler var. Tavsiyem? Onu geri getir."

SONRAKİ BİRKAÇ gün sıkıcı, sinir bozucu ve çıkmaz sokaklarla geçer. Geceleri ya da zaman buldukça Alina ile konuşmak beni acı içinde bırakır, daha fazlasını isterim. Ve her telefon görüşmesinde, kardeşinin gözetiminden ve güvenlik önlemlerinden kurtulmasını, uçurumu derinleştirmemesini ve buraya, bana geri dönmesini istemek

kardeşinin gözetiminden ve güvenlik kelepçelerinden kurtulmasını, aranızdaki uçurumu derinleştirmemesini ve buraya, bana geri dönmesini istemek.

Daha da zor çünkü o da istiyor.

Ona sakın olmasını, soğukkanlılığını koruması gerektiğini söylemeliyim. Bir çaresini bulacağımızı.

Şu anda olduğu gibi.

"Lütfen, Ilya, geri dönmek istiyorum. Albert seni özlüyor."

Dişlerimi sıkıyorum. "Melor'un icra edilmesini sağlayana kadar olmaz..."

"Bu asla olmayabilir." Onun hayal kırıklığı benimkini yansıtıyor. "Bu Demyan ile ilgili, değil mi?"

"O da sakinleşmeli, ama tamamen değil. Onun yanında güvendesin."

"*Seninle* de güvendeyim," diye ısrar ediyor.

Arka planda Sasha daha fazla dondurma istiyor. Bu beni gülümsetirken aynı zamanda kalbimi acıtıyor.

"Demyan, biz ona boyun eğmeye devam edersek asla öğrenemez."

"Demyan inatçıdır, ama Alina, *malyshka*, sana seçim yapmanı istemiyorum. Bu adil değil."

"O benim kardeşim ve sonunda anlayacaktır."

Şu anda mı? O kadar emin değilim. Demyan saatli bir bomba ve sakinleşmesi gerekiyor, daha da kızdırılmamalı. Tüm bunlara alışması gerekiyor.

Ya da belki de doğru. Belki de beni layık görmüyor. Ve eğer öyleyse, belki de arkadaşlığımız aynen devam edemez. Ama layık olduğumu kanıtlayabilirsem, Alina ile ilişkisini kurtarabilirim.

Ondan vazgeçmeyeceğim.

Asla vazgeçmeyeceğim.

Onu elde etmenin, ona sarılmanın, tadını çıkarmanın, sevmenin ne demek olduğunu artık bildiğim için. "Yapacak," dedim, ondan daha az ikna olmuş bir sesle, "ama zaman alacak.

Ve Melor'u ele geçirmem gerekecek."

"Peki ya bratva'n?" diyor. "O ne olacak?"

Gülüyorum. "Bratva karısı olmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum."

"Karın," dedi yumuşak bir sesle, kalbimi birdenbire coşturarak. "Ya avukatlar kontrol ederse? Etmek zorundalar, yoksa vasiyetteki o madde ne anlam ifade eder? Bana ihtiyacın var."

O haklı, birçok açıdan. Kontrol edecekler. Bir noktada. Büyükbabam bana öyle bir adam gibi geliyor. Mezarından

kuralının harfiyen uygulandığından emin olmak için mezarından kontrol edecek birine benziyor. "Yakında konuşuruz," diyorum. "Hoşça kal, *malyshka*." Telefonu kapatıyorum.

Ona ihtiyacım var.

Kalbim ve ruhum için. Ama önce Melor'a ihtiyacım var.

Sorun şu ki, kimse bana bilgi vermiyor. Sadece çıkmaz sokaklar. Kimse onu görmemiş, Oleg bile bir fısıltı duymamış.

Melor ortadan kayboldu. Sanki havadan yapılmış gibi. Ya da hiç var olmamış gibi.

Önemli bir yardım olmadan o kadar derinlere inmek zor, ve bu yardım bir bratva veya mafya değil, bir bireyden gelmelidir. Çünkü bu örgütlerin içinde, bir yerlerde, birileri bir şeyler biliyor olmalı. Ve insanlar konuşur.

Tabii tek başına yapmadıysa.

Öyleyse, bir belge olmalı. Bir şey olmalı.

Belki Santo yardımcı olabilir... Ama bu fikir aklıma gelir gelmez, hemen reddediyorum.

Ona zaten borçluyum. Üstüne bir de ona yaptığım hakaretin ortasında kalmış bir iyilik daha eklemek akıllıca olmaz. Belaya davetiye çıkarmak olur.

Kapım çalınır ve başımı kaldırıp genç asker Elisei'yi görürüm. Tereddütlü ama aynı zamanda kararlı görünüyor.

"Konuşabilir miyiz, efendim?"

"Kapım açık." Onu içeri davet ediyorum.

Bir an kitaplığı inceliyor ve tereddütünün nedenini merak ediyorum. Bu adamın hırsları var, kanıtlaması gereken bir şey var, yani buna neden olan şey büyük ya da karmaşık bir şey. En azından onun için.

"Efendim. Haddimi aşıyor olabilirim ama... Bratva'nızda, söyledikleri kadar sadık olmayan biri olduğumu hissediyorum." Durur, sözlerini düşünür. "Ya da belki de bu doğru değildir. Belki de bildiklerinden daha fazlasını biliyorlardır. İşler değişiyor, bu yüzden bazen bilgi ihanet olarak görülebilir."

"Melor'un yerini bilen biri varsa, o zaman bu ihanettir," diyorum.

Yutkunur. "Anlıyorum, ama isim vermekten çekiniyorum. Bu konuyu ihmal etme. Ben araştırırım."

"Emin misin, Elisei?"

"Bu kişi bir hain mi? Bu konuya farklı açılardan bakılabilir, örneğin ne yapacağını bilmediğin bir bilgiye sahip olmak ve bunu kötü niyetle ya da düşmana yardım etmek için saklamak gibi. Bunu bilmiyorum. Ama daha fazla araştırmak isteyebileceğin biri olduğunu biliyorum."

Sessiz kalır.

Sonra ekler: "Diğer adamların ya da senin gözünde köstebek ya da hain olarak görülmek istemem. Bu yüzden, uzun uzun düşündükten sonra, bu konuyu araştırıp kendi sonuçlarına varmak isteyebileceğini sana bildirmem gerektiğini düşündüm."

Başımı sallarım. "Peki ya bu kişi sorun çıkarmak istiyorsa?"

"O zaman sana söylemekten çekinmem. Benim nihai sadakatim sana, bratva'ya ve buradaki fırsatlara."

Akıllı ve hırslarını gizlemiyor. "Gelip anlattığın için teşekkürler. Araştırırım."

O gittikten sonra, arkama yaslanıp bratva'da kalan adamların listesini gözden geçiriyorum, st düzey olanlar da dahil. Ama onların sayısı erkeklerden daha az ve çok da fazla değiller. st düzeyde olanlardan biri olduğunu sanmıyorum. Bir şey saklayanlar için risk çok büyük.

Eğer varsa, daha çok kazançlı çıkacak biri olmalı. Alt kademelerden biri.

Melor'la dost olan biri.

Herkes dostaydı, bu yüzden bu kelime doğru değil. Neşeli. Arkadaşlar. O atmosfer. Kalanlar arasında Melor ile bu tür bir ilişkisi olan kim vardı?

Gördüğüm tek kişi var.

Kion.

O, geldiğimde bana yüzünü bile göstermeyen adamlardan biriydi. Kion bunu yapacak kadar aşağılık biri değil. O ortalama bir adam, işinde idare eden biri, bu yüzden bana soğuk davranması kesinlikle benim dedem sandığım, ama aslında Melor'a olan sadakatinden kaynaklanıyordu.

Bu açıdan bakıldığında, biraz odak noktasını değiştirip, onun baskına katılmamış olması ve bana hiç ısınmamış olması da eklenince, hala burada olması garip geliyor.

Aslında, böyle bir adamın birdenbire beni desteklemesi hiç mantıklı değil.

dest

ekl Onun gibi tüm erkekler gitti.

em Hepsi.

esi

hiç

ma

ntık

lı

değ

il.

Kalanlar, bana biraz ısınanlardır —bazıları diğerlerinden daha fazla— ve Denis'e güvenen ve bana kaba davranmaktan çok tarafsız olan birkaç üst düzey adam.

Kion.

Daha fazla bilgi edinmem lazım.

Onu aradığımda, özel dedektifim hemen telefonu açtı. "Yeni iş mi?" diye sordu.

"Hâlâ Melor'u arıyorum, ama..."

"Maalesef, şu ana kadar bir şey yok. Ortaya çıkarsa, onu bulacağım."

"Biliyorum." Ama bence eğer yerin derinliklerinde saklanıyorsa, özel dedektifin yetki alanının dışında olabilir. "Bu evimize daha yakın. Umarım tehlikeli değildir, ama bir bağlantı var. Adamlarımdan birini takip etmeni istiyorum, Kion. Bilgileri şimdi gönderiyorum."

Dosyaları gönderiyorum.

"Aldım. Derinlemesine bir geçmiş araştırması yapmamı ister misin? Çünkü ilk bakışta bu adam o kadar temiz görünüyor ki, sanki çamaşır suyu şişesinin arkasından çıkmış gibi." Özel dedektifim iç çekiyor. "Her zaman ele veren bir şey. Derinlemesine araştırırsak, kirli çamaşırları ortaya çıkarırız. Ya da başka bir şey."

Gülümsüyorum. "Aklımı okudun. Temiz olabilir, olmayabilir, bazen insanlar gurur duymadıkları şeyleri saklamayı severler," diyorum. Sadakat sorunu olmayabilecek şeyler. "Ama bilmem gereken bir şey var mı bak."

"Anladım."

Telefon görüşmesinden sonra arkama yaslanıp Elisei'nin dosyasını okudum. Genç, zeki, okulda çetelerle sorun yaşamış. Babası Rus, annesi Amerikalı. Babası başka bir çeteye üyeymiş, o çete şimdi farklı kişiler tarafından parçalanmış ve yok edilmiş. O kişilerden biri de Demyan.

Bu beni duraksatıyor, ama okumaya devam ettiğimde, Demyan'ın babasının öldüğü, iktidarın değiştiği dönemlerde olmuş.

Elisei on sekiz yaşında bile değildi ve hala aptalca davranıyordu.

Denis tarafından işe alındı. Şahsen değil, Aleks için bastığı çeteye yapılan bir baskında.

Elisei bu yolu seçti.

Etkilendim.

Bana gelmesi cesaret isterdi. Özellikle de yanlış bir adım veya bakışın ölüm anlamına gelebileceği bir çete geçmişiyle.

Çocuk aç, bu hoşuma gidiyor, ve sadakat duygusu var.

Evet, etkileyici. Ama aynı zamanda kimseye fazla güvenmekten de çekiniyorum. Melor, güvenilmeye layık görünenlere güvenme eğiliminin temelini sarsmıştı. Şimdi her şeyi sorguluyorum.

Bu kötü bir şey değil.

Zamanla, belki Elisei de Denis ve diğerleri gibi kendini kanıtlayacak ve o zaman gardımı indirebileceğim.

O zamana kadar...

Bekleyeceğim.

Saat geç olmuştu ki masamdaki telefon çaldı. Özel dedektifim yeni haberler vardı.

"Kion'dan şüphelenmekte haklısın. Öncelikle, şifreleme konusunda çok tembel, bu da kesinlikle kabul edilemez. Mesajlarını ve mesaj servisini hacklemek çok kolaydı."

Her zamanki gibi, bilgi aktarımı dışında kendini beğenmişlik ya da başka bir ima yok.

"Ne buldun?" diye soruyorum.

"Onunla Melor arasında bir sürü mesaj var." "Siktir."

Hayır, sorun değil. Bunu biliyorum. Ama başka birini kaybetmek, kalmasına izin verdiğim birini kaybetmek, başka bir darbe.

"Yararlı bir şey var mı?"

"Kod değilse yok. Transkripti göndereceğim..." Bilgisayara dokundu. "Aldın mı?"

Bir dakika sonra e-postayı alıyorum. "Evet."

Haklı. Kod değilse, hiçbir şey yok. Sadece dostça saçmalıklar, "nasılsın?", "her şey yolunda mı?" Her ikisinin de cevapları genel. "İyiyim." "İyiyim." Ve böyle devam ediyor.

Başka bir e-posta gönderir. "Tarihler de birkaç hafta öncesine ait ve bunlar en sonuncular. Görünüşe göre, hep aynı tür mesajlar gönderilmiş. Senin için en önemli şey, mesajların nereden gönderildiği. Adamım iyi, her iki telefon da Chicago bölgesinden sinyal alıyor. Bence hala buralarda bir yerde."

Ona teşekkür edip telefonu kapatıyorum.

Telefonu kapatmadan önce söylediği son cümle, benim de aklımdan geçmişti. Melor'un hala bölgede olması iyi, ama bu durum değişebilir. Melor da benim gibi profesyonel, yakında kullan-at bir telefon alacaktır. Belki çoktan almıştır, ama beni pek önemsemediği için almamış olabilir. Bırakın yapsın, bu onu biraz yavaşlatır ve benim lehime olabilir. Olmazsa... o pisliği bulurum.

Bilmek istediğim şey onun planları, çünkü bu, olasılıkları daraltmaya yardımcı olabilir.

Başka bir saldırı mı planlıyor, yoksa kaçıp yeniden toparlanmayı mı planlıyor, emin değilim.

Her iki seçenek de aynı sonuca varacak: Belov Bratva'nın peşine düşecek. Ama ne kadar süreceği ve ne zaman olacağı, benim tahmin edemediğim değişkenler. Er ya da geç olacak. Er, birkaç gün, birkaç hafta, birkaç ay olabilir. Hatta bir iki yıl bile olabilir. Geç ise, kalan adamları yavaş yavaş ortadan kaldırmak anlamına gelebilir, tabii Melor'a gidenler varsa. Ama ben öyle olmayacağına bahse girerim. Simonov'a ya da başka bir yere gideceklerdir.

Melor kendi işini kurarsa, onu kurduğu yeri bulmamız ve ona ulaşamazsak, adamlarına sızarak ona ulaşmayı düşünmemiz gerekecek. Ve o on yıl bekleyebilir.

Bu olasılık dışı görünüyor, ama başkalarının da bu tür bir bekleme oyununu oynadığını gördüm.

Şakaklarımı
ovuşturuyorum.

Önemli değil.

Önemli olan proaktif olmak ve onu önce bulmak. Ben oturup beklemeyeceğim, bu yüzden onun planları önemsiz.

O Chicago'da.

Bu bana bir başlangıç noktası veriyor.

Kalan adamlarımın dosyalarını çıkarırım ve görevde olduğu için Elisei'yi ofisime çağırırım. Geldiğinde ona bakarım, onu incelerim.

İyi birine benziyor. *Öyle*

görünüyor. Bu kelimeye

tutunuyorum: "öyle görünüyor".

"Yardımanın ve cesaretin için teşekkür ederim. Sadakatini fark ettim. İyi ya da kötü, her şeyi fark ederim ve bu... bu iyi. İyi olanı ödüllendiririm."

"Teşekkür ederim, efendim. Burada kaldım çünkü güçlü bir bratva'ya inanıyorum, bir yerlere varan, değişiklikler yapan bir bratva'ya."

Gülümsememi bastırıyorum. "Biz hayır kurumu değiliz."

"Evet, biliyorum. Ama dışarıda yıkıcı örgütler var. Üyelerini sırtından bıçaklayan, kaos ve zehirli ortam yaratanlar. Ben

bulunduğum yerden gurur duymak istiyorum. Güçlü ve adil bir bratva'nın parçası olmak istiyorum."

Ben biliyorum tam olarak ne an an Bu böyle Demyan'ın hissediyorum, hissettim Demyan'ın ki hakkında.

"Lider olmak istiyorum," diye ekliyor.

Gülümsemeyle ona bir kez daha bakıyorum. "Düşüneceğim. Çekil."

On birinci bölüm

ALINA

UYUYAMIYORUM.

Sürekli uykusuzluk döngüsündeyim. Telefonum saat 6:00'yı büyük, soğuk rakamlarla göstererek benimle alay ediyor.

Albert bile kafasını kaldırıp bana şaşkınlıkla göz kırıyor, sonra da uykulu kafasını tekrar yastığa koyuyor.

"Evet, biliyorum. Bana 'Yeter anne. Geç saatlere kadar uyuyamadık, sonra da uykuya daldığımızda, sanki denizdeymişiz gibi bir o yana bir bu yana dönüp durdun' diyorsun." Tüylü kafasını öpüp, esneyerek kalkıyorum.

O da homurdanarak gerinir. Ben aşağı indiğimde peşimden gelecektir. Albert işte, ama birkaç dakika daha uyuyabiliyorsa, uyur. Yumuşacık köpek yatağından çok insan yataklarını sever.

Daha doğrusu, benim yatağımı kendisinininkinden daha çok seviyor.

Daha fazla uyumak istemesini anlıyorum. Ben de istiyorum. Benim için bu, bir hafta önce kaçırıldığımdan beri ulaşılamaz bir rüya.

Ilya'yı tam bir kez gördüğüm bir hafta. Bu beni öldürüyor.

Zamanın ne kadar değerli olduğunu, mutluluk anlarının ne kadar kısa olabileceğini biliyorum, ama onları kaçırmak zorunda kalmak...

Max aklıma geliyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman çok kısaydı, ama tek düşünebildiğim, biri bizi daha erken ayırıp ondan daha fazla zamanımı çalmış olsaydı ne olurdu?

O kişiyi asla affetmezdim.

O kişiden nefret ederdim.

Ve Demyan, Ilya yüzünden bana bunu yapıyor.

Kardeşimi nefret etmek ya da asla affetmemek istemiyorum.

Ama o, kendisine ait olmayan zamanımı çalıyor. Ve bu çok acıtıyor.

Aramızdaki gerginlik her geçen gün artıyor ve beni sürekli hasta, sürekli kırılğan, sanki ağlamak üzereymiş gibi hissettiriyor.

Beşinden beri uyanığım ve muhtemelen üç civarında uykuya dalmışım. Ama içimdeki kargaşanın arasında, sakinlik anları da var.

Çünkü artık dayanamıyorum.

Ve bu beni bir karara varmaya itti.

Hızlıca kalkıp hazırlanıyorum, sonra aşağı inip kahve yapıyorum, uykulu Albert de peşimden geliyor.

Boş mama kabının yanında oturup bana kederli kederli bakıyor. Kabını mama ile dolduruyorum. Daha sonra Magda ona ev yapımı yemek verecek. Magda köpeğı şımartmadığını, ona doğru beslediğini söylüyor.

Albert'in mamaya bakışı ve kafasını eğip bir ısırık almadan önce mutfağa attığı bakıştan, Magda'nın yemeklerini çok sevdiği açıkça belli.

Kahvemi yudumluyorum.

Demyan programına uyarsa, yakında uyanıp buraya gelir ve güne başlamaya hazır olur.

Evde tiz bir kahkaha duyulur, bu Nadya, namı diğer Poppy ve Sasha'nın uyandığını gösterir.

Kahveyi espresso makinesine koyup Demyan'a barış teklifi olarak taze bir fincan hazırlıyorum. Havayı temizlemeye kararlıyım. Durumu açıklığa kavuşturmaya kararlıyım. Ona gereğı göstermeye kararlıyım.

Tahmin ettiğim gibi, fincanını bırakıp yerine oturduktan bir dakika sonra içeri giriyor.

Demyan bir an tereddüt eder, bakışları beni tararken onu bekleyen fincanı alır. "Bu ne?"

Zorla gülümsüyorum. "Bunu barış teklifi olarak kabul edelim. Otur, Demyan. Lütfen?"

O da oturur, yüzü sert, vücudu gergin, sanki bir tartışma bekliyormuş gibi. Belki de tartışma çıkacak. Ama ben tartışmak istemiyorum. Bu konuyu konuşmak istiyorum, ama ona ne istediğimi ve onun davranışlarının beni nasıl etkilediğini anlatmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Tartışmak için çok erken," diyor Rusça.

Ben İngilizce konuşmaya devam ediyorum. "Ya da çok geç. Ben de tartışmak istemiyorum, ama beni dinlemen, görmen ve daha da önemlisi beni anlamam ve

ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu anlamam gerekiyor.

Erin'le mutlusun, değil mi?" Gözleri kısıılır. "Evet."

"Sen inatçı ve kararlısın ve bu özelliklerin neredeyse her şeyi mahvediyordu. O kadar harika ve her iki tarafı da görebilen birine sahip olduğun için şanslısın. Ondan bir ders alabilir misin?"

Demyan homurdanır ve kahvesinden bir yudum alır. "Buna gerek yok. Senin tarafını anlıyorum ve reddediyorum. Duygusal davranıyorsun. Savunmasızsın ve Ilya..."

"O gelip beni kullanmadı. Tam tersine. Saygılı davrandı, ben evet demeye zorladığımda hayır demeye çalıştı."

Santo'nun bana asılmasını bu işe karıştırmıyorum. Bunu Ilya'nın yetersiz olduğunu göstermek için başka bir kanıt olarak kullanır, ki o yetersiz değil. Hiç değil.

"Yalnızsın. Max..."

"Ilya, Max'in anısına ve benim duygularıma çok saygılı ve asla haddini aşmadı. Ama mesele şu ki, ondan hoşlanıyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Ilya'yla görüşmeme izin vermelisin, yoksa giderim. Ve böyle bir durumda gidersem, ilişkimizi nasıl düzeltebileceğimizi bilmiyorum."

Demyan uzun bir süre sessiz kaldı.

"Melor ve Simonov hala dışarıda ve Ilya'nın bratva'sı da darmadağın haldeyken mi? Bunu riske atacak mısın?"

"Ona sırtını mı dönüyorsun?" diye soruyorum.

Çenesindeki kaslar gerildi. "O nerede durduğunu biliyor."

Midem bulanır. "Ilya sana her zaman yardım etti. Erin'i kaçırılmaktan kurtarmaya çalışırken senin için kurşun yedi..."

"Bir başarısızlık daha."

Ona sertçe bakıyorum. "Erin kendi isteğiyle kaçtı. Onu görmezden gelip kaçtı. Bunu nereden mi biliyorum? Ilya'dan değil. Ilya seni ve karını sadık bir şekilde korur. O sadıktır. Başarısız olduğunu söyledi. Hayır, ne olduğunu Erin anlattı. Dünya siyah ve beyaz değil. Nüanslar var."

"Ee?"

Nefes alıp ellerimi aramızdaki mutfak masasının üzerine düz bir şekilde koyuyorum. "Demek istediğim, Ilya'nın bratva'sı parçalanıyor ve her köşede tehlike kol geziyor olsa bile, onunla birlikte olmak istiyorum. Ilya ile olan ilişkim benim için o kadar önemli."

Demyan yüzünü buruşturur. "Bütün bunlara nasıl razı olabilirim? Sen benim kız kardeşimsin. O benim arkadaşımdı."

“O hala senin arkadaşın. Sen bu arkadaşlığı sürdürmeyi seçsen de seçmesen de, o arkadaşlık var. İkimiz de bunu biliyoruz. Kabul etmek zorunda değilsin, henüz değil. Bu büyük bir şey, biliyorum. Sana veya duygularına karşı anlayışsız değilim.

"Ama Demyan," diyorum yumuşak bir sesle. "Sonuçta bu benim ilişkim ve mutluluğum, senin değil. En iyi arkadaşınla olan ilişkide ne yapman gerekiyorsa yap, ama senin mutluluğun Erin'de. Benim yaptığım şeyin bununla bir ilgisi yok ve senin bir evlilik ayarlamam beni mutlu etmeyecek. Sana kızgın olacağım. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, o zamana kadar burada olmayacağım."

"Onu önemseydiğini düşündüğünü biliyorum..." "Düşünmüyorum," dedim.

"Biliyorum."

"Ama Angel, ben seni korumak için buradayım ve sen gidersen bunu yapamam."

"Ben yetişkin bir kadını, kendi kararlarını verebilen bir kadını ve kendimi güvende ya da onun güvende olduğunu düşünerek hiçbir şeye atılmıyorum. Çünkü gerçeği biliyorum. Hiçbir şey ve hiç kimse güvende değil. Bunu bildiğimi biliyorsun. Herkesten daha iyi biliyorsun. Sen kabul etsen de etmesen de onu göreceğim. Sonunda konuşup konuşmayacağımız belli olacak."

Demyan kahvesini bitirip fincanın dibine bakarak uzun uzun düşündü.

Sonunda içini çekerek, "Haklısın. Seni kontrol edemem," dedi.

"İyi..."

"Onu görebilirsin, ama bu ilişkiyi hiçbir şekilde desteklemiyorum. Bırak kendi akışına kalsın."

Şu anda umabileceğim en iyi şey bu. Demyan için de bu bir başlangıç. Kalkmak için ayağa kalkarım ama o beni durdurur.

"Peki Alina? Koruma? O kalacak. Sen nereye gidersen o da oraya."

"Mantıklı sınırlar içinde."

Çenesinde bir kas seğirdi, ama başını salladı. "Mantıklı sınırlar içinde." "Kabul ediyorum," dedim. "Şimdilik."

"ALINA!" Eva gülümseyerek diyor. "İyileştigiğine sevindim."

Albert'i karşılamak için eğilir. Albert burnunu arkamdan çıkarır, havayı koklar ve havlar, sonra Eva'ya sevgi için koşar.

Onun sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı. İyileşti mi? Demyan ona bir şey mi söyledi?

Arabam dışarıda—benim değil, Gus'ın kullandığı araba, ve daha önce hiç bu kadar kalabalık ve küçük hissetmemiştim, bir de bodyguard yolcu olarak. Ben indiğimde o da indi, ama onu arabaya almadım.

Yani kardeşim Eva'ya benim hasta olduğumu ya da kaçırıldığımı ya da...

Demyan yapmazdı. O burayı hiç umursamaz. Albert'i buradan evlat edindiğim dışında burayı hiç bilmiyor.

Hayır, Eva'ya hasta olduğumu söyleyen Ilya'ydı, çünkü gerçek nedeni söylemekten daha kolaydı.

Gülümserim. "Çok daha iyiyim. Gönüllü göreve dönmeye hazırım. Sen nasılsın?"

Eva, Albert'in tüylerini okşarken gülümsemesi kaybolur. Sonra kalkıp ona bir ödül arar.

Onu köpeğime verir. "Bir haberim var. Duymak isteyeceğinden emin olmadığım kötü bir haber. Yakında gönüllülere ihtiyacım olmayacak galiba."

"Neden?" Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Ne oldu?"

"Olan şey, gelişmekte olan birçok mahallede olan şey gibi. Ev sahibi bu yerin potansiyelini gördü. Hayvanlarla değil, lüks mağazalarla ilgili bir potansiyel."

Yutkunuyorum. "Kira artışı mı demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Şey, bununla başa çıkabiliriz."

Çaresizce, ani bir fikri en iyi şekilde nasıl ifade edebileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

"Ilya bir şeye yatırım yapmak istiyor, vergi indirimi ya da benzeri bir şey. Eğer o kirayı üstlenirse ve sen işletirsen, bu ona yardımcı olabilecek kar amacı gütmeyen bir kuruluş olur..."

"Yapabilsem yapardım," diyor, sesi titreyerek tezgahın diğer tarafına geçip ortalığı topluyor. "Ama ev sahibine iki katını, hatta on katını versem bile kabul etmez. Mesele sadece biz değiliz. Bütün sokak böyle. Böyle bir şeyin diğer emlakçıları da aşağı çekmesine izin veremez. Kira sözleşmesini yenilemeyecek. Hiçbirini."

Temizliği bırakıp bana bakar. "Kapatmak zorunda kalabilirim, köpekler için başka barınaklar bulmam gerekecek."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bütün sokağı satın almak istiyorum, ama şu anda tüm mirasım olsa bile, bunun mümkün olacağını düşünecek kadar naif değilim.

Öyle olurdu. Genellikle mesele sadece satın almak için yeterli paraya sahip olmak değildir; satmak isteyen kişi de önemlidir. Bu adamın uzun vadeli para kazanma seçeneğini istediğini hissediyorum. Bildiğim kadarıyla, başka bir suç ailesine borcunu ödüyor. Yardım etmek istiyorum. Bunu yapmaya kararlıyım. Ve bir yolunu bulacağım. Eva'nın lavabosunu

Eva'nın batmasına izin vermeyeceğim. Arkadaşlarımı yüzüstü bırakmayacağım.

"Merak etme," diyorum. "Yardım etmek için buradayım. Ilya da yardım etmek için burada. Bir çaresini buluruz, bir yolunu buluruz."

Eva kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor ve dinlemiyor gibi görünüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Alina," diyor, "endişelenme, ama dışarıda seni izleyen iri bir adam var. Sanki tek ilgilendiği senmişsin gibi."

"Ne..." Pencereden bakarken kıkırdamaya başlıyorum.

Oradaki Bay Guard'a bazı koruma kuralları öğretmem gerekecek, örneğin incelikli davranma konusunda bazı ipuçları.

Tabii Demyan'ı tanıyorsam, muhtemelen ona incelikli davranmamasını emretmiştir.

"Oh, o mu? Merak etme. O sadece benim korumam."

Eva'nın çenesi düşerken, ben gözlerimi devirdim.

"Aşırı koruyucu ağabeyim sayesinde burada."

"Bekle," diye fısıldadı, daha da şok olmuş görünüyordu. "Neden korumaya ihtiyacın var?"

İçimde panik başlar. Bratva olmak benim için çok alışılmış bir şey. Korunmak da öyle. Çocukluğumdan beri, babamla rakip bir bratva arasında bir olay yaşandığından beri bu derece korunmamıştım.

Ama doğduğumdan beri organize suçun kanına bulanmış olmam, başkalarını bu işe karıştırmam gerektiği anlamına gelmez. Bu tehlikeli olabilir ve Eva ne kadar az bilir, o kadar iyi.

Albert'in yanına gidiyorum, köpek arkadaşlarından birinin kafesini kokluyor ve tasmağını kurcalıyor. Kendimi toplamak için birkaç dakika zaman kazanıyorum.

"Önemli değil," diyorum. "Sadece zengin, otoriter kardeşim, zengin, otoriter kardeşim gibi davranıyor."

"Ama..."

"Endişelenme. Onu anlamaya çalışırken başın ağrır." Dik durup ona doğru yürüdüm. "Barınakları kurtarmak için ne yapabilirim?"

Yetim evini kurtarmak için ne yapabilirim? Kocam zengin, kardeşim de öyle. Tanıdıkları var. Yardımcı olabiliriz. Bir şeyler yapalım."

Eva'nın omuzları çöküyor. "Zengin olmak bile yardımcı olmaz. Çok fazla insan barınağa ev kiralamak istemiyor. Bu yerler kira artışlarına iyi tepki vermiyor ve ev sahipleri, böyle bir şey olmamasına rağmen, 'köpek kokulu' binaların sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalacaklarını düşünüyor. Biz istifçi değiliz. Onlara bakıyoruz. Ama bazıları umursamıyor."

"Para konuşur," diyorum.

"Bu sadece para meselesi değil. Ve sadece bize kiralayacak birini bulmak da değil. Doğru yeri bulmak. Bu yeri bulmak zor oldu. Ulaşımı kolay ve yerleşim bölgesinde, aynı zamanda müşteri trafiği olan diğer işletmelere de yakın. Yakınında park var. Ve bize gelen veterinerler var ama onları yakınlarda iyi bir veterinere götürmek? Bu çok zor. Hepsini bir araya getirince? Şimdi neredeyse imkansız bir alana giriyoruz.

"Bir şeyler düşünüyoruz."

"Denedim," diyor, "ama gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Bu barınak, gelecekte ne şekilde olursa olsun, büyük olasılıkla kapanacak."

On ikinci bölüm

ILYA

Dedektifin aramasını KAPATIRIM, kanımda heyecan dalgaları vardır. Fazla bir şey değil, ama yine de bir şeydir.

Görünüşe göre Melor bir saat önce Chicago şehir sınırlarına yakın Morgan Park'taki bir benzin istasyonunda görülmüş. Benzin doldurmuş ve nakit para çekmiş, her ikisi de bir yolculuğa çıktığını ve elektronik dünyadan uzaklaşacağını gösteriyor.

Bu, devam etmek için bir şey.

Hala arabasının olması şüpheli bir artı. Şüpheli, çünkü depoyu doldurmuş olması bile yakında arabayı terk etmeyeceği anlamına gelmez, ama hala arabası var.

Svetlana, Isaak'ı tam zamanında bana getiriyor. Başlangıçta, onun parlak zekasını finans işlerine yönlendirmek istemiştin, ama şimdi... Belki de yok.

"Ne oldu?" diye soruyor, kendine ve bana içki hazırlarken. Sonra oturup kravatını gevşetiyor.

Ona bakıp kaşlarımı çatıyorum. "İçki için teşekkürler. Bir şey çıktı ve boşuna bir ekibi gönderip zaman kaybetmek istemiyorum, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Isaak'a söyle. Duyduğuma göre o bir dahiymiş." Dişlerini göstererek gülümsüyor.

Kafamı sallayıp burbonumdan bir yudum alıyorum. Sonra Melor'la ilgili durumu anlatıyorum. Özel dedektifimin bir bağlantısının onu gördüğünü ve rapor ettiğini söylüyorum ve mesajları gösteriyorum.

Isaak kaşlarını çatı.

"Mesele şu ki, parayı aldıktan sonra, arabası olsa bile, ortadan kayboldu. Parlak sarı bir spor araba ya da başka bir şey değil

. Diğer milyonlarca araba gibi. Özel dedektif için çalışan bir kız, plakayı ve Melor'un tarifine uyan adamı not etmiş. Ama bu bir saatten fazla oldu." "Kimse iz bırakmadan ortadan kaybolmaz," diyor Isaak. "Nakit parası olsa bile. CCTV kameraları, iş yerlerinde kişisel kameralar, kimlik gerektiren yerler var, nakit para kullansan bile.

"Kahretsin, kullanılmış cep telefonu bile olsa çoğu yerde güvenlik kamerası var. ATM'yi kullandığı saati ve yeri biliyorsak... bu bir şey olabilir." Isaak parmaklarını şıklatır. "Birini tanıyorum."

"Birini tanıyorsun. Çiçek mi istiyorsun?"

"Bir dahaki sefere." Isaak içkisini masaya koyar, telefonunu çıkarır ve ekranı kaydırır. "Bu adamla üniversitede okudum. Harika bir hacker."

"Hacker'a ihtiyacım yok."

"Hacker lazım sana. Sen vur-öldür-sakatla işlerinde, işin karanlık yüzünde ve suçun şiddetli yüzünde iyisin. O ise siber dünyanın karanlık yüzünde iyi. Üniversitede bu işleri uykusunda yapardı." Isaak mesaj yazarken telefonuna gülümser. "Güzel kız nasıl?"

"Alina..."

"O değil, diğeri."

"Evet."

Onu düşündüm. "İlgini çekti mi?"

Omuz silkiyor ve ikinci bir mesaj gönderiyor. "Sohbet ediyorum."

Bana bakar. "Arkadaşım Chase ATM kayıtlarına girip Melor'un kart bilgilerini alabilir ve yaptığı diğer harcamaları takip edebilir. Ve çalıştığı yere göre bahse girerim ki — sorma — her türlü CCTV görüntülerinden yüz tanıma yapabilir. Belki şimdi bir şey buluruz, belki bulamayız, ama bulamasak bile, tekrar ortaya çıktığında onu görebilir. Kartını gelecekte tekrar kullanacaktır. Garanti ederim."

Telefonuna bakıyor. "Aramamı söyledi. Aramamı ister misin?" "Ara," diyorum. "Onu getir."

Isaak telefonu açar.

Telefonu kapattıktan sonra, "İhtiyacı olan tüm ekipmanı hazırlaması bir dakika sürer, ama hazır olduğunda buradan sistemine bağlanabilir. Ve elinde sadece temel bilgiler var," dedi.

"İyi," diyorum. "Teşekkürler."

Birdenbire herkese bu kadar bağımlı hale gelmekten nefret ediyorum. Yapabileceğim şeyler var, biraz hackleme falan, ama bunların temel düzeyde olduğunu ben bile biliyorum.

Büyükbabamın bunu yapabilecek kimse yok. Demyan bile eski usul yöntemleri kullanıyor. Teknolojiyi gerektiğinde ve mümkün olduğunda kullanıyor, ama Isaak'ın önerdiği gibi değil.

Derin bir nefes alıp zihnimde bir adım geri çekiliyorum. Hack yapabilecek birine mi ihtiyacım var? Hacker değil, belki, ama bu işe adanmış, teknolojiye yatkın birine mi?

"Hey," diyor Isaak bana. "Bana yaptığın teklif?" "İş mi?"

"Evet. Hala geçerli mi?"

Kaşlarımı çatıp başımı sallıyorum.

Isaak omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bunu çok düşündüm ve işi istiyorum. Şu anki durumumdan memnun değilim. Çaba sarf etmek sorun değil. Sorun, işin çok zaman alması, neredeyse tüm saatlerimi alıyor. Daha iyi bir denge ve daha akıllı bir iş seçimi istiyorum. Belki de aradığım şey budur."

Bourbon'dan bir yudum daha alıyorum. "Son zamanlarda başıma gelen onca şeyden sonra, sana zaten bildiğin şeyleri anlatacağım. Bu, senin yaptığın işten çok farklı olacak. Senin de dediğin gibi, ben suç dünyasında çalışıyorum."

"Büyük işler neredeyse hiçbir zaman dürüstçe yürümüyor."

"Senin dostluğun benim için işten daha önemli, Isaak. Öyleyse neden bir deneme süresi belirleyip, ikimiz de bunun doğru karar olup olmadığını görmüyoruz? Eğer ikimizden biri bunun işe yaramadığını düşünürse, kırılmayalım. Zaten bir iyi arkadaşımı kaybettim. Birini daha kaybetmeye hazır değilim."

Isaak gülümser. "Aynı dili konuşuyoruz. Biriktirdiğim izinleri kullanacağım. Eğer bana uymazsa ya da sana uymazsa, işime geri dönerim ya da başka bir iş bulurum."

Elini uzatır. Elini sıkarım.

"Anlaştık," diyorum.

"Anlaştık."

Isaak gittikten sonra uzun süre çalışıyorum. Kendimi iyi hissediyorum ama aynı zamanda arkadaşımın çalışmak konusunda endişeliyim.

Her şey mahvolmadan ve işler yolundan çıkmadan önce, heyecandan başka bir şey hissetmezdim.

İçimden bir ses, onu tanıdığım için mükemmel olacağını söylüyor. Yeteneklerini biliyorum.

Şimdi mi?

Onun uygun olmadığını düşüneceğimden değil. Uygun olduğu için işleri bozacağından endişeleniyorum.

Ama Isaak Demyan değil.

Demyan'ın inatçılığı ve mükemmelliğe olan tutkusu onu harika bir pakhan yapıyor. Sadakat bekliyor ve sadakat gösteriyor. Ama bu özellikleri, kız kardeşi söz konusu olduğunda onu kör edebiliyor.

Alina'yı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Hayatını ona adadı, onu korudu, bratva makinesine kapılmamasını sağladı.

Babası onu ne kadar sevip ona tapırsa da, onun için her şeyi yapsa da, bana göre o adam, işine gelirse onu evlendirirdi.

Demyan, tüm tehditlerine rağmen bunu asla yapmaz. Tehditleri boş laftan ibaret. Beni sinirlendirdiler, ama... evet, boş laftan ibaret.

Kafamı bu karmaşık durumdan uzaklaştırıyorum.

Isaak'ın arkadaşı Chase yarın buraya geliyor. Bu gece daha uygun olurdu çünkü bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Ama onun uzmanlığına ve doğru ekipmanı, doğru VPN'leri ve karanlık kanalları kurması gerektiğine saygı duyuyorum.

Bilmiyorum... Dürüst olmak gerekirse, VPN'lerde kafam karıştı. Ne olduklarını biliyorum, ama bunun ötesinde, neden onlara ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Ama Isaak Chase'e güveniyor ve şu anda bu benim için yeterli.

Svetlana kapımı çaldı ve başını kapıdan içeri uzattı. "Efendim?"

Heyecandan neredeyse zıplıyordu. "Bayan Belov geldi." Şok içinde ona baktım.

Birincisi, Alina mı? Burada mı?

İkincisi, neden kendisi gelmedi?

Ayağa kalkıyorum, kalbim hızla atıyor, avuç içlerim aniden terliyor ve vücut ısım yükseliyor.

"Nerede..."

"Burada." Alina kapıdan bana gülümser.

Albert köşeyi dönüp çığlık atarken Svetlana'ya sarılır. Bana çarparak sevinçle havlar ve sanki saygın bir köpek değil de aptal bir köpek yavrusu olduğunu unutmuş gibi zıplar.

Onu kucağıma alıp köpek öpücüklerine katlanıyorum. "Albert'ı getirdin."

Kapı kapanırken o gülüyor. Svetlana bizi yalnız bırakmak için çıkıyor ve ben Alina'yı tamamen içime alıyorum.

"*Malyshka*," diye fısıldadım.

Siyah mini eteği, alçak topuklu ayakkabıları ve bir omzunu gösteren güzel çiçekli bluzuyla bir hayalet gibidir. Alina gülümser, mutluluğunun altında bir parça gerginlik vardır. Kalın ve gür saçlarını omzunun üzerinden atar, bluzu yerine kaymadan önce cildinin o baştan çıkarıcı kısmını vurgular. Bir sonraki hareketinde omzunu bir kez daha ortaya çıkarması için dua ederim.

Bu kadar sıcak olmamalı, ama sonuçta bu Alina. Onun her şeyi beni büyülüyor. Her zaman böyle oldu.

Max'ten sonra beni seçmesine bir kez daha biraz şaşıyorum. Şaşırmış ve çok mutluyum.

Keşke kardeşinin gölgesi üzerimde asılı olmasaydı, ya da kulağıma fısıldayan, benim yeterince iyi olmadığımı söyleyen ses olmasaydı.

"Buraya nasıl geldin?" "Gus," diyor.

Albert yuvarlak vücudunu sallayarak aşağı inmek istiyor. Merhaba dedi ve eve geldiğine göre şimdi keşfetmek istediğine eminim.

Burası işte böyle bir yer. Evim. Burası, ben ve Alina. "Demyan burada olduğunu biliyor mu?"

Yüzünde bir kaş çatma belirdi. "O benim patronum değil."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "O öyle olduğunu düşünüyor."

"Demyan pek çok şey düşünüyor." Gülümser ve omuz silker. "Ayrıca, bu sabah ona pusu kurup, artık yetişkin olduğumu ve kendi kararlarımı verebileceğimi söyledim. Seni göremezsem, bazı şeyler olabilirdi."

Bu kızı gerçekten seviyorum ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Olaylar mı?"

"Şey, bir bakalım... Şunu bunu söyledim, sonra da ayrılmakla tehdit ettim, ayrılmanın sonuçlarını da özel olarak ekledim."

"Sonuçları mı, *malyshka*?"

"Onunla bir daha konuşmayabileceğimi söyledim."

İnlerim. "Alina. Demyan tehditlere iyi tepki vermez."

"Tabii, ama kız kardeşini kaybetme fikrine tepki veriyor." Bir inilti daha kaçıyor ağzımdan.

Masaya yaslanırken kolunu yakalayıp onu kendime çekiyorum. "Bu, arkadaşımın güvenini geri kazanmama yardımcı olmayabilir."

O iç çekerek kollarını boynuma doladı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Eğer kız kardeşinin mutlu olmasını istiyorsa, yardımcı olur."

"*Malyshka*, işler öyle yürümüyor. Senin nerede olduğunu bildiğinden emin misin?"

Küçük, kötü bir gülümseme belirir. "Svetlana'nın telaşı sadece benim için değildi. Onun seksi bulduğu dev bir korumam var."

"Z—"

"Hayır, bana onun adını söyleme. Ben ona Bodyguard ya da Bay Guard diyorum. Endişelenme, Ilya. Beni geri gönderme."

Onun dudaklarına nazıkçe öpüyorum. "Sadece şu anda gereksiz sorunlar istemiyorum."

Melor ve bratva'mın parçalanmış hali yüzünden. Simonov'dan da gelmesi muhtemel tehdit yüzünden.

O bunu sanki basit bir kitapmış gibi okur. "O sorunlar da benim burada olmamın nedeni. Beni koruyacağına güveniyorum."

"Geçen sefer koruyamadım."

"Olaylar olur, sen ve Demyan beni kurtarmaya geldiniz. Bir korumam var, sen, Albert. Her şey yoluna girecek. Demyan da eninde sonunda aklını başına alacak."

"Gelmeyebilir. O inatçı bir piç."

"O zaman bu onun sorunu. Onun kararı. Bizim yapabileceğimiz tek şey ona dayanışma göstermek ve kollarımızı açmak. Ve Ilya, seni özledim. Daha önce sadece bir kişiyi özlemiştim. Max benim her şeyimdi. Öyleydi. Belki de hissettiklerim için suçluluk duymalıyım. Ama duymuyorum. Seni istemem, özlemem, sana karşı bu kadar güçlü hisler beslemem için artık suçluluk duymuyorum. Seni özledim, Ilya Belov, ve seni görmem gerekiyordu. İşte buradayım."

Lanet olsun. Bunu söylemesi çok zor olmuş. Dahası, bu benim için çok önemli.

Bazı erkekler, Max'i konuya dahil etmesini bir hakaret olarak algılayabilir, ama ben öyle düşünmüyorum. Max iyi biriydi. Zamanından önce aramızdan ayrıldı. O, onun kalbinde. Ve görünüşe göre, ben de öyle.

Öyleyse. Ben de.

Kahretsin.

Alina bana o kadar büyük bir soru ile bakıyor ki, beni içine çekiyor.

"Beni özledin, değil mi?"

"Bunu sık sık söylemem. Sadece sana ve Albert'e söylüyorum."

"Albert'i kıskanmıyorum," diyorum, "bu yüzden savaş çıkarmaya çalışma."

"Ben mi? Asla. İkinizi de hayatımda istiyorum ve evet, seni özledim İlya."

"Ne kadar?" diye mırıldanarak saçlarının bir tutamını oynuyorum.

Alina aramızdaki mesafeyi kapatır ve nefesimi kesen uzun bir öpücük verir. Dili benimkiyle çılgınca dans eder, sonra bir elini boynumdan çekip uyluğuma indirir.

Bana bakar.

"Bu kadar." Parmaklarını sertleşmiş penisimin etrafına doladı. "Bu kadar çok."

"Belki de bana beni ne kadar özlediğini göstermelisin." Onu kaldırıp döndürerek masamın üzerine oturtuyorum.

Kitaplar, bir şişe, boş bir bardak havada uçuşur.

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıp kenara çekiyorum ve eteğini yukarı sıyırıp parmaklarımı külotunun üzerinde dans ettiriyorum.

"Ama önce ben *seni* ne kadar *özlediğimi* göstereyim, Alina." "Evet, lütfen."

Onu öptüm, parmaklarımı külotunun içine sokup tenini okşadım. Onun sıcak ıslaklığına girdim, özlediğim ve kaçırdığım o sıkılık, kadifemsi yumuşaklığı... Hemen boşalabilirdim ve kimse beni suçlayamazdı.

Klitorisini masaj yapıp okşuyorum, onu o kadar derin öpüyorum ki eriyor.

Penisim seğiriyor, öpücüğü kesip kulağına yaklaşıyorum ve fısıldıyorum, "Boşalmak ister misin?"

On Üçüncü Bölüm

ALINA

ILYA'NIN DOKUNUŞU beni şarkı söyletıyor, titretip daha fazlasını istiyor. Parmaklarının yavaşça itmesi kemiklerimde ritim oluşturuyor, fısıldayan ve daha fazlasını isteyen bir zevk hissi uyandırıyor.

Beni öne doğru çekiyor, ben de masanın kenarlarına tutunmak zorunda kalıyorum ve vücuduyla beni iki yana açıyor. Beni tekrar öpüyor, dili parmaklarının derin darbelerini taklit ediyor ve bu beni inlemek istememe neden oluyor.

Ona sarılmak, onu sarmak istiyorum ama o izin vermiyor. Hikayenin kontrolü onda, beni döndürüyor, dolduruyor, kafamdaki tek düşünce Ilya oluyor. İçimdeki tek duygu zevkle karışık bir ihtiyaç.

Öpüşmeyi keser, aşağı iner, külotumu çeker ve klitorisimi yalamaya ve emmeye başlar.

İhtiyaçla inliyorum. Dili sert ve yumuşak, parmakları derinlemesine dalarken bile geriliyor, sonra çekilirken kıvrılıp o son derece hassas noktayı ovuşturuyor ve tekrar içime giriyor.

"Daha fazla..."

Beni dudakları ve diliyle okşuyor, dişleriyle klitorisimi yakalıyor, onu tutarken o akıllı diliyle oynuyor. Dudaklarının kadifemsi ıslaklığı ve sıcak yumuşaklığı bu dünyada başka hiçbir şeye benzemiyor.

Bir spazm beni vurur.

Beni çekip sonra geri çekip tekrar yapmak gibi bir oyun oynamıyor. Bu gerçek ve ham. Yumuşak ve tatlı. Ama şeker gibi tatlı değil

tadında değil. Tuzlu bir tatlılık, beni dönüşü olmayan o ateşli yere iten, dönüştüğüm ve parçalandığım yere iten bir kenarı var. Yaklaştığını hissedebiliyorum.

Bunda fazlalık yok. Sadece daha fazlasının ezici saldırısı. Zevk artıyor.

Bir kez daha kasılırım, sonra zonklamaya başlarım. Heyecan verici, dalgalı bir zonklama, vücudum şarkı söyleyip titreyene kadar başka bir zonklamaya çarpar.

Parçalanıyorum, çığlığım yankılanıyor, Albert uluyor. Umurumda değil. Artık gerçek değilim, sadece saf, katıksız, aşırı, vahşî bir coşkuyum. Parmaklarını tekrar tekrar sıkıca kavıyorum.

Sular altında kalırım. Kaybolurum, bulunurum. Her şey bir anda ve tamamen İlyâ tarafından tüketilir.

Titremem durduğunda ve orgazm geçince, o çekilir, pantolonunu yırtar, sikini yumrukla ve taşaklarına kadar içime dalar.

"Oh tanrım, evet," diye nefes alıyorum.

Ellerinden biri masanın üzerindeki elimde, beni yerinde tutarken beni sikmeye başlıyor.

Bana sertçe girip çıkarken diğer eli belimde ve ben cennetteyim. Hızlı, derin darbeler tam da istediğim şey. Beni gerip bana uydurması, ateşli çeliği... Her şey ilahî.

Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum ve söylemesem de o biliyor gibi. Bana daha sert vuruyor, her derin itiş beni titretip içime sevinç dalgaları gönderiyor. Bu, sevinçlerin fiziksel bir tezahürü, dalgalanırken, patlarken dokunabileceğimi düşündüğüm bir şey, beni her yerimden ısıtıyor.

Onun her santimini hissedebiliyorum ve vücudunun açısı sayesinde içimdeki tüm hassas noktalara ulaşabiliyor. O içimden çıkarken bedenim ona yapışıyor, ama o tekrar içime girdiğinde onu kabul etmek için açılıyor.

Gözlerimin içine bakarken, yüzü tutkuyla dolu muhteşem bir maskeye dönüşür, elini kalçamdan kaldırıp klitorisime dokunur ve beni başka bir orgazm sarmalına sürükler.

Ben sakinleşmeden ve vücudum hala onun vücuduna sıkıca sarılmışken, içimden çıkıyor ve beni yakalıyor, külotumu aşağı çekip beni çeviriyor. Beni karnımın üstüne itiyor ve tekrar içime giriyor, orgazmı tekrar yukarı doğru savuruyor.

O kadar derine girmiş ki.

Hiç olmadığı kadar derine kayıyor, amım çok ıslak ve misafirperver, ve sıkı olmasına rağmen hareket edebiliyor. Bu his sinir uçlarımı daha da titretiyor, klitorisim hiç olmadığı kadar uğulduyor ve zonkluyor.

Ilya boğazından bir inilti çıkar. Bu dalgalı orgazma benimle birlikte ulaşacağını düşündüğüm anda, içimden çıkar ve parmaklarıyla içime dalar, kayganlığımı kış deliğime yayar.

İçimdeki her şey durur. Orgazmın titremeleri üzerimde giderek yavaşlayan dalgalar halinde yayılırken titriyorum. Heyecanla bekliyorum.

Ilya yavaşça içime girer, yavaş ve artan itmelerle beni gerer, sanki içimde sallanıyormuş gibi, beni rahatlatarak içime girebilmek için beni tahrik eder.

O sıkı sinir halkasını geçer ve sonra içime girer. Ama yavaş ilerlemesini durdurmaz. Testisleri tamamen içime girene kadar içime batar. Üstüme eğilir, kulağımı ısırır ve yalar.

"Seni tekrar sikeceğim, *malyshka*. Seni spermimle dolduracağım."

Çekildiğinde titriyorum. Tamamen onun merhametine kaldım. Yüzüm aşağıda, kığım masasının kenarında, başımın yanındaki kenarı tutmaktan başka yapacak hiçbir şeyim yok. Ne yaparsa o onun seçimi.

Ve bunda çok sarhoş edici ve özgürleştirici bir şey var. Aynı zamanda ona güveniyorum, ki bu da doğru.

Ilya bana asla zarar vermez. Ben onunum.

Yavaşça, yavaşça, ritmini ayarlayarak beni beceriyor. Anal sekste garip ve vahşi bir zevk var ve inanılmaz derecede samimi. Bunu istiyorum. Çaresizce. Bunun getireceği orgazmı istiyorum, çok derin ve bedeni değiştiren bir şeyi.

Bunu sadece bir kişiyle yaptım ve o artık yok. Ve bu... bu yeni. Her şey yeniden başlıyor. En iyi şekilde farklı; en iyi şekilde tanıdık.

Beni gererken, daha sert, daha sert itişlerle içime girerken titriyorum. Zevk, aynı anda tek bir yerde ve her yerde bulunan sinir uçlarının vahşi bir çiçek açması gibi.

Boşalmaya başladığımda, tüm vücudumu saran, yoğun, ilahi ve saf bir deneyim yaşıyorum. Görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi kapatıyorum. Beni derin, yüce, asla yakalanamayacak bir bağlantı ve zevk yoğunluğu ile saran gürültülü bir dalga sarıyor. Mükemmellik ile aşırılık ve tamamen yüce olanın arasında ince bir çizgi olan bir yoğunluk.

O inleyerek derinlemesine girer ve içimde boşalırken beni sıkıca tutar. Penisinin seğirmesi içimde daha fazla dalga yaratır ve içimdeki fışkırmaları hissedebilirim.

Ilya üzerime yığılır, saçlarımı okşarken yanağımı, kulağımı, boğazımı öper. Çekildiğinde fermuarının sesini duyuyorum. Sonra beni kaldırıyor, döndürüyor ve kanepeye götürüyor, orada benimle birlikte uzanıyor ve sarhoş edici dalgalar içimden geçip gidene kadar beni sarıyor.

Doymuşum, yeniden doğmuşum, onunum.

"Bu gece ne kadar zamanım var?" diye soruyor.

Albert üzerimize atlar ve rahatsız edici bir uzuv yığınının yerleşir.

Ama onun sıcaklığını ve ağırlığını, dünyayı dolduracak kadar büyük olan sevgisini zevkle hissediyorum. Bu, Ilya'dan gelen, içimden gelen duyguların sıcaklığını yansıtıyor.

Aşağıda korumam bekliyor olacak. Bu gece geri dönmem gerektiğini biliyorum.

Keşke gitmek

zorunda olmasaydım.

"Kalabilirim."

"Lanet olsun, Alina, kalmanı çok istiyorum ama küçük adımlarla. Senin benimle yaşamaya dönmen için çalışacağız ama bu konuda Demyan'a katılıyorum."

Ona bakıyorum. "Ayrı kalmamız gerektiği konusunda onunla aynı fikirde misin?"

"Hayır." Dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Onunla daha güvende olacağına katılıyorum." "Ama az önce..."

"*Malyska*," diye mırıldanır, "bu senin beni korumama güvenip güvenmemen ya da benim bunu yapıp yapamayacağım meselesi değil. Bu senin için en iyi yerin neresi olduğu meselesi ve şu anda o yer Demyan'ın yanında. Zayıflamış bratva'mdan uzakta."

Kaşlarımı çattım. "Ilya..."

"Adım adım," diyor Rusça, söylemek istediğinin önemini vurgulamak için. "Biz de güven inşa ediyoruz. Ve şu anda, senin güvende olduğunu bilmem gerekiyor ki, riski ortadan kaldırmaya ve seni buraya daha çabuk geri getirmeye konsantre olabileyim."

Tartışmak istiyorum ama sessiz kalıyorum. Beni dinlemeyeceği için değil, bu Ilya, elbette dinleyecektir. Ama haklı olduğunu biliyorum, Demyan'ın buraya geri dönmemi, düzenli olarak ziyaret etmeye başladığımda, belki kalarak, her seferinde biraz daha uzun kalarak ve her seferinde bir öncekinden biraz daha yakın kalarak kabul etmesini daha kolay bulacağını biliyorum.

Umarım.

Demyan karmaşık, inatçı ve çoğu zaman haklı çıkma lanetine sahiptir.
Bunun hariç.

Çünkü bu benim hayatım ve Ilya konusunda yanılıyor.

"Demyan ikimizi de kaybetmekten korkuyor," diyorum, "ve daha önce de söylediğim gibi, bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmazsa, bu onun sorunu."

"Alina..."

"Ama sen de haklısın. Çalışmak için alana ihtiyacın var ve şimdilik seni görebildiğim sürece Demyan ve Erin'in yanında kalacağım. Eğer büyükbabanın avukatları sorarsa, daha fazla güvenlik için kardeşimin yanında kalacağım. Ama vasiyeti yerine getirmek için sana geri dönmem gerektiğini biliyorsun. Ve vasiyet olmasa bile, benim olmak istediğim yerin burası olduğunu da biliyorsun."

Hareket etmiyor, nefes almakta zorlanıyor. Elimi göğsüne koyuyorum, kalbi deli gibi atıyor.

"Değil mi?" diye fısıldadım.

Ilya saçlarımı geriye doğru düzelterip beni uzun ve derin bir öpücükle öper, bu öpücük beni içten dışa eritir.

"Sormak zorunda mısın? Tehlike olmasaydı seni bir saniye bile düşünmeden buraya getirirdim."

"Her halükarda burada olurdum." Yavaşça bir gülümseme belirir.

"Öyle mi?" diye sorar.

Onu öperim. "Kesinlikle."

Ertesi sabah, yeniden enerji doluyum. Alarm çalmadan önce esneyerek uyanırım.

Albert'in başı kalkar, başını eğip yumuşak bir havlama sesi çıkarır ve yere atlayarak dans etmeye başlar.

Gülümserim. "Tamam, banyo zamanı mı?"

Cevap olarak kapımı tırmalıyor.

Burada bir köpek pedi var, ama Albert dışarı çıkması gerektiğini biliyor ve o zamana kadar tutacak.

"Aferin köpek," diyorum, bornozumu giyip kapıyı açıyorum.

Dışarı fırlar ama merdivenlerin başında beni bekler ve yanımda koşarak iner.

Dün gece Ilya'yı görmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Kesinlikle. Ve seksten bahsetmiyorum bile. Yüz yüze yeniden bağlantı kurmak, onunla konuşabilmek, ona dokunabilmek, aynı havayı soluyabilmek çok özel ve mükemmeldi.

Seks olağanüstüydü ve tekrar yapmak, ona oral seks yapmak, her türlü şeyi yapmak, o otururken onun kucağında zıplamak, beni duvara dayayıp becermesini istedim. Fikirler üst üste yığıldı ama Ilya, kesinlikle cazip gelmesine rağmen reddetti.

Bizim birlikte geçireceğimiz zamanı benimle geçirmek istiyordu. Konuşmak, dokunmak, sadece benimle olmak.

Svetlana bize atıştırmalıklar getirdi, biz de Albert'i şımarttık, kart oynadık ve içki içtik. Ben çay içtim, o votka içti. Son zamanlarda içkiler midemi bulandırıyor, bunu kesinlikle yaşadığım strese bağlıyordum.

Ve bu iyiydi.

Eski zamanlar

gibi.

Alina ve Ilya, dünyanın geri kalanına aldırmadan eğleniyorlardı. Bu, ona daha da aşık olmamı sağladı.

Mutfğa girerken gülümsüyorum, Albert'ı dışarı çıkarıyorum ve çay yapıyorum. Bir yoğurt açıp bir avuç çilekle yiyorum, çaydanlığa su döküp yaprakların demlenmesini beklerken kendi kendime şarkı söylüyorum.

"Bu sabah mutlusun," diyor Erin içeri girerken, kaşlarını kaldırarak.

"İyi hissediyorum." Yutkunuyorum. "Dün gece Ilya'yı görmeye gittim."

Gülümsüyor. "Demyan senin ultimatondan bahsetti. Kendin ve istediğin şey için dik durman iyi olmuş. O seni seviyor, ama bazen kendi dünyasının dışındaki gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor."

Onun cesaretlendirici sözleri beni ısıtıyor. Ama aynı zamanda yapmak istediğim başka bir şey olduğunu da hatırlatıyor. Kendi bencil ihtiyaçlarım için değil, yardıma muhtaç, iyi bir hayatı hak eden hayvanlar için gerçek bir amaç.

Barınaklar ne kadar harika olursa olsun, fonlar ve Eva'nın sahip olabileceği tüm kaynaklar olsa bile, Eva da onlara her zaman kafessiz bir hayat vermek konusunda benimle aynı fikirde olurdu. Kafesleri, alabileceği en büyük boyutta ve bir dereceye kadar rahatlar. Yürüyüşler ve kafeslerin dışında geçirdikleri zaman hayatlarının büyük bir bölümünü kaplıyor, ama bu her zaman özgür olmak gibi değil.

Bu durum, onların başka bir yere, Eva'nın sahip olduğu imkanlara ve destek personeline sahip olmayan bir barınağa gitmelerinden korkmama neden oluyor.

Dışarıdaki tüm köpeklere ve kedilere yardım etmek isterdim, ama Ilya'nın sözleri aklıma geliyor.

Küçük adımlar.

Erin ile biraz daha sohbet ediyorum, ama o gün için ve çocuklar için hazırlık yapması gerekiyor. Merdivenlerden aşağı indiklerini duyabiliyorum.

Hepsini kucaklayıp öpüyorum ve Albert, minik arkadaşlarına merhaba demek için aceleyle geri geliyor.

Sonra Albert peşimden işime gitmek için barınağa doğru yola çıkıyorum.

Sonuçta, benim istediğim şey, hayvanların evlat edinilene veya hayatlarının geri kalanını rahatça geçirebilecekleri bir yere kavuşana kadar koşup büyüyecekleri bir araziye sahip olmak. Ama bu çok daha zor bir iş ve ilk adımım ya barınağı kurtarmanın bir yolunu bulmak ya da başka bir yer bulmak.

Ama Eva haklı, bu zor bir iş.

Sayısız telefon görüşmesi, bazı yerlerde barınak bulabilsem bile, bina sahiplerinin buna karşı olduğunu gösterdi.

Ancak araştırmaya daldıkça bir şey fark ettim. Yakın zamana kadar, barınağın bulunduğu blok uzun süredir satılıktı. Sanırım alıcı çıkmayınca, sahibi daha lüks bir bölge haline getirip kirayı artırarak, hayır dükkanını, barınağı ve birkaç küçük aile işletmesini ortadan kaldırarak başka bir yol izlemeye karar verdi.

Ancak, araziden elde edeceği gelirle, arazinin değerini karşılaştırdığımda, planını tahmin edebiliyorum. Arazisini birkaç kez satışa çıkardı ve satıştan çektiğinde, sokağın havasını değiştirdi.

Düşük kirali konutlar gidip, mağazalar ve daha güzel daireler geldi.

Bahse girerim, burayı modaya uygun ve gelişmekte olan bir bölge haline getirip tekrar satmayı umuyor.

Çünkü satış, ev sahibine kâr sağlar ve o da bundan kurtulmak istiyor. Satışa çıktığı sayıdan yola çıkarak böyle tahmin ediyorum.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Eğer önceki fiyatı teklif edersem, ama aynı zamanda bir avukatın yardımıyla — pazarlık yapmaya hazır olduğum miktarı da eklersem, kabul edeceğini düşünüyorum. Önceki fiyatından daha fazlasını isteyecektir, ama benim için sorun değil.

Tabii ki, arsayı satın almak için tröst fonuma erişmem gerekiyor.

Ve tröstüme erişmek için Demyan ile konuşmam gerekiyor, ki bunu şu anda yapmak istemiyorum. Hayır diyebilir, her ne kadar bu araziye iki kez satın almaya yetecek

bu araziyi iki kez satın almaya ve üstüne para bile artacak kadar para olduğunu bilsem bile hayır diyebilir. Ama Demyan'ın şu anki ruh haliyle, bunu bana ve Ilya'ya karşı koz olarak kullanabilir.

Bizi ayırmak için kullanabilir.

Bunun yerine, araştırmaya ve not almaya devam ediyorum, böylece zamanı geldiğinde hazır olacağım.

Daha sonra, sonunda The Roast'ta Isla'yı kahve ve kek için görebiliyorum.

Geldiğinde ona sarılırım ve sanki yıllardır görüşmemiş gibi birbirimize yapışırız.

"Aman Tanrım, seni görmek ne güzel," diyor. "Sanki yıllar geçmiş gibi."

Isla beni bırakıyor ve oturuyoruz.

"Nasılsın?"

Gülümserim, rahat davranmaya çalışırım ama o masanın üzerinden eğilir ve elimi tutar.

"Nasılsın?" diye tekrar sordu. Omuz

silktilim. "İyiyim, gerçekten."

Kahve ve kek sipariş ediyoruz, zengin elmalı ve kremalı, ceviz parçacıklı bir şey.

"Ee?" diye sorar Isla.

"Ilya ve Demyan arasındaki gerginlik deli gibi."

"Aşacaklar," diyor Isla, garson bize pasta ve kahveleri getirirken.

Bütün bunları düşünmek midemi bulandırıyor. Pastadan bir ısırık aldıktan sonra çok ağır geliyor. Kahve de midemi bulandırıyor, keşke çay isteseydim.

İç çekiyorum. "Sorun Demyan, Ilya değil." Kahvemi de kenara itiyorum. "Hayatım darmadağın ve nasıl düzeltereğimi bilmiyorum çünkü ne yaparsam yapayım herkese zarar veriyorum. Kendime, Ilya'ya, kardeşime. Ilya'yla birlikte olmak istiyorum ama Demyan imkansız biri. Biraz özgürlük için mücadele etmek zorunda kaldım."

Bakışları kahve dükkanının penceresine kayıyor, çünkü korumamı görmemiş. "O *senin* özgürlüğün mü?"

"O bir uzlaşma." Yarım bir gülümsemeyle. "Ilya'yı görmek istedim, ama bu yetmiyor ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Isla elimi sıkıyor. "Zamana bırak. Demyan, ikinizin bir çift olduğu fikrine alışmak için zamana ihtiyacı vardır. O inatçıdır, ama ikinizi de seviyor."

Başımı sallıyorum ama aslında pek emin değilim.

İnatçı, evet, ama Isla kardeşimin ne kadar inatçı olabileceğini bilmiyor.

On Dördüncü Bölüm

.....
ILYA
.....

BEN BİRA İÇEN BİRİ DEĞİLİM, ama Chase öyle.

Isaak, Chase yemek odasında hazırlık yaparken benimle mutfığa geliyor. Gerektiğinde yardım edeceğiz, ama onun üç bilgisayarı ve diğer donanımları varken, nasıl yardım edebileceğimi pek bilmiyorum.

"O çok iyidir," diyor Isaak, duvara yaslanarak fırçalanmış siyah çelik buzdolabının kapısını açık tutarken. "Eğer bir şey varsa, o bulur."

"Peki senin işin ne?"

Gülümsüyor. "Buzdolabı kapısı bekçisi. Bira mı, burbon mu içeceğime karar veriyorum." "İkisi de mi?"

"Bu iyi bir plan gibi. Pizza ister misin?"

Ona gözlerimi devirdim ve Brooklyn Breweries bira şişelerinden birkaç tane aldım. Anlaşılan Chase'in en sevdiği bira bu.

Öğleden sonra geç saatler ve Isaak nadiren izinli bir gün geçiriyor. Şu anda, burada deneme süresi için alacağı izinle ilgili toplantılar ayarlıyor.

Bugün, görünüşe göre, tek işi uzun süredir müşterisi olan biriyle lüks bir barda kokteyl toplantısı yapmak.

"Lüks hayatına geçmeden önce sefalet mi çekiyorsun?" diye soruyorum. "Önce biraz gerçek hayatı görmeye çalışıyorum. Ayrıca açım."

"Biraz yemek ve biraz daha bira sipariş et." Telefonumdan uygulamayı açıp ona uzatıyorum. "Ben bira içmem, ona göre sipariş et."

"Buraya, küçük insanlarla birlikte gelmelisin, dostum."

"Votka veya burbon içerken de yapabilirim."

Gölerek siparişleri vermeye başlar, ben de içkileri yemek salonuna götürürüm.

Chase başını kaldırmaz. "Teşekkürler dostum. Güzel ev."

Kendime bir içki doldurup fuayeye çıkıyorum, İsaak'tan telefonumu alıp ön kapıyı arayarak teslimatın yolda olduğunu haber veriyorum.

Bu gece burada kimlerin çalıştığını hatırlamaya çalışıyorum ve aklıma Elisei geliyor. Kapı görevlisine siparişi kimin alacağını söylüyorum.

Sonra Elisei'ye mesaj atıyorum, o da bana başparmağını kaldırarak onay veriyor. Dakikalar içinde orada bekliyor olacağını bilmek için kontrol etmeme bile gerek yok.

Hâlâ riskli bir iş ve muhtemelen kendim gitmeli ya da İsaak'ı göndermeliyim. Ama güvenin bir yerden başlaması lazım ve Elisei'nin fuayeden öteye geçmesi gerekmiyor.

Ayrıca, bizi buraya onun ipucu getirdi.

Ama bunun ne kadar gizli olması gerektiğini biliyorum. Elisei olsa bile, bunu evde üçümüz arasında tutarsak daha iyi olur. Svetlana'ya akşam izin verdim. Hata ya da başka bir şey olmamalı.

Eğer bir şey bulursak.

Eğer.

Mesele şu ki, bir yanımda huzursuz çünkü normalde Demyan ya da Pavel burada olurdu. Demyan'ın benim için ne kadar değerli olduğu bir yana, ikisinin de fikirlerine değer veriyorum.

İsaak'ın görüşlerine de değer veriyorum. Ama bu onun uzmanlık alanı değil, bu konunun bu tarafı.

Ama yine de...

Belki de ihtiyacım olan budur. İçinde bulunduğum dünyanın dışında yeni bir bakış açısı. Ve becerilerinin yanı sıra, belki de bu yüzden ona bu işi teklif ettim.

"İyi misin?"

Sesine dönüp telefonumu cebime koyuyorum. "Harika. Ya da öyle olacağım."

"Chase hesabı hacklemek için işe koyulmak istedi, ama bana verdiği Melor'un fotoğrafı bu tepkileri topladı."

Giriş merdivenlerine oturup adamdan manila zarfı alıyorum, o da yanıma oturup burbonunu yudumluyor.

Farklı güvenlik kameralarından çekilmiş, çeşitli derecelerde bulanık fotoğraflar var, her birinin üzerinde zaman damgası var.

Son zamanlarda çekilmiş sadece birkaç tane var ve sonuncusunda, benzin istasyonunun marketinde güneş gözlüğü ve şapka seçiyor.

Fotoğraflar, onun görüldüğü tarihlere göre sıralanmış.

"Bu bize bir şey söylüyor mu?" diye soruyor Isaak. "Gittiği yerler gibi mi?"
"Sonuncusu benzin istasyonunda, yani kılık değiştirdiğini biliyoruz." "Kimse kılık değiştirip sürekli aynı kıyafeti giymez, kılık değiştiren kişi, ne aradığını bilersen, aynı kıyafeti veya üniformayı giyen kişi kadar kolay fark edilebilir."
aynı takım elbiseyi veya üniformayı giyen biri kadar kolay fark edilir hale gelir." Isaak arkasında duran basamağa yaslanır.

Kaşlarını kaldırarak ona baktım. "Boş zamanlarında dedektif mi oluyorsun?"
"O kadar para kazanmıyorlar. Hadi ama, gerçekçi ol." Gülümser. "Ama mantıklı. Ayrıca Chase de öyle dedi."

Gülüyorum. "Onu, takıldığı yerleri bilecek kadar iyi tanımıyorum ve bu, kaçırılmadan önceki haftalar, o yüzden bilmiyorum. Biri, para topladığımız striptiz kulübünün karşısındaki bir bar. Orayı seviyor gibi görünüyor. Para toplamaktan daha fazla oraya gidip geliyor. Geri kalanlar? Biri Simonov kulübünün yakınında, geri kalanlar? Belki evinin yakınlarında? Süpermarket, benzin istasyonu..." Sadece bir fotoğrafla bunu bir günde bulmasına hayran kaldım. Artık özel dedektifimden geri kalan bilgileri de aldığına göre, ne bulacağını merakla bekliyorum.

ATM bize çok şey verecektir. Umarım.

İşini yapmak biraz zaman alıyor. Melor'un banka hesap bilgilerini aldıktan sonra, daha derinlemesine araştırmak için hesaba giriyor. Program çalışırken, ATM'ye geri dönüyor.

Elisei geldiğinde Isaak pizza ve biraları alıyor, yiyip içip bekliyoruz, ki bu benim en sevdiğim şey değil.

"ATM kayıtlarına geri dönüyorum çünkü iki çekim daha var," diyor Chase, "Melor'un çektiği miktarla hemen hemen aynı, bu çok önemli değil, çünkü birçok kişi ATM'nin izin verdiği maksimum miktarı çeker, ama onun çekimine çok yakın. Birkaç dakika arayla. Özel dedektif oranın kalabalık olduğunu söyledi mi?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyorum. "Arayabilirim..."

"Gerek yok," diyor Chase. "Özel dedektifiniz bahsetmiş olmalı, çünkü yoğun saatlerde o civarda görülmemiş ve burası otoyolun kenarında ya da yoğun olmayan bir yol değil. Yoğun saatler farklıdır. Ama yoğun olmayan saatlerde bu kadar yakınlarda çok trafik olmaz. Yani... evet..."

Çalışmaya geri döner, bağlı olduğu dizüstü bilgisayarların ekranları arasında gidip gelir.

Isaak'a bakıyorum, o omuz silkiyor.

Chase klavyede biraz daha tuşlara basar ve sol ekrana işaret eder. "İki hesap, belki üç. Üçüncüsü pek kullanılmıyor, bu da başlı başına şüpheli, ama içinde çok para var. İlki kesinlikle onun. Bulduğum fotoğrafların çekildiği yerlerin çoğunda kullanmış. İkinci adı ve soyadını kullanıyor, yani üçüncü hesap gibi gizli değil. Muhtemelen günlük kullandığı kart."

"Başka alışveriş var mı?" diye soruyorum.

Otel odaları, beklenmedik alışverişler istiyorum.

"Birinci ve ikinci hesaplarda yok. Ama üçüncü hesapta... evet. Bir şey var. Benzin almadan önce bir mağazada. Yiyecek, içecek, atıştırmalık ve... kahretsin. Evet."

Yine sessizleşir ve Isaak boğazını temizler.

Chase başını kaldırıp kumlu saçlarını eliyle tarar. "Üzgünüm dostum. Tek kullanımlık telefon almış. Ve bahse girerim kullanılmış."

"Tek kullanımlık telefonu izleyemezsin," diyorum.

"Benim yerimde olsan bulabilirsin," dedi Chase. "Kimlik bilgilerini topladım. Kime mesaj attığını ve kimi aradığını bulabilirim. Mesajları okuyamayız ama numaraları öğrenebiliriz. Yirmi dakika ver."

"On beş yap," diye mırıldanır Isaak.

Neredeyse hiç dokunmadığım bardağıma bourbon doldurmak için uzanırken sırtıma hafifçe vurur. Bir bira açar ve ona geçer.

Ama içecek kadar sakın değilim. Chase'in ihtiyacım olan verileri bulmaya çalışırken sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu, şu ana kadar elde ettiğim en önemli ipucu. Fotoğraflar iyi bir başlangıçtı ve üç kartını öğrenmek de büyük bir şans oldu, çünkü artık onu bulmak için onları da takip edebiliriz. Parası bittiğinde kartlarını tekrar kullanacaktır, ama akıllı ve tutumluysa ve ücretsiz kalabileceği yerler varsa, bu biraz zaman alabilir.

Ancak, izleyebileceğimiz aktif bir telefon kartı olduğunu bilmek, durumu tamamen değiştirir.

Umarım oyunun kurallarını değiştirir.

Aradığı kişilerin bilgileri bizi onların telefonlarına yönlendirebilir ve onu bulmaya bir adım daha yaklaştırır.

Kendimi durdurmaya çalışsam da, ileriye düşünmekten kendimi alamıyorum. Melor'a yapacağım her şeyi hayal etmekten ve planlamaktan kendimi alamıyorum.

Hiçbiri iyi şeyler olmayacak. O lanet olası piç, benim ellerimde çok acı çekecek, Alina'ya dokunduğu için üç kat daha fazla.

Yüzünde hala onun bıraktığı solmuş morluklar var ve bu... Bu bir ölüm cezası, uzun süren acılardan sonra gelecek bir ceza.

Kırık kemikler, o kadar kötü dövülmüş ki nefes bile alamayacak. Bağırsaklarını deşip sikini kesip lanet boğazına tıkmak istiyorum. Cesedi üzerinde dans etmek istiyorum. Siktir. Onu diri diri yakmak istiyorum. Yapabileceğim o kadar çok iğrenç ve sapkın şey var ki, ölümünü diletecek şeyler.

Normalde böyle şeyler yapmam. Ama bu sefer?

Ellerimle, sonuna kadar.

Chase işini bitirince bana izlemem için bir numara verdi. Bu da başka bir kullan-at numara, yani sahibinin kim olduğunu bulmak daha uzun sürecek. Ama Chase'in anlattığına göre, Melor ve bu kişi uzun mesajlaşmalarla vakit geçiriyorlarmış.

Kion mu? Simonov mu? Yoksa başka biri mi? Bilmiyorum, ama bu beni güvenle dolduruyor. Chase'in başka görgü tanığı bulamamış olması, onun tek bir yerde olduğu anlamına geliyor. En azından bana öyle geliyor.

Melor kibirli, izlerini yeterince saklayan ve temel önlemleri alan, ama daha fazlasını yapmayan bir tip.

Bu da hata yapacağı anlamına geliyor.

Sonuçta, onun amacı kaçıp saklanmak ve yeniden başlamak değil. Onun amacı benimkiyle aynı. Onun amacı güç ve para, ve bunları benden alabileceğini düşünüyor, kendini ve kendinden başka kimseyi umursamayan, güvenilmez bir düşmanın yardımıyla.

Tabii, işleri bittiğinde. Bunu görebiliyorum.

Bunu elde etmek için Melor'a bırak, sonra ya ona ihanet et ya da imparatorluğum onun eline geçene kadar onunla yeterince uzun süre çalış.

Ama Melor'un hedefi, onun düşündüğü kadar kolay olsa bile, ben pes etmeyeceğim.

Hayır. O hata yapacak. Ve hata yaptığında, emin ol ki ben izliyor olacağım.

HERKES GİTTİ. Uzun zamandır unutmuş olduğum burbonumdan bir yudum alıyorum.

Arkanıza yaslanıp restoran yorumlarına bakarken içimde bir heyecan kabarıyor. Birçoğunu biliyorum, ama farklı bir şey istiyorum. Alina ve benim için yeni bir şey.

Yakında burada olacak ve romantik, küçük, gerçek bir yer istiyorum.

Gözüm The Place adlı bir yere takılıyor. Aile tarafından işletilen bir yer, yorumlara göre gizli bir hazine, çoğu yorumcunun bahsetmekten çekindiği bir yer, çünkü başarılı olmasını istiyorlar ama kalabalıklaşmasını istemiyorlar.

Restoranın teması modern Amerikan mutfak, ama Alina için lezzet ve mükemmelliğin bir karışımı gibi geliyor.

Onu tanıyorum.

Orayı sevecektir.

Arayıp bu akşam saat dokuz için bir masa ayırttım.

Melor'un durumunu düşünmek istemiyorum, çünkü şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok. Demyan, tüm aşırılıklarına rağmen, ona bir koruma tutmakla haklı ve Zoltan da mükemmel bir seçim. Aslında ben de aynısını yapardım, ama bu, bratva'daki kimseye vermeyeceğim bir güven seviyesi. Henüz değil.

Onun kaçırılmasından sonra olmaz.

Odama geçip hazırlanıyorum ve ceketimi giyerken onun sesi duyuluyor.

Tabii ki girebilir. Hala anahtarı var.

Merdivenlerden inerken kalbim deli gibi atıyor ve sendeliyorum.

O nefes kesici güzellikte. Ona gidip onu kollarıma alıyorum ve uzun, derin ve ateşli bir öpücük veriyorum. Sanki fitili ateşlemişim gibi tepki veriyor. Onun arzusunu, seksin şehvetli vaadini tadabiliyorum ve neredeyse, *neredeyse* onu akşam yemeğini unutmaya ve onu yukarı çıkarıp her santimini taparcasına sevmeye ikna ediyorum.

Ama kendimi daha sonra yapacağım düşüncesiyle sakinleştiriyorum. "O bakış ne için?" diye soruyor nefes nefese. "Kötülük."

Gözleri kararır, irislerinin kenarındaki altın rengi parlar. "İyi kötülük mü, kötü kötülük mü?"

"*Malyshka*, sen ve ben söz konusu olduğunda, sadece iyi şeyler var.

Dışlerimle külotunu çıkarmayı hayal ediyorum."

Yüzü kızarır. "Aç değilim." Onu

tekrar öperim. "Yemekten sonra."

"Kulağa hoş geliyor. Nereye gidiyoruz?"

Gülümserim. "Oraya."

"Söylemeyeceksen..."

Bu beni çok sevindirir ve gülümsememi yutarım. O bilmiyor, bu yüzden daha önce gitmemiştir. Bizim olan yeni anılar yaratmak için sabırsızlanıyorum. Onunla ilgili hiçbir şeyi silmek ya da Max ile ilgili hiçbir şeyi üzerine yazmak istemiyorum, ama sadece ona ve bana ait yeni anılar çok özel. Bunlara ihtiyacım var. Onun da var.

Elimi sırtına koyuyorum, koyu kırmızı ipek elbisesinin uyluk kısmı avucumun altında kayıyor. Sıcak ama daha zayıf, daha kırılgan hissetmesi hoşuma gitmiyor, omurları daha belirgin. Elim buraya koyalı çok da uzun zaman olmadı ama belki de kumaşın ince olması ve onu memnun etmeye, onun içine girmeye odaklanmamamdan dolayı fark ediyorum.

Sonra solgunluğunu fark ediyorum. "İçeride kalabiliriz," diyorum.

Gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Hayır, dışarı çıkmak istiyorum. Sadece... çok stresliyim, anlıyor musun? Biraz rahatlamak iyi gelir."

Böylece dışarı çıkıyoruz ve ona arabamın kapısını açıyorum.

Alina bana barınağın sorunlarından ve nasıl yardım etmek istediğinden bahsetmeye başlar, ama aniden durur ve elini ağzına götürür.

Kaşlarımı çatıp arabayı yavaşlatıyorum. "İyi misin?"

O başını sallar ve ben de arabayı kenara çekerim, banliyö caddesinde olduğumuz için şükrederek.

Arabanın kapısını açıp dışarı fırlayarak kusmak için dışarı çıkar ve çimlerin üzerine dört ayak üstüne düşer.

Bir elinde mendil, diğer elinde telefonla ne yapacağını bilmeden onun yanına koşar.

"Ambulans çağırayım." Onun yanına diz çöküyorum.

Gözleri yaşlı bir şekilde bana bakar, mendili alır ve ağzını siler. "Hayır, hayır, ben iyiyim. Kusacak bir şeyim yoktu, sadece çay içmiştim..."

Onu kaldırıp arabaya oturtuyorum, sonra önüne çömelıyorum. "*Malyshka*," diyorum, "ne oldu? Hasta mısın?"

"Hayır," diye cevaplar. "Dediğim gibi, stresliyim."

Koruma da arabayı kenara çekip dışarı çıkmış, ama yaklaşmıyor, sadece elini silahının yanında tutarak etrafı gözleriyle tarıyor.

Dikkatimi Alina'ya geri veriyorum. "Hastaydın."

"Stres yüzünden. Demyan'la olan kavgalar beni hasta ediyor. Birkaç gündür yorgun ve halsiz hissediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bence muayene olmalısın. Bir doktora görün. Söz ver bana."

"Tabii. Yarın olabilir mi?"

O iç çekiyor. "Yarın. Söz veriyorum."

"Seni götürmemi ister misin?"

"Hayır. Ben hallederim. Erin, Isla ve korumam var. Albert harika bir bekçi köpeği."

Albert koruyucudur ama bir adama dokunursa onu parçalayan gerçek bir koruma köpeği değildir. Ama Albert'e haksızlık etmemek gerekirse, denerdi.

"O en iyisi," diyorum. "Ama hastaneye uğrayabiliriz..."

"Hastaneye ihtiyacım yok." Alina başını sallar. "Gerçekten iyiyim. Sen Melor'u bulmaya odaklan, ben de eve geri taşınayım, o zaman kendime gelirim."

Kendim gibi, sanki hiç kendinde değilmiş gibi diyor. "Yarın doktor var mı?"

"Söz veriyorum, Ilya." Yanağımı avuçları. "Ve geri kalan her şeyi halledeceğine söz ver, böylece eve dönebileyim."

Gülümserim. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben... Sanırım şimdi iyiyim. Yemek yiyebiliriz..."

"Hayır, *malyshka*," diyorum, ayağa kalkarak. "Sen eve gidiyorsun ve Magda, hızlı aramada kayıtlı, sana çorba ikram edecek."

Sözümü tutarım ve Demyan'ın evine vardığımızda Magda, Alina'yı içeriye alır. Ona daha sonra arayacağıma söz veririm.

On Beşinci Bölüm

ALINA

Dürüst olmak gerekirse, Magda kısmen cadı olabilir.

Dün gece dijital düdüklü tenceresinde yaptığı ev yapımı tavuk çorbası ikram etti. Ev yapımı siyah ekmek ve tereyağıyla iki kase yedirdi ve yatmadan önce kızarmış pirinç çayı verdi.

Her şey çok yatıştırıcı ve hafifti, bu yüzden bir kez olsun iyi bir gece uykusundan sonra neşeli, zinde ve iyi hissetmem gerekirdi.

Ama uyandığımda midem bulanıyor, sanki hiç uyumamış ve içki içmişim gibi, ve sanki akşamdan kalma hissi başlamak üzereymiş gibi.

İnleyerek yandaki yatağa döndüm. Albert, ayaklarımın ısınması için yanımda yatarken, sanki benim kişisel sıcak su torbammış gibi göğsüme ve karnıma sokuldu.

"Hey, Albert," diye fısıldadım kürküne, "birini nasıl daha iyi hissettireceğini biliyorsun."

O, kelimeler gibi sesler çıkararak sızlanıyor ve ben gülümsüyorum.

Ama huzur uzun sürmez. Telefonum yan masada titremeye başlar ve beni tamamen uyanıklığın dünyasına çeker, evin sesleri duyulmaya başlar.

"Hey," diye mırıldanıyorum Ilya'ya cevap verdikten sonra.

O lafı dolandırmaz. "Randevunu aldın mı?" "Henüz almadım." İnlerim. "Daha yeni uyandım."

"Saat dokuz oldu, sen henüz yapmadın diye düşündüm, ben yaptım."

"Doktora gittiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ve tüm acil durum ve tıbbi iletişim bilgilerini biliyorum, değil mi?" diye Rusça söylüyor. "Randevun bir buçuk saat sonra, yani yemek yiyip hazırlanmak için yeterince vaktin var."

Yemek düşüncesi midemi bulandırdı. "Bodyguardla gitmeyeceğim."

"O da peşinden gelir. Ama Gus seni götürecektir. Aşağıda bekliyor."

Kaşlarımı çattım. "Arabam var..."

"Demyan'ın senin uymak istediği kurallara uymama izin ver. Bu konuda, ben de dahil olduğum için, onun yapacağını yapacağım, tamam mı?"

"Kardeşimden puan kazanmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum, yarı şaka yarı ciddi, çünkü eminim öyle yapmaya çalışıyor.

Demyan'ın yine de eleştirecek bir şey bulacağından da eminim. Çünkü Demyan'ın ruh hali böyle.

Gülüyor, ama sesinde gerginlikle karışık ciddi bir ton duyuyorum. "*Senden* puan kazanmaya çalışıyorum. O ikinci sırada."

"Tamam," diyorum. "Sana inanıyorum."

"Hayır, inanmıyorsun. Ama benim için sorun değil, *malyshka*. Senden alacağım puanlar her şeye değer."

"Puanlarla ödül kazanıyor musun?"

"Seni," diyor yumuşak bir sesle. "Senin ödülünü kazanmayı umuyorum."

İçimde her şey kızgın bir şekilde yanıyor ve ayak parmaklarım sıkıca kenetleniyor. Ben. O beni bir ödül olarak görüyor.

Bunu yanlış bulan kadınlar var, Ilya olmasaydı ben de öyle düşünürdüm.

Ben parasal bir ödül değilim, takas malzemesi de değilim. O benim için her şeyim demek istiyor. Ve bu...

Bir zevk dalgası içimi kaplıyor ve hafif mide bulantısını anlık olarak ortadan kaldırıyor.

Onun için, ben uğruna savaşmaya değerim. Kardeşimi yatıştırmaya değerim. Ve Ilya...

Sanırım o da benim için öyle.

Ona karşı hissettiğim yeni duygular olmasa bile, bizim için, arkadaşlığımız için savaşırdım.

Hayır, bundan daha fazlası

var. Daha da çok

savaşacağım.

Ben Rus'um. Kardeşim kadar inatçı olabilirim.

"Öyleyse, randevuma gitsem iyi olacak," diyorum.

O gülümser. "Gideceğini biliyorum, çünkü sonra bana haber vereceksin. Eğer gitmezsen, yeniden rezervasyon yapıp seni kendim götürürüm."

"Israrcısın."

Israrcı. Hem de çok. Ama içten içe bundan zevk alıyorum.

"Ah, *malyshka*," diyor, sesi Albert'in kucaklamalarıyla yarışacak kadar yumuşak ve sıcak. "Nasıl gittiğini bana haber ver. Aramanızı bekliyorum. Tek istediğim senin için en iyisi ve ikinizin de güvende ve sağlıklı olduğunu bilmeden bunu elde edemem."

"Evet, efendim."

"Dikkatli ol. Buna alışabilirim. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra Albert'i kendime sarıyorum. Kendimi iyi hissetmemem önemli değil; başka açılardan iyi hissediyorum. Bu tatlı köpek sayesinde. Ilya sayesinde.

Duş almam, mümkünse yemek yemem ve zamanında çıkmam gerektiği için kendimi kaldırıyorum. Klinikte gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyorum. Doktorlar sizi bekletebilir, ama siz onları bekletirseniz, randevunuzu yeniden ayarlamanız ya da bütün gün orada oturmanız gerekir.

Alina Yegorov-Belov olsan bile, bu beni gülümsetir.

Babamın yaptığı gibi ailemin kim olduğu konusunda asla abartmam, kardeşim büyük bağışlar yaptığı ve bir bölümünü kiraladığı özel hastanenin dışındaki doktorlar adımı bilse bile.

Saate bakarak duş alıp giyinip mutfağa indim. Magda dışında kimse yoktu, o da bana çay ve tost hazırladı. Reçel ve tereyağı gibi küçük bir dizi malzemeyi masaya koydu, sonra da yapması gereken işlere koştu.

Normalde sevdiğim tereyağı ve ahududu reçeli görünce midem bulanır. Çayı yavaşça yudumlarım, hafif olduğu için rahatlarım. Sonra tost ısıtırım, Magda'nın benim sevdiğim siyah ekmeğin yerine beyaz tost yapmasına sevinirim.

Bir şekilde, ikisini de zar zor bitiriyorum. Ve kusmuyorum. Sanırım stresin de etkisiyle bir tür virüs kapmışım.

Bitirdiğimde, yanımda sabırla oturan Albert'e bakıyorum. Başı dik, gözleri yaşlı, beni bekliyor.

"Doktora gitmem gerek," diyorum ona. "Merak etme. Bir şey yok, gerçekten, ama kontrol ettirmem lazım."

Gözlerini kırptırıyor.

"Bak ne diyeceğim, istersen ve Gus'la bekleyebilirsen, hatta seni biraz yürüyüşe bile çıkarabilir" — köpek havlar — "benimle gelebilirsin. Sonra parka gidebiliriz."

Girişte tasmaını takıyorum ve randevuma doğru yola çıkıyoruz. Sanırım "yürüyüş" kelimesiyle onu ikna ettim.

DOKTORUMA BAKIYORUM, şok dalgaları içimi sarsıyor.

Beklediğim şey, belki de beni rahatsız eden şey için bir reçeteydi. Belki daha fazla uyumam, egzersiz yapmam, vitamin almam gibi, aklıma gelmeyen başka şeyler hakkında sert bir nutuk.

Bunun dışında her şey.

"Emin misiniz?" diye soruyorum. "Hata yapmadınız mı?"

Dr. Simmons bana gülümser. "Kesinlikle. Patoloğa göndereceğim kan tahlili de bulgularımı doğrulayacak ve hormon seviyelerinizin normal olup olmadığını kontrol edecek."

Bir şey yazıyor.

"İki hafta sonra tarama ve başka bir kontrol yapacağız, ama evet, hamilesiniz."

Ben... Hayır. Hayır. Beynim bunu algılayamıyor. Kafamda çok fazla şey karışıyor ve hepsini düzene sokmaya çalışıyorum.

"Yani hata yok mu?"

"Son adetiniz gecikti..."

"Her zaman biraz düzensizdir, özellikle stresli olduğumda ve..."

"Pelvik muayene, rahim zarındaki değişikliklerin hamilelikle uyumlu olduğunu ortaya çıkardı. Bunu göğüs ağrınız, yorgunluk, mide bulantısı ve kullanışlı hamilelik test cihazımızla yaptığımız idrar testi sonuçlarıyla birleştirdince, size hamilesiniz diyebilirim." Dr. Simmons gülümser. "Tebrikler."

Beslenme, dinlenmenin önemi ve doğru vitaminleri almamız hakkında konuşuyoruz.

Protein. Yiyebileceğim ve yiyemeyeceğim şeyler.

Masasındaki çekmeceyi açar ve içinde bir şeyler arar.

"Alın, bunları alın." Bana birkaç broşür verir, bir kağıda birkaç şey yazar ve onu da bana uzatır. "Şokunuz geçince bunları okuyun, ayrıca tavsiye ettiğim kitapların listesi de var."

"Tamam."

"Besinler ve vitaminler öncelikle yiyeceklerden alınmalı, ama yine de takviye almanızı öneririm. Folik asit ve diğerleri. Broşürlerden birinde listesi var. Hemen başlasan iyi olur."

"Tamam."

Bakışları parmağımdaki yüzüğe takıldı ve içini çekti.

"Alina, ne kadar zor bir dönem geçirdiğini ve Max'le olan planlarınızı biliyorum. Kesin bir şey yoktu, ama ikinizin istediği gelecek hayali ve..." Ellerini birleştirip öne eğildi. "Belki de şu anda beklediğin ya da planladığın şey bu değildir. Başka biriyle tanıştığını görebiliyorum ve bu iyi bir şey. Ama evlenmiş olsan bile, bunun doğru zaman olmadığını düşünüyorsan, seçeneklerin var."

"Seçenekler senin için doğa tarafından da halledilebilir. Demek istediğim, henüz çok erken, istediğin her şeyi yapabilirsin. Zamanın var. Ve..." Bana kartını uzatır. "Bu konuyla ilgilenmek istersen kişisel hizmetimi ara, tamam mı?"

Kartı alıp başımı sallıyorum. "Hayır... Hayır. Öyle değil."

Ben sadece..." "Çok fazla," diyor.

"Evet, çok fazla. Düşünmem ve sindirmem lazım." "Yani bu iyi bir şey mi?"

"Sanırım... Sanırım öyle," diyorum.

Klinikten çıktığımda hâlâ sersemlemiş durumdayım.

Gus arabanın kapısını açar. Albert dışarı atlayıp bana doğru koşar ve havlar. Dizlerimin üzerine çöküp onu kucaklarım, yüzümü tüylerine gömerim.

"Ah, Albert..." diye fısıldadım. "Bu çok ani oldu..."

Gus boğazını temizledi. "Hemen eve gitmek istemiyorsan parka gidebiliriz. Buradan çok uzak olmayan güzel bir park var."

Başımı sallıyorum. "Önce biraz dolaşabilir miyiz?"

"Tabii."

"Eczaneye de uğrar mısınız?"

"Bayan Alina, ben sizin hizmetinizdeyim. Ve Bay Albert'in."

Beni güldürüyor ve Albert ile birlikte arabanın arkasına biniyoruz.

Gus, mahremiyetim için bölmeyi kapatıyor. Korumaların nerede olduğunu bakmıyorum. Tahminimce hemen arkamızdalar.

Umurunda değil. Albert'e biraz yaklaşabilmek için kemerimi takıyorum.

Ilya ile birlikte devam etmenin doğru şey, doğru seçim olduğunu kabul etmekle kalmadım, bundan mutluyum. Heyecanlıyım. Onu seviyorum.

Ama Max'e olan aşkım da kalbimde kalmaya devam ediyor. Doktorun dediği gibi planlarımız vardı. Kesin bir şey yoktu, sadece çocukları gibi, şekillenmemiş gelecek hayalleri. O da istiyordu.

Onların nasıl görüneceklerine gülüp, onlara saçma sapan isimler ve meslekler uydururduk. Şaka olarak ve gerçekten, kendi akılları olan küçük insanlar olduklarında nasıl olacaklarını hayal ederdik, kendilerini otuz beş yaşında sanan sinir bozucu gençler gibi. Kiminle evleneceklerini, bize torun vereceklerini merak ederdik ve onlar için istediğimiz hayatları tartışırdık.

Mutlu hayatlar.

Çocuklarımız için istediğimiz buydu. Mutlu hayatlar.

Ama o çocuklar asla olamayacak.

Titreyerek nefes verdim, duygular boğazımı tıkarken gözlerim nemlendi. Albert beni teselli etmek için bir ses çıkardı.

Max öldükten sonra hamile olmak istedim. Onun çocuğunu çaresizce istedim. Spermini dondurtmadığım, bunu önceden tahmin edemediğim için kendime kızdım.

Tabii ki yapmadık. Gerek olmadığını düşündük. Ve şimdi...

Ilya'nın bebeğine asla bir şey yapamazdım. Ağır, boğucu suçluluk duygusunun altında heyecanlıyım. Ama o yüzeyin altında, ısıltılı, sıcak bir merak patlaması var. Ilya'dan bir bebek sahibi olmak, Max'ten bir bebek sahibi olmak gibi mükemmel olacak.

Ama bu, geçmiş hayallerimi yıkıyor.

Max burada olsaydı, beni azarlardı, durmamı söylerdi. Mutlu olduğunu söylerdi.

Mutlu olmamı isterdi.

Tıpkı benim onun mutlu olmasını istediğim gibi. Ve Ilya beni mutlu ediyor.

Ilya'nın çocuğu fikri beni mutlu ediyor.

Bir süre arabayla dolaşıyoruz, motorun sesi ve arabanın hareketi beni sakinleştiriyor. Albert'in yanında oturup, onun temiz kokusunu içime çekiyorum — Olga ya da Magda'nın onu yıkadığından eminim — onun sıcaklığı beni sakinleştiriyor, onun varlığı ruhumu yatıştırıyor.

Hiçbir şey düşünmüyorum, sadece düşüncelerimin parçaları akıp gidiyor.

Durduğumuzda, yürüyüşe çıkmaya hazır olduğuma karar veriyorum. Yanımıza gelen ve beni takip eden korumayı umursamıyorum.

Bana yer açacak kadar uzak duruyor, ama bir şey olursa müdahale edebilecek kadar da yakın.

Hiçbir şey olmayacak.

Bunu altıncı his gibi biliyorum. Ama çok küçük bir parçam, Demyan'a söylemeyeceğim ama, onun burada olmasına seviniyor. Gus, park ettiği yeri gözetliyor.

Sabahın ortası ve güzel bir gün, parkta güzel yollar var, insanlar koşuyor ya da evcil hayvanlarını gezdiriyor. Albert ve ben bu anın tadını çıkarıyoruz.

Yürüyüşe başladığımızdan beri telefonum birkaç kez çaldı. İlki Demyan'dan, neden kliniğe gittiğimi soruyor.

Diğeri Ilya'dan.

ILYA

Umarım her şey yolunda gitmiştir, malyshka.

Yakında konuşuruz. X

Bu beni gülümsetiyor.

Albert yürüyüşü çok seviyor. Diğer köpeklerden bacaklarımın arkasına saklanıyor ve çekinerek diğerleriyle tanışıyor. Sanırım en çok kokuları seviyor. Küçük bir çalığı, birkaç çiçeği ve birinin attığı cips paketini inceliyor. Çöp kutusuna attık.

Yürüyüşümüz boyunca haberleri kafamdan geçirdim ve bedenimin ve zihnimin hepsini sindirmesine izin verdim.

Mavi gökyüzü gibi zihnim de berraklaşıyor ve kalbimin derinliklerinde bir hüznün olsa da, bu hüznün yumuşamış, zamanla aşınmış ve tanıdık geliyor.

Bu üzüntü o kadar keskin değil, sadece bana ait ve sevgim onun üstünde. Üzülecek veya suçluluk duyacak bir şey yok, fark ediyorum.

Bu beni biraz şaşırtıyor, ama şaşırtmamalı.

Bu iyi bir haber. Ve ben hep çocuk istemişimdir. Ilya harika bir baba olacak. Bunu biliyorum.

Ona söylemek istiyorum, ama tek yapabildiğim ona iyi olduğumu yazmak. Ona söylemek için sabırsızlanıyorum, ama yüz yüze söylemeliyim. Yüzünü görmek istiyorum. Bunu onunla birlikte yaşamak istiyorum.

Ancak kardeşim öğrenecek diye o kadar heyecanlı değilim.

Beni aptal olmakla, Ilya'nın beni kullandığını söyleyecek.

Ama kesin olan bir şey var. Eğer evliliğimiz, o inatçı aptalın Ilya ile olan ilişkimizin sadece gerçek değil, aynı zamanda kalıcı olduğunu da görmesini sağlamadıysa, o zaman bir bebek

bunu kesinlikle yapacaktır.
Umarım.

On Altıncı Bölüm

ILYA

Damarlarımda dolaşan gergin enerji, ölçülemeyecek kadar yüksek.

Bunun bir kısmı, iyi olduğunu iddia eden Alina için, ama geri kalanı Simonov ve Melor'u alt etmek için duyduğum ihtiyaçtan kaynaklanıyor.

Onları yakalayıp, ezip, bedelini ödettikten sonra rahatlayacağım.

Çünkü bunu yaptığımda, bir ibret örneği oluşturduğumda, kontrolü geri aldığımda ve bratva'mı, Amerikan şubesinden ayrı çalışan Rus şubesinden gelenlerin ötesinde, saflarımı büyütüp paraya ve ağlarım odaklanabileceğim istikrarlı bir yer haline getirdiğimde, Demyan'a layık olduğumu kanıtlayabilirim.

Ve Alina'yı geri alabilirim.

Bu, kendimi, benim için var olan ve benim için her şeyi yapan adama kanıtlamak zorunda olduğum, kırık bir kılıç gibi kalbime saplanmış durumda. Ama o onun kız kardeşi ve ben başka bir şey beklemiyorum.

Sabahımı telefon görüşmeleri yaparak, belirsiz iyilikler isteyerek, başka şeyler için saklamak istediğim iyilikleri boşa harcayarak geçirdim. Ama bunlardan biri işe yararsa, o zaman buna değer.

Sonucunu kabul ederim.

Telefonum çalıyor, alıp cevap veriyorum. "Isaak."

"Zamanı geldiğinde geçiş sürecim için son hazırlıkları yapıyorum. Deneme amaçlı," diyor. "İzin almamın bahanesi kimseyi etkilemedi bile. Buna gücenmeli miyim, seviniyor mu bilemiyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıp, şifreli mesajlaşma hizmetlerinden bazılarının çalıştığı bilgisayarımda bir mesaj açıyorum. Oradan da bir şey yok. Siktir.

"Ne kadar çok çalıştığını biliyorlar," diyorum. "Chase'den başka haber var mı?" "Onu için arıyorum. Henüz bir şey yok, ama ne bulursan ona göndermemi söyledi. Sana e-postayla gerçek karanlık web şifreli bilgiler gönderecek. Talimatları izle, onunla doğrudan iletişim kurabilirsin."

"Başka bir şey yok mu?"

"Henüz yok," diyor Isaak. "İkincisi olabilir, ama Chase onun saklandığını düşünüyor. Ama izliyor."

Kahvemini bir yudumunu içiyorum. "Yardıma ihtiyacım olacak. Üst düzey yöneticilerden biri, Denis, birçok farklı operasyonu yürütüyor, bu yüzden bunu değiştirmek istemiyorum. Dışarıda birçok farklı çark var, bu yüzden..."

"Her zamanki gibi mi?"

"Farklı görünmesini istemiyorum. İşler zaten küçültüldü, bu gözden kaçmış olamaz, ama böyle şeylerin her zaman bir nedeni vardır," diyorum. "Bu pislikleri bulmaya odaklanmak istiyorum."

"Bir çocuk olduğunu söylememiş miydin?" İç çekiyorum. "Ona güvenirsem."

"Güven o zaman." Sesindeki omuz silkme sesini neredeyse duyabiliyorum. "Risk almazsan, yapıp yapamayacağını asla bilemezsin. Ondan yardım iste."

Telefonu kapattıktan sonra, fincanımı alıp odada volta atmaya başlıyorum.

Isaak haklı. Elisei'yi kullanmak akıllıca bir fikir. Güven körü körüne olmamalı, ya da olmamalı. Melor'dan acı bir ders aldım.

Yaralarımı yalayarak her şeye karşı bariyerler kurabilirim ya da dersimi alabilirim. Doğal eğilimim, Melor'a duyduğum güveni sorgulamam gerektiğini söylese de, bunun tamamen sonradan akıllanmanın ürünü olduğunu biliyorum. Çünkü önceki pakhan'ın bana teslim ettiği bir bratva'ya girmiştım. İkinci adamı olarak Melor'un görevi, patronunun isteklerini yerine getirmektir.

Ben oraya girip kontrolü ele geçirmedi.

Biraz daha çekingen davranmalı mıydım?

Bilmiyorum.

İçimde belki. Ama bu tür şeyler belli olur. Bu sadece bir güç geçişiydi. Melor dürüst olsaydı, benim çekingenliğim daha kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Önemli olan, yere süt döküldü ve yapılacak tek şey onu temizlemek, oturup ağlamak değil.

Elisei ile durumu meşru bir şekilde test edebilirim. Onu arayıp gelmesini isteyeceğim.

Cevap vermesi veya gelmesi uzun sürmez.

"Melor'u bulmaya çalışıyorum, nerede olabileceği veya onu tanıyanlar hakkında bilgi topluyorum. Ve yardıma ihtiyacım var."

Gözlerinde fırsatın ışığını, kendini kanıtlamak için yardım etme isteğini görüyorum.

"Evet, efendim. Onunla pek görüşmüyorum, ya da eskiden görüşmezdim, ama sizin bilmediğiniz yerler olabilir. Belki bazı bağlantıları vardır." Sanki haddini aştığını ölçer gibi nefesini tutuyor.

Ben tepki vermezken, devam ediyor.

"Hepimizin vardır, eminim biliyorsunuzdur. Yardımcı olabilecek insanlar, işleri kolaylaştıranlar ya da bilgi sağlayanlar."

"Nasıl işlediğini biliyorum. Bu kişiler hakkında bir fikrin varsa, devam et."

Kaşlarını çatar. "Onunla birkaç kez devriyeye çıktım. Çoğumuz çıktık. Diğerlerine sorabilir miyim...?"

"Henüz değil. Şuradaki ofisi kullan." Melor'un eski ofisinin olduğu açık kapıyı işaret ettim. "Bilgisayara baktım, ama bir şey varsa, devam et."

O işini yaparken, ben de diğer işlerimi yapıp onu dinliyorum. Bana karşı istekli davranırken, pişmanlık duyan askeri çantadan çıkarıp bazılarını kontrol ediyor, bizim gelmemizi bekleyenleri kontrol ediyor ve bizimle daha fazla görüşme yapmak için bekleyen diğerleriyle birlikte, rütbede yeni ve havalı bir genç olarak davranıyor.

Notlar alıyor ve ben telefonuma cevap vermek için uzanırken, iyi bir seçim yaptığımı düşünüyorum.

Telefon görüşmesi sonuçsuz kalır, ama garip bir şekilde moralim yükselir. Svetlana'nın servis ettiği öğle yemeği ve kaçınılmaz toplantılar boyunca, gün boyu çalışırken havada bir heyecan vardır.

Toplantılardan biri Denis ile. Bana son gelişmeleri aktarıyor ve Elisei'nin çalışmasını onaylayarak başını sallıyor. Melor'un eski ofisine giriyor, bir not defteri alıyor, dönüp bana gülümsüyor.

Sonra geri geliyor. "Hırslı, iyi bir asker. Kim kimdir listesi var, ertelediğimiz toplantılar ve kullanabileceğimizi veya kullanmamamız gerektiğini düşündüğü muhbirler de dahil."

"Proaktif."

Denis homurdanıyor. "Onu yakalayacağız, sonra bu işi olması gerektiği gibi yapabiliriz."

O gittikten sonra, bu kez tanıdık bir isme ait bir numarayı arıyorum. Mikhail. Kahretsin, Demyan'ın adamlarından biri.

Adam Simonov için çalışıyor ve kardeşine bilgi aktarmak zorunda, o da bu bilgileri gizlice Demyan'a iletiyor.

Demyan, iş yapmadığı kişileri de takip etmeyi sever, sadece genel durumu anlamak için, ve muhbirinin kardeşi bu konuda iyi bir kaynak.

Mikhail, kardeşi bu işin dışında kalacağı şartıyla bana kardeşinin bilgilerini veriyor. Demyan'ın bir muhbiriyle temasa geçtiğimi bilmesini istemediğim için benim için sorun yok. Bu ortamda olmaz.

Mikhail'in kardeşi Vladimir'i ararım.

Bunun sadece ikimizin arasında olduğunu ve kardeşi dahil kimseyle ilgisi olmadığını söyledim. Kabul etmezse, işten çekileceğimi söyledim.

"Peki," diyor Rusça. "Seninle konuşurum. Ama bu Simonov ve ben düşük bir konumda olsam da bazı şeyler biliyorum. Eğer öğrenirse beni öldürür, bu yüzden evet, koruma ve çok para karşılığında konuşurum."

Bunu düşünürüm. Para istemek normal bir şey olduğu için, şüphe uyandıracak hiçbir şey söylememiştir.

Ama ben de saf değilim. Burada bir şey olduğundan emin olmalıyım.

"Eğer söyleyeceklerin para ederse, öderim."

"Peki ya değmezse?" diye sordu Vladimir.

"Nasıl işlediğini biliyorsun. Gidersin. Kaçman gerekirse yardım ederim, ama yanlış bilgi için para veremem."

Sessiz kalır. "Streeterville'de buluşabileceğimiz bir bar var." "Bir saat sonra orada buluşalım."

İlk başta, Elisei ve ben vardığımızda Vladimir'i görmüyorum.

Neye benzediğini bilmiyorum ama burada değil. Önemli olmayan bir bar müdavimi ve barmen dışında kimse yok. Zamanında geldik, belki geç kalmıştır.

Ya da gölgelerde saklanıp bizi izliyordur.
Roller tersine döndü, ben de aynısını yapabilirim, ortamı yoklayabilirim.
Elisei gibi ben de bir içki sipariş ediyorum. Ben bourbon, o votka.
Bar karanlık, ucuz bir yer, tanışmak için iyi bir mekan.
Elisei koluma dokunuyor. "Uzak köşede." Bakışlarını takip ediyorum.
Vladimir. Bahse girerim. Kambur oturmuş, içmediği bir birayı elinde tutuyor ve çok gergin. Eli sıkı sıkı kapalı, parmak eklemleri beyazlamış ve rahatmış gibi görünse de tüm kasları gergin. Beni görünce yarı ayağa kalkıyor, biz de yanlarına gidiyoruz. Elisei, boş barı görebilmek için kabinin önündeki masaya oturuyor. Vladimir'in karşısına oturuyorum.
Adam gergin ve sürekli arkasına bakıyor. Paranoyasına yakışır bir alüminyum folyo şapka eksik onun.
Ama Simonov'un ününü düşünürsek, belki ben de aynı davranırdım.
"Konuş."
Bira şişesinin etiketini kurcalıyor. "Bazı şeyler duyuyorum," diyor Vladimir.
"İşin bir parçası. Küçük insanları asla görmezler."
Simonov pek de iyi bir işveren değil gibi görünüyor. Umurumda değil, sadece bu onun bildiklerini daha kolay anlatmasını sağlayabilir.
"Son zamanlarda bazı söylentiler duydum," diyor Vladimir.
Elisei, rahat tavırlarının aksine, etrafı dikkatle tarıyor.
Müzik başladığında Vladimir omzunun üzerinden bir bakış attı.
"Adamım gözlerini dört açıyor. Bir sorun çıkarsa hemen haberimiz olur.
Konuş," diyorum. "Fısıltılar duydun mu?"
Rusça cevap veriyor. "Senin hakkında. Simonov seni öldürenlere ödül vaat ediyor."
Siktir. Duymak istediğim şey bu değildi, ama şaşırmadım da.
"Senin bratva'nın zaten paramparça olduğunu düşünürsek, bunun kolay olacağını övünüyor," diye devam etti Vladimir. "Ama sen Yegorov Bratva ile ittifak halindesin, değil mi?"
Cevap vermiyorum çünkü o biliyor. Bizi burada tutmaya, bu anı uzatmaya çalışıyor ama bence asıl amacı kendini korumak. Başkalarını ihanet edecek bir adam gibi görünmüyor.
"Teklifine ilgi gösteren oldu mu?"

"Keşke bilseydim. Dinleyebilirim ama bu tür konuşmalar bire bir yapılır."

Elbette öyle. "Başka bir şey var mı?"

"İlginç olacağını sanmıyorum."

"Konuş,"

dedim. Ve

konuştı.

Simonov Bratva'dan kurtulmak, oradan uzaklaşmak istediği açık. Simonov'a ihanet etmese bile, orada yükselme şansı yok. Simonov'un üstleri ve askerleri var, onlar da sadece yemlik.

Bana anlattıkları pek yardımcı olmuyor, Elisei'nin telefonuna kaydettiği, Melor'un saklanabileceği birkaç yer var ama hepsi Chicago şehir sınırları içinde. Yine de pek umutlu değilim.

İçinde çok cömert bir miktar para olan bir zarfı ona uzattım. "Bu senin paran, ve eğer istersen, bu iş bittiğinde konuşabiliriz."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Teşekkür ederim."

Elisei ve ben, SUV'ye binene kadar pek konuşmadan ayrılıyoruz.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Dürüst birine benziyor. Ona bir iş teklif edersen kabul eder diye düşünüyorum," diyor.

"Katılıyorum."

Eğer hayatta kalırsak, diye düşünüyorum. Çünkü Demyan olmadan, savaş gücü açısından ben bir hiçim. En azından şu anda, saflarım zayıflamışken.

Ama o bana yardım etmeye

niyetli değil. Ben de ona

sormaya niyetli değilim.

Bu yüzden ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Arkanıza yaslanıp bunun bir blöf olduğunu umarak, Alina'yı kardeşinin güvenli ellerine bırakıp Simonov'un ne yapacağını bekleyebilir ve onu ve Melor'u kendi başıma alt etmek için görevime devam edebilirim.

Tabii ki, bu yeni bilgi işleri değiştiriyor.

Simonov'un benim bratva'mı isteyeceğini bir şekilde biliyordum. Müzakereler ve satın almalarla gelen istekler vardır. İttifak veya birleşme şeklinde gelen istekler vardır. Sonra savaş ve pusular vardır.

Eğer beni kolayca ele geçirebileceğini düşünüyorsa, ben de oturup saflarımı oluşturup Melor'u avlayıp Simonov'la hesaplaşmam.

Her Şey bir anda olacak ve askerlerim olmadan büyük bir dezavantajda olacağım.

Daha fazla adama ihtiyaım

olacak. Son hamle bu.

Saldırı olursa adamlara ihtiyaım var.

Ama tek bir seçenek var. Ve o da iyi değil. Santo.

On Yedinci Bölüm

ILYA

"ALINA!"

Eve geldiğimde mutfakta, hoş bir sürprizle karşılaştım ve bu sürprizi yavaşça açmak için zaman ayırmak istedim.

Onu içeri alıyorum.

O mükemmellik. İlk düşüncem bu. İkincisi ise panik.

Her zamanki gibi harika görünse de ve dün kadar solgun olmasa da, hala yorgun görünüyor. Daha da kötüsü, gözleri sanki büyük bir şey, önemli bir şey varmış gibi ürkek. Nefesimi tutuyorum. Ya kötü haberlerse? Panik beni sarıyor.

"Doktora gittin mi? Yoksa..."

"Randevuyu sen ayarladın. Beni takip ettirmedin, değil mi?" Gülümsemesi bulaşıcı.

Ona yaklaşırken omuz silkiyorum, taze, yumuşak, çiçeksi kokusunu içime çekiyorum. "Bunu kardeşin halletmiştir diye düşündüm."

Gözlerini devirdi.

"Yani beni görmek için içeri mi girdin?" diye soruyorum.

Ağzını açarak abartılı bir dehşet ifadesi takınır, ama alaycı sözlerime gülümsemesini engelleyemez. "Hayır. Svetlana içeri aldı. Ben burada yaşamadığımı biliyorum..."

"*Malyska*, benim olduğum yer senin evin. Umarım bunu biliyorsundur." Onu yumuşakça öptüm, dilimle dilini okşayarak, ağzının tatlılığını, kollarımdaki sıcaklığını tadarak.

"Biliyorum," diye fısıldadı, "ve haberlerim var."

"Bunu biliyorum," diye fısıldadı, "ve haberlerim var." "Haber mi?"

"İlginç haberler."

"Doktorun sana ilginç haberler mi verdi, borsa tüyoları ya da film yıldızlarının dedikoduları gibi?" Ona kaşlarını çatarak bakıyorum ve o gülüyor.

"Daha iyisi."

"Hisse senedi tüyolarından mı?"

O başını sallar. "Ve ünlülerin dedikoduları."

Şimdi ona ciddi bir şekilde kaşlarını çatıyorum.

"Ben..." "İlyä... Hamileyim. Biz... Biz hamileyiz."

Ona bakıyorum ve "da!" diye bağıyorum. Yüzüm çatlayacakmış gibi sırtarak onu kollarıma alıp öpüyorum, onu döndürüyorum. Aklım başımdan gitti. Tamamen.

"Bu, tüyo ve dedikodudan kesinlikle daha ilginç. Malyshka... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok mutluyum. Bir bebek mi? Biz mi?"

Bana bakar ve aniden gülümser, küçük bir hıçkırık çıkarırken gözünden bir damla yaş süzölür.

"Mutlu musun?" diye soruyorum. "Evet."

Nefes alıyorum, çünkü en son yapmak istediğim şey onu zorlamak, ama tam da bunu yapmam gerekiyor. "Emin misin? Emin misin? Olmaman normal. Nasıl yapacağını bilmesen de sorun değil..."

"İlyä." Yüzümü ellerinin arasına alır. "Mutluyum, çok mutluyum. Ve ne hissettiğimi biliyorum. Hemen anladım. Yürüyüşe çıkıp düşündüm ve suçluluk duymayı bekledim mi? Evet, ama bu doğru. Sen ve ben. Suçluluk yok, sadece... mutluluk."

Bu sözler beni sessizce rahatlatır. "Bu en iyi haber, Alina. En iyisi." Arkamdan bir havlama duyulur.

Gülümserim. "Albert'ı da mı getirdin?"

"Tabii ki," diyor. "Buraya geldiğimizde yukarı çıktı. Sanırım senin yatağında uyuyordu."

Bu Albert'e benziyor. Kendini güvende hissedene kadar utangaç ve tatlı, sonra utangaçlığı eriyip gidiyor ve mutlu ve kendinden emin oluyor. Ve benim yatağım gibi kendisine ait olanı almakta hiç çekinmiyor. Küçük yaramaz.

Kuyruğu bacağıma vuruyor. Köpekler gibi gülümser gibi bana bakıyor. "O da mutlu."

Onu tekrar öpüyorum, acele etmeden, dilimi onun dilinin üzerinde hafifçe gezdirerek ona hislerimi gösteriyorum, öpücüğü yumuşak ve şefkatli hale getiriyorum, sonra içimden yükselen bir aşk dalgasıyla öpücüğü derinleştiriyorum.

Bu beni çok tahrik ediyor. O beni çok tahrik ediyor. Ama aynı zamanda içimdeki büyük sevgiyi ona da göstermem gerekiyor.

Elimi aramızdan aşağıya, düz karnının üzerine kaydırıp oraya koyuyorum.

Biyolojinin işleyişini anlamakla, az önce olanları kavramak arasında bir fark olduğunu fark ettim. Bunu yapmış olmam. Onu benim olarak kesinleştirmiş olmam. Onu en ilkel şekilde işaretlemiş olmam gibi.

"Gerçekten mutlu musun?" diye soruyor nefes nefese.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ve bu, senin için çok yüksek bir çığ, çünkü *malyska*, tüm en mutlu anlarımı sen dolduruyorsun."

Kızarır. "Oh, Ilya..."

"Bebeğimiz. Senin ve benim, Alina. Seninle bir bebeğimiz olacağı düşüncesi beni çok mutlu ediyor. Çocuğumuzla birlikte büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum. Senin..."

"İki kişilik yemek yiyip, paytak paytak yürümeye başlamayı?"

"Dünyanın en seksi yürüyüşü olacak." Beni sıkıca sarar.

"Senin büyümeni izlemek ne kadar harika olacak olsa da, bunu benim tohumumun yaptığı düşüncesi beni çok tahrik ediyor. Seni doldurmanın bizi birbirimize bağlayan bir şey yaratması. Erkekliğimin seni ele geçirmesi."

Sözler abartılı, ama her birini içten söylüyorum.

Kızarır. "Evet. Biliyorum." Bir an durur. "Bir bebek yaptık, Ilya."

Onu öpüp kollarımın arasına alıyorum, koridordan geçip merdivenlerden çıkarak yatak odama götürüyorum.

Köşede duran, pek sevmediğim erkeksi kanepe benimle alay ediyor, onu başka yere taşıyacağım ama şimdi onu bizim olarak sahiplenmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar veriyorum. Onu deri koltuğa yatırıyorum, elbisesinin altına elimi sokup külotunu çıkarıyorum ve uyluklarını öperek yukarı doğru ilerliyorum.

"Oh, Ilya," diye fısıldadı. "İstiyorum..."

"Bunun tadını çıkarmak için." O sıcak, yumuşak, narin cildi öpmeye devam ediyorum.

O muhteşem, uylukları titriyor ve onu nazikçe ısırduğmda, sanki orgazm olmaya ramak kalmış gibi nefesini kesiyor.

Çok hassas. Onun amını tatmak için sabırsızlanıyorum. Onu bir saat önce sikebilirdim, ama aradaki süre çok uzun olurdu.

Uyluklarını ayırırken onu nazikçe geri itiyorum ve omuzlarıma asıyorum. Açmak istediğim bir çiçek gibi. Parmağımı yarık boyunca, dudaklarının yaprakları üzerinde gezdiriyorum. Derisi sıcak kadife gibi ve nemli, gittikçe daha da nemleniyor.

Yavaşça aşağı inip onu yalıyorum. Tadı tatlı ve onun misk kokusunu içime çekiyorum.

Klitorisini benim dokunuşlarıma yaklaştırmak için hareket ediyor, ama ben zamanımı aldığımda, onu tahrik ettiğimde, en iyisini sona sakladığımda daha sert boşaldığını biliyorum.

Dilimi ona sokuyorum, parmaklarımı ve penisini taklit ederek, ağzımı olabildiğince açarak onu mümkün olduğunca içine alıyorum.

Alina inliyor ve ben onun yerine iki parmağımı içeri sokuyorum, G noktasını okşamak için kıvrılıyorum. Amcığı çok kaygan ve davetkar. Sanki şişip beni tutmaya, daha derine girmeme, içindeki her şeyi almama çalışıyormuş gibi beni emiyor.

O fırtınadan bir sığınak. O kendi fırtınası, nefes kesici, vahşi ve benim. Her yıldırım vuruşunda, alevler ve derin, karanlık zevk havuzları ile bir zevk dünyasına dönüşen bir fırtına.

O kendi dünyası. Benimkine cevap veren enerjiyle dolu.

Onun dış dudaklarını yalarken, iç dudaklarının arasına dilimi kaydırırken ve kaygan kanalının içine girip çıkarken bunu derinden hissediyorum. Onun tadı, hareketleri, altımda dalgalanışına bağımlıyım. Üçüncü inlemesiyle, o sözsüz yalvarışa boyun eğiyorum ve dudaklarımı klitorisinin etrafına kapatıp emiyor ve dilimle oynuyorum.

Nefesini keser ve kasılır. Daha sert girerim, onu doruğa ulaştırmaya ve tünelinin parmaklarımı spazmlarla sıkmasına yetecek kadar. Kontrolünü kaybeder ve titrer, adım haykırırken sesi yükselir.

Hâlâ boşalıyor olmasına rağmen duruyorum. Onun içinde olmalıyım, onu tekrar zirveye çıkarabilir miyim diye bakmalıyım.

Ayağa kalkarım, onu kaldırıp yatağa taşıyım, ikimizi de soyarken öperim.

Parmakları pantolonumla uğraşıyor ve bu beni çok etkiliyor. Bunu ona ben yaptım. Onu o kadar istekli, o kadar akılsız hale getirdim ki, parmaklarını bile hareket ettiremiyor.

Bu, gurur gibi şişen bir güç. Beni daha da sertleştiriyor, ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyorum.

Giysilerimiz yere dağılmış halde, onu yatağa sürüklerim, bacaklarını ayırır ve tek bir güçlü itmeyle onun derinliklerine dalarım.

Onun ıslaklığına rağmen, hala lezzetli bir direnç var, beni içine almak için geriliyor.

Hareket etmeye başladığımda, omzunu ısıyorum ve olabildiğince derine giriyorum. Çığlıkları beni daha da tahrik ediyor ve tek düşünebildiğim şey, artık biz olduğumuz. Özel, eşsiz bir şey yarattık. Bizim.

Elimde değil. Hiç bu kadar sert becermedim. Erkeklik ve tohum verme, bebek yapma fikriyle hareket eden bir adam olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama bu Alina, beni derinden çeken bir sürü şeyin bir araya gelmesi, vücudu ya da yüzüyle ilgisi olmayan, ama onunla ve kimliğiyle ilgili her şeyle ilgili şeyler. Onu o yapan şey.

Onu sikmek bunu yansıtıyor. Beni içine çekiyor ve hareketleri benimkilerle uyum içinde. Birbirimize uymayı, hareketlerimizin en iyi tepkiyi almasını sağlamayı aşıyoruz. Bu kimya, bir araya gelme, birbirimizi bulma. Bu bir kutlama ve öpüştüğümüzde dünya değişiyor. Kalçaları, beni içine almak için her kaldırışında, omurgamdan elektrik gibi kayan bir armağan içeriyor.

Ona doyamıyorum.

Birlikte yarattığımız dünyadan.

Beni sıkmaya, kasılmaya başlıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, orgazm daha sıcak, daha sıkı, daha iyi hale gelirken onu zorluyorum ve benimki de orada, havada asılı, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Vücudum karıncalanıyor ve testislerimi sıkılaştıran dürtü penisime doğru hızla yükseliyor, beni kaçınılmaz sona doğru itiyor.

Alina çığlık atarken kendimi tutamıyorum. Derinlemesine giriyorum, penisim nabızı atarken orada kalıyorum ve ona daha fazla tohum salıyorum.

İkimiz de uçuyor gibiyiz, birbirimize kilitlenmiş, öpüşüyor ve tadıyoruz, her okşamada tutku var. Sonrası sanki farklı bir tür orgazm gibi, sanki duygular orgazm olabiliyormuş gibi.

O orgazm olurken onu tutuyorum ve sırt üstü yuvarlanıyoruz, içinden çıkıp onu kendime doğru çekiyorum, uykuya dalmasına izin veriyorum.

Daha sonra, hiçbir şey ve her şey hakkında konuşurken, onda bir fark seziyorum. Hayır, fark değil, dikkatinin dağınıklığı, sanki bir parçası başka yerdeymiş gibi.

"Seni rahatsız eden ne?" diye soruyorum ona Rusça. "Yalan söyleme. Anlarım."

Albert yatağa tırmanıp aramıza girmeye çalışırken, o derin bir nefes alır. Beni onu tutmaya devam etmeme izin verse de, onun sıcak yerine geçmesi için kenara çekilmem gerekir.

Alina onun yumuşak tüylerini okşadı. Yavaşça bana barınaktan ve araziye satın almak istediğinden bahsetti.

"İşletmeyi satın alamaz mısın?"

"Hayır," diyor. "Arsa satılıktı ve uygun bir teklifle alabileceğimi düşünüyorum, ama çok para gerekiyor. Güven fonumun büyük bir kısmı kadar."

"Sanırım bu, ona erişmek için Demyan'ın iznine ihtiyacın olduğu anlamına geliyor." "Evet."

İç çekiyorum. "Onunla konuş. Demyan seni seviyor, Alina. Sana bir şey reddedebileceğini sanmıyorum."

"Ben yapabilirim."

"O inatçı bir adamdır, ama dediğim gibi, seni seviyor. Bence bu, aranızdaki uçurumu kapatmak için bir yol olabilir. Ona dahil olduğunu hissettirir. Sence de öyle değil mi?"

"Belki. Umarım."

"Demyan seni şaşırtabilir."

O şakacı bir şekilde koluma vurur. "Düşüneceğim."

Otururum ve Albert bana yan gözle bakar.

"Hadi kutlayalım."

"İly, çok erken."

"Bebegi kastettim."

Gülümser. "Ben de öyle."

"Ne olursa olsun hamile kaldığımızı kutlayabiliriz. Eğer bu olmazsa, tekrar deneyebiliriz. Sadece..."

Yavaşça başını sallar. "Hiç hamile kalmadım. Hiç denemedim, ama... anlıyorum."

Tamam."

"Eğer istersen, yani. Yeni bir İtalyan restoranı açmış..." "Occo mu?"

Hakkında harika şeyler duydum. Girebilir miyiz?"

"Senin için her şeyi yaparım."

"Peki, senin için, yemekleri mideye indirmeye çalışacağım."

Dudakları seğirdi. Onu öptüm. "Üzgünüm, Albert. Sen burada kal."

Rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Hazırlan, aşağıda buluşalım."

O da başını sallayıp kalkar, çarşafı toplayıp Albert'in peşinden odasına gider.

Duş alıp giyindikten sonra aşağı inip Occo'ya telefon edip masa ayırtıyorum. Adımı ve garsona bahşişi söylemem yeterli oluyor.

Sonra kendime bir burbon doldurup Santo'yu arıyorum. "Neden öyle tepki verdiğimi anlıyor musun?" diyorum dikkatlice.

"Anlıyorum."

"Hatalıydım."

"Yardıma ihtiyacın var."

"O," diyorum, "değişmedi. Hâlâ birbirimize yardım edebiliriz."

O sessiz ve o sessizlikte, söylemek istediği her şeyi duyabiliyorum. Demyan'ın desteğini almamaktan, fazla saf olmaya kadar, hepsi doğru olurdu.

Belki de söylemiyor, çünkü sonunda ittifak kurmakla kin beslemek arasında bir çizgi var. O ilkinin seçiyor.

Umarım öyledir.

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Hem de çok," diyor. "Neye ihtiyacın olursa, yardım ederim. Karşılığında bir bedel karşılığında."

"Ne kadar?"

"Belov Bratva'nın topraklarının ve silah üretim operasyonunun bir kısmı."

"Son kısım Rusya'da ve bu, o grupla görüşmek anlamına gelir," diyorum.

"Sen hem burada hem de orada pakhan'sın. Onlar senin dediğini yapar. İşler böyle yürür. Benim don olduğum gibi."

Bunun bana pahalıya mal olacağını biliyordum. Ama yardım istemenin bu kadar pahalıya mal olacağını hiç tahmin etmemiştim. Belki topraklar konusunda pazarlık yapabiliriz, paylaşabiliriz ya da miktarı azaltabiliriz. Bilmiyorum. Burada bunu tartışmıyoruz.

Ama yine de çok büyük bir bedel.

Tek seçenek, Simonov ve Melor harekete geçtiğinde beni yere sermelerine izin vermek. Melor'u öldürsem bile, Simonov çok iri. Çok iri.

Onu öldürürsem, yardımcısı şiddetli bir intikam almak için devreye girer.

"Kabul edersem - ve şartlar hala belirlenmemişse - bunu önceki borcumu ödemek şartıyla yapacağım."

"Tabii ki," diyor Santo, "ama sadece ben iyi bir adam olduğum için."

Telefonu kapatıyoruz.

Ve ruhumu şeytana sattığımı düşünmeden edemiyorum.

On sekizinci bölüm

ALINA

Yatağında paketler göreceğimi beklemiyordum.

Nedense, Ilya'nın alışverişe çıkıp bana bunları aldığını sanmıyorum. Bu daha çok Demyan'ın yapacağı bir şey. Demyan'ın normal davranışı, alıp kapmak ve mantıksız davranmaktır.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak, çok sevdiğim kardeşime karşı olan kötü düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum.

"Bana ya da en iyi arkadaşına güvenmediğin için sana kızgıyım," diye mırıldanıyorum en büyük kutuya.

Üzerinde, kendime asla almayacağım ama gizlice görmekten heyecan duyduğum lüks bir tasarımcının adı yazıyor.

Kurdeleyi çekmiyorum, kutuyu açmıyorum. Henüz değil. Tadını çıkarmak istiyorum.

Ilya hâlâ kardeşimin en iyi arkadaşı ve Demyan bunun farkında. Ilya'yı seviyor, bu yüzden kızgın. Ama ben bir ödül ya da sahip olunacak ya da takas edilecek bir nesne değilim ve Demyan bunu çok iyi bilmeli.

Ama sonuçta, Demyan'ın beni kaybetmekten korktuğu düşüncesini kafamdan atamıyorum.

Max bizim dünyamızdan değildi, bu yüzden garip bir şekilde Demyan bizim ilişkimizi beni kaybetmek olarak görmüyordu. Max güvenliydi, benim için tehlikeden uzak bir yerdi.

Ama işler öyle yürümedi. Hiç de öyle yürümedi.

Kalın kurdelenin satenini okşadım ve sonra çektim. Sonunda kapağı yavaşça açtım ve gümüş renkli kağıt tabakaları sıyırdım.

"Aman Tanrım."

Gerçekten hazırlanmam gerektiğini düşünüyorum.

Küçük siyah elbise, kolumu Ilya'nın koluna sokarken başımı döndürüyor. Yüzeysel olarak güzel ve romantik, geniş, dalgalı etekli, kalp şeklinde kısa kollu ve önü düğmeli.

Ama şeffaf şifonun altında dar, kısa ve seksi bir siyah elbise var.

Muhteşem.

Bu özel gün için tıraş olmuş, siyah takım elbise, koyu gri gömlek ve kravat giymiş yakışıklı, uzun boylu kocama yaslanıyorum.

"Bu elbise Demyan beni eve gönderdiğinden beri gerçekten orada mı duruyor?" diye fısıldıyorum.

"Ondan önce almıştım. Ne zaman teslim edildiğini bilmiyorum. Sanırım Svetlana senin odana koymuştur." Bana gülümsüyor. "Beğendin mi? Onu gördüm ve seni düşündüm, *malyshka*."

"Sen benim için aldın, tabii ki beğendim."

Beni durdurur ve yavaşça öper. Kalbim deli gibi çarpar. "Senin için her şeyi yaparım, Alina."

Komik, çünkü onu sevdiğimi biliyorum ve o da beni seviyor. Yaptığı her şeyde bunu hissedebiliyorum, ama bunu yüksek sesle söylemiyoruz. Paranoyak olsaydım, fikrini değiştirip değiştirmediklerini merak ederdim.

Sanki sınırları aşmak istemiyor gibi.

Ben de Max'in kaybını telafi etmek için aşırı hevesli görünmek istemiyorum.

Ama bu yeterli, o burada, biz birlikte.

Keşke aynı çatı altında özgürce kendi yolumuzu bulabilseydik.

"Çok seksi ve çekici görünüyorsun," diye mırıldanıyor, gösterişli restorana girerken.

"Sen de fena görünmüyorsun." O gülüyor.

"Yağcı."

Ilya, ona gülümseyen garsonla tokalaşır. Restoran çok güzel ve kokusu çok güzel. Uzun zamandır ilk kez midem düzgün bir şekilde guruldadı.

Koluna tutunup etrafa bakıyorum, adımlarım sendeliyor. İyi ruh halim bir anda bozuluyor ve her şeyin kokusu birdenbire bozuluyor.

Orada, en iyi yerde, tanıdık iki kişi oturuyor. Birini görmek istiyorum, ama diğeri...

"Ilya, bak. Demyan ve Erin." Onlara doğru dikkatlice başımı sallıyorum.

"Bir dakika," diyor garsona. Sonra bana dönüyor. "Buradan gidip başka bir yere gidelim. Seni götüreceğim yer..."

"Hayır." Derin bir nefes alıyorum. "Oraya gitmek istiyorum, ama kardeşim tarafından kovulmak da istemiyorum. Ayrıca Demyan'ın bizi birlikte görmeye alışması lazım ve bu onun için mükemmel bir başlangıç."

O, garsona başını sallarken içimde bir güven dalgası yayılır.

Ama onların hemen yanındaki masaya yönlendirildiğimizde bu güven kaybolur. Nedenini anlıyorum, çok cazip bir masa.

Ama yine de. Kardeşim bize ters ters bakıyor, bakışları buz gibi. Demyan'ın tepkisi pek umut verici değil, özellikle de gülümsemesi gergin omuzlarından daha sert.

Erin ayağa kalkıp beni ve Ilya'yı kucaklarken, Demyan'ın Ilya'yı yokmuş gibi davranışını ve benim buraya gelmemem gerektiğini ima eden bakışını ön sıradan izliyorum.

Sert gülümsemesinin altında, intikam alacağına dair bir ima var.

"Alina," diyor.

Ilya, başka bir masa istemek için sunucuya dönerken, ben cesaretimi topluyorum.

"Sizi komşumuz olarak görmek ne büyük sürpriz." Demyan homurdanır ve Ilya sessiz kalır.

"Masaları birleştirip tek masa yapabiliriz," diyor ev sahibi. "Hayır."

Bu cevap Demyan ve Ilya'dan bir ağızdan çıkıyor.

Erin kardeşime bakarken ben de Ilya'ya bakıyorum.

"Hayır," Ilya tekrar söylüyor, "rahatsızlık vermek istemiyoruz. Böyle iyi."

Ev sahibi tereddüt eder, başını sallar ve odadan çıkar. Bir garson gelir ve Erin'in yanına oturmam için bir sandalye çeker. Masalar birbirine yeterince yakın, bu şekilde konuşabiliriz.

Ama Demyan buna karşı çıkar.

Kardeşim, Ilya'ya masamızdan bakabilmek için kız kardeşimi onunla yer değiştirmesini sağlar ve o andan itibaren akşamın kötüye gideceğinden eminim.

Midem sinirlerden dolayı alt üst olmuş durumda ve garson bana şarap ikram ettiğinde reddediyorum. O anda hamileliğimi bile düşünmüyorum. Alkolün beni kusturacağını ve yediğim her şeyi kusacağımı düşünüyorum.

Basit şeyler sipariş ediyorum, morel mantarı ve porcini mantarı ile doldurulmuş narenciye ravioli ve basit bir salata. Kardeşimin beni şahin gibi izlemesine dayanamadığım için karnabahar ve rezene risotto da alıyorum.

Hiçbir şeyin tadı var mı bilmiyorum bile.

Ilya, sevgili kardeşimin ona attığı karanlık bakışları ve iğneli yorumları görmezden gelirken, tatlı dilli ve dikkatli davranıyor.

"Merak ediyorum," diye başlıyor Demyan, ikinci raunda hazır, "eğer..." "White Sox nasıl?" diye soruyor Erin, şeker gibi tatlı bir sesle.

Demyan kaşlarını çatıyor. "Beyaz çorabım yok. Spor çoraplarını saymazsan. Ki saymıyorum."

Ilya kıkırdar. Ona bir bakış atarım, o da şarabından bir yudum alır, ardından kuzu etinden bir ısırık alır.

"Chicago White Sox mu?" Erin başını sallar. "Demyan, seni kışkırtıcı olmaktan vazgeçirmeye çalışıyorum."

Demyan karısına sırtarak bakıyor. "Provokatif olduğumda çok hoşuna gidiyor, *lyubimaya*."

Konuşmaları alçak sesle devam ederken rahat bir nefes alıyorum.

Ilya masanın altında bacağıma dokundu. Elimi tutacaktı ama ben çekmiştim. Occo'da bir kan banyosuna neden olmak istemiyordum.

Ama bu kısa süreli rahatlama ve onların dünyasına, bizim dünyamıza geri dönmemiz, gergin havayı, tuhaflığı ve fitilin ucuna yaklaşan ateşin duman kokusunu değiştirmiyor.

Onlardan birinin alevleri fitile doğru sallaması yeter, her şey patlayacak.

Ancak iki adam birbirlerinin varlığını yok sayıyor, bu da Erin ve benim konuşmamızı zorlaştırıyor.

O bizi bir araya getirmek istiyor. Ben de öyle. Ama Demyan en ufak bir şey bile arıyor ve Ilya ise hiçbir şekilde iletişim kurmaya çalışmıyor.

Ağlamak istiyorum çünkü bu gece bizim gecemiz olmalıydı, yeni başlangıçların, gerçek bir şeyin küçük bir kutlaması olmalıydı ve bir kez olsun kendimi yeterince iyi hissederek

mide bulantım geri plana atılacaktı. Çok zengin bir yemek seçeceğimi söylemiyorum, ama ördek yemeği ya da hem lezzetli hem de çok zengin görünen Bolognese risottoyu seçebilirdim.

İkisini de düşündüğümde, kardeşimi gördüğüm anda midem altüst oldu.

Yemeğimizi bitirip Ilya bana tatlıyı sorduğunda, Erin ayağa kalkıp elimi tuttu. "Tatlı ve içecekleri barda alalım."

"Sen burada kal," dedi Demyan.

Erin onu duymazdan gelir. Erin başını bana doğru çevirip gelmemi işaret ettiğinde, Demyan'ın yüzündeki kızgınlık, sevgi ve hayranlık karışımı ifadeye gülmekten kendimi zor tutarım. Demyan'a karşı gelmeye cesaret edebilen pek kimse yoktur ve Erin de eskiden cesaret edemezdi, ama artık... Artık sınırları biliyor ve Demyan'ın onu ne kadar sevdiğini biliyor. Demyan da Erin'in onu ne kadar derinden sevdiğini biliyor.

Bu, onu affetmemi sağlamıyor. Hiç de değil.

"Alina, gitmek iyi bir fikir olmayabilir," diyor Ilya, Demyan'dan alaycı bir homurtu alıyor.

"İşini böyle mi yürütüyorsun?" diye tersler Demyan. "Çünkü senin..."

"Gidiyoruz," diye ısrar etti Erin. "Güvende olacağız ve biz arkadaşlığımızın tadını çıkarırken ve sohbet ederken, Demyan ve Ilya, siz de bu zamanı sorunlarınızı çözmek için kullanın. Kum havuzu dünyanızmış gibi davranmayı bırakın ve birlikte oynamayı hatırlayın. Sasha sizden daha olgun. Bu saçmalık artık sınırları aştı."

Bunun üzerine Erin beni zarif ve karanlık bar alanına sürükler.

İkimiz de Demyan'ın bize attığı düşmanca bakışları görmezden geliyoruz.

Erin beni barın bir koltuğuna oturtana kadar titriyorum. Omzumu üzerinden arkama bakıyorum.

Demyan, bana attığı bakışla Şeytan'a rakip olabilir.

Titriyorum. "Onları yalnız bırakmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin? Ilya da köşeye sıkıştığında tehlikeli olabilir."

"Ve o sana karşı tehlikeli olabilir." Dönüp en pahalı kırmızı şaraptan iki kadeh sipariş eder ve hesabı Demyan'ın masasına yazdırır. Sonra bana bakar, sarışın saçlarını kulağının arkasına atarak bara yaslanır ve gözlerini devirir. "Bu işleri daha da kötüleştirebilir mi?"

"İyi noktaya değindin," derim, gülümsemeye çalışarak.

"Ben her zaman iyi noktaya parmak basarım." Şarap ve iki bardak su geldiğinde, içkisini yudumladı.

Ben suya uzanıyorum.

"Bu arada, elbisen çok güzel."

"İly'a aldı."

Gülerek başını sallar. "Demyan seni eve geri gönderdiğini düşünürsek cesur bir hareket."

"Yatağımın üzerindeydi. Sipariş ettiğini unutmuş olmalı."

Elini kalbine bastırır. "İly'a, Demyan seni sürüklemeyen önce senin için seçmiş. Romantizmin en güzel hali."

Bir yudum su içip gülümsememi saklıyorum. Bu oldukça cesur bir romantik hareket, İly'a'nın her zaman yaptığı türden ince ve düşünceli bir şey.

Bana yaptığı tatlı şeyleri, ister kitap ister şeker ister başka bir şey olsun, pek düşünmüyor gibi görünüyor.

Belki de bu yüzden Max'e bu kadar çabuk ve derinden aşık oldum. O da aynısını yapmıştı.

İly'a, hatırlayabildiğim kadarıyla her zaman benim için bunu yaptı, elbise uzun bir listenin sonuncusuydu ve o anda ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Benim için bunu yapan iki erkek olduğu için.

Max beni sevdi. İly'a

beni seviyor.

Titrek bir nefes verip, şarap kadehini elinde tutan Erin'e bakıyorum.

"Ne?" diye soruyorum.

"Akşam yemeğinde su iç, şimdi de su iç. Şarabı ne kadar sevdiğini biliyorum, özellikle akşam yemeğinde." Gözleri kısılır ve bana doğru eğilir.

"Hamile, değil mi?"

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

Konuşamıyorum. Ama sonunda başımı

sallamayı başarırım.

Erin çığlık attı ve bu beni donmuş halimden çıkardı.

"Şşş," diye fısıldıyorum, o bana sarılırken. "Bugün öğrendim. Henüz çok erken."

Bana daha sıkı sarılır. "Bu harika bir haber." Sonra geri çekilir ve beni inceler.

"Harika bir haber, değil mi?" diye sorar.

"Evet." Küçük, nefes nefese bir kahkaha attım. "İly'a ve ben çok heyecanlıyız." "Demyan."

Başımı salladım. "Ona söylemek için sabırsızlanmıyorum, hepsi bu."

Erin yüzünü buruşturdu. "Henüz söylemene gerek yok, üçüncü üç aylık döneme kadar bekleyebilirsin. Ama seni anlıyorum. Zor olacak." Gülümsedi. "Biliyor musun? Belki de bu, Ilya ile olan husumetini aşması gerektiğini anlamasını sağlar."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ve

Noel Baba gerçek." "Değil mi?"

Gülerek başımı salladım. "Hamilelik gibi bir şeyin bunu sağlayacağını sanmıyorum. Kahretsin, bu ayrılığı daha da derinleştirebilir."

"Belki seni şaşırtırlar. Onlar derken Demyan'ı kastediyorum." Erin iç çekiyor.

Onlara bakıyorum. İkisi de telefonlarıyla meşgul, birbirlerini görmezden geliyorlar

ve bu beni derinden incitip kalbimi acıtıyor. Tek istediğim, arkadaşlıklarını düzeltmeleri.

Çünkü her iki erkeğin düşmanlığına rağmen, birbirlerini sevdiklerini biliyorum.

Bu da beni rahatsız ediyor.

Aşk nefretle çok yakındır ve ikisi de inatçı. Demyan haklı olduğunu düşünüyor. Ilya ise iletişim kanallarını açmaya çalışmanın zayıflık olarak algılanacağını düşünüyor, Demyan'ın tepkilerinden duyduğu incinmeyi saymıyorum bile.

Ve hepsi benim suçum.

Eğer açık olsaydım, belki Demyan daha iyi uyum sağlayabilirdi.

Ya da belki de

olmazdı.

Bilmiyorum.

Tek bildiğim, bu sorunu çözmeleri gerektiği.

Çünkü bu düzelene kadar, Ilya ile hayatımın gerçek anlamda mutlu olacağını sanmıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

İLYA

Güvenlik aklıma takıldı. Taşındığımdan beri öyle. Ama sadece şifreleri değiştirmek değil, daha iyi bir güvenlik seviyesi istiyorum, bu yüzden Isaak'a bir mesaj gönderiyorum. O da başparmağı yukarı işareti ile cevap veriyor.

Demyan telefonuna odaklanmış durumda, ben de başka bir mesaj gönderiyorum.

ME

En üst düzey
güvenlik.

Bir süre sonra telefonum tekrar yanıyor.

ISAAK

Chase öğrenecek. Her şey yolunda mı? Sevgilinle akşam yemeğinde değil misin?

BEN

Demyan.

ISAAK

Bilmek ister miyim?

ME

Antrenman malzemesi
dostum.

Sonra Elisei'ye ve Denis'e bakıyorum. Beni etraflarında dolaşmaktan hoşlandığımı düşünüyor olmalılar. Demyan hala mesaj yazıyor.

Bir iç çekerek vazgeçip telefonumu bırakıyorum ve ona bakıyorum.

"Demyan?"

"Meşgul. Senin gibi."

Benimki iki dakikadan fazla sürseydi ve uydurma olmasaydı, buna inanabilirdim. Sanki bir krizin ortasındaymış gibi mesaj atıyor. Ama bir kriz olsaydı Pavel bana haber verirdi.

Sadakatsizlikten değil, Pavel benim Demyan'ın aksine bir müttefik olduğumu bildiği için. Pavel benim uzmanlığımı gerçekten saygı duyuyor.

"Yemin ederim, telefonunu koparacağım," diyorum. Bana bakmıyor. "Dene de gör, vururum."

"Sen beni vurmazsan."

Demyan uzun bir nefes verir ve telefonunu indirdiğinde, ekranında bir Rus blogu görüyorum... tadilat mı?

O pislik kimseye mesaj bile yazmıyordu. Onu hiç böyle davranırken görmemiştim.

Damağımın içini ısıırıyorum. "Demyan..."

Yanımızdan geçen bir garsonu durdurur ve bir votka sipariş eder, beni susturur.

Çenemi sıkıp şarabımı bitiriyorum. Sonra, bize servis yapan garson tatlı menüsünü getirince, bir burbon sipariş ediyorum. Aslında iki tane, çünkü Demyan'ın canı cehenneme.

"Senin inatçı bir pislik olduğunu hep biliyordum," diyorum ona İngilizce. "Ama artık ödül almaya hak kazanıyorsun."

"Sesler duyuyorum," diyor Rusça. "O küçük kan emici yaratıklar gibi vızıldıyorlar."

O sivrisineklerin ne olduğunu biliyor.

İngilizceye devam ediyorum, "Bazıları, babana paranın karşılığını veriyorsun bile diyebilir."

O hiçbir şey söylemez, sadece Pavel'i arar ve onunla sıradan bir konuşma yapar, bahçeyi devriye gezen güvenlik görevlileri hakkında rapor ister. Görünüşe göre her şey yolunda, herkes işini yapıyor ve bu konuşmadan kim daha çok sıkılıyor, ben mi, Demyan mı, yoksa Pavel mi, emin değilim.

Sonunda telefonu kapattığında içeceklerimiz geldi, o votkasını bir dikişte içip bir tane daha sipariş etti.

Ben bourbonumu yudumluyorum.

Bu en iyi ihtimalle lise saçmalığı, en kötü ihtimalle çocukça bir davranış.

Demyan beni görmezden gelmeye devam ediyor, bu sefer telefonunu yüzüstü koyuyor ve havayı benden daha ilginç buluyor gibi görünüyor. İkinci votkası geldiğinde burbonumun dibine neredeyse ulaşmışım.

Bu sefer o da yudumluyor.

İç çekiyorum. "Biliyor musun," diyorum, Rusça'ya geçerek, "çocukça davranıyorsun."

Bir yanıma ona hamileliği anlatmak istiyor, ama burası uygun bir yer değil ve bu *beni* ilgilendirmez. Bu yüzden anlatmıyorum.

Ama onu de rahat bırakmıyorum.

Demyan birçok insanı korkutabilir, ama beni korkutmuyor.

Beni korkutan şey, kız kardeşine istemeden zarar verebileceği ve Demyan'ın niyetinin ona zarar vermek olmadığı. Onun ışığı, belki de kendi ışığını görmesini sağlamak için biraz acı çektirmek, ama gerçek bir acı değil, ona iz bırakacak kadar değil.

Alina çok şey yaşadı ve çok yol kat etti. Onu geriye düşüreceğinden ve sonra...

Bu düşünceyi kafamdan attım.

Onun yerine, onun iyi tarafına hitap etmeye çalışıyorum.

Hala varsa tabii, çünkü şu anda bundan pek emin değilim.

"Benimle ilgili sorunların ne olursa olsun, ya bunları çözebiliriz ya da arkadaşlığımızı bitirmeye karar verebiliriz," diyorum ona. "Ama bu, hangi yolu seçersen seç, Alina ile birlikte olduğumuz ve benim hiçbir yere gitmeyeceğim gerçeğini değiştirmez."

Ağzı sert bir çizgiye büründü.

Kafaları kırmak istiyor gibi görünüyor.

Benimkinden başlayarak.

"Buna alışsan iyi olur, yoksa kız kardeşini kaybedersin," diyorum, onu rahat bırakmak istemiyorum.

"Kız kardeşimi kaybetmek mi?" Demyan homurdanarak büyük bir yudum votka içti. "Böyle bir konuda söz hakkın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Benim hiçbir şeyde söz hakkım yok. Bu Alina'nın ve onun kararlarının meselesi. Ben sadece seni uyarıyorum, böyle devam edersen o gider. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Kendi kız kardeşimle nasıl başa çıkacağım konusunda senin tavsiyene ihtiyacım yok, Belov. Sen bir hiçsin." İçkisini bitirir, ayağa kalkar ve öfkeyle çıkar.

"Siktir," diye iç çekerek sandalyeme yaslanıyorum.

Hesaplarını kendime çekip benimkine ekledim. Sonra kartımı ikisinin hesabı için de kart okuyucuya soktum ve gözlerimi ovuşturdum.

Sanki çok zorlu bir maraton koşmuş ve sonuncu gelmişim gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu durumu düzeltmek için başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Demyan'ı hiç böyle görmemiştim. Hiç.

Tanıdığım adam, ne kadar öfkeli olursa olsun, böyle bir şey yapmazdı. Hiçbir şeyin ona dokunamayacağı bir taşa dönüşmezdi. Elbette bana vururdu, ama şimdiye kadar gülmüş, biraz yumuşamış, yüzünü kurtarmak için ona verdiğim şeylerin bir kısmını almış ve her şeyi tersine çevirmiş olurdu.

Ama o bunu yapmıyor.

Bu durum ne kadar uzun sürerse, o kadar derinlere gömölür ve o kadar inatçı

Erin ve Alina geri döner. Yalnız olduğumu fark edince tereddüt ederler. Alina ağlamak üzere gibi görünüyor.

Ayağa kalkıp Erin'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşırken bir kolumu ona doluyorum.

"Denedim ama..."

Ayağa kalkıp Erin'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşırken kolumu onun omzuna atıyorum. "Denedim, ama..."

Erin'in gözleri kısılır. "Beni burada mı bıraktı? Beni burada mı terk etti?"

Alina'yı da yanına alarak uzaklaşır. Hesabı garsona verip masaya bol bahşış bırakırım. Sonra fişleri imzalar ve onların peşinden giderim.

Alina'nın olmaması gereken yerde, Erin'in olmaması gereken yerde, sokaktalar. Koruma arabasında oturmuş, gözleri kadınlara dikilmiş, elini kapıya koymuş, sanki kapıyı açıp onlara tuhaf bakan ilk aptalı öldürecekmiş gibi.

"O pislik," diyor Erin ve dönerek restoranın yanındaki şarap barına giriyor.

"İyi misin?" diye soruyorum Alina'ya.

O başını sallar. "Onu bırakamayız."

Kaşlarım kalktı. "*Malyska*, bunu asla yapmam. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

Alina'yı bara götürürken korumaya başımı sallıyorum. Erin'i bulmak zor değil.

Barda şarap içiyor, ben de bir kadeh şarap ve *malyska'nın* en sevdiği köpüklü soda sipariş ediyorum.

Sonra ayağa kalkıp ikisini de koruyan bir bariyer gibi duruyorum. "Üzgünüm, Erin," diyorum.

Bana öfkeyle bakıyor. "Neden özür *diliyorsun*? Beni burada bırakan sen değilsin."

Bir bakıma onun duygularını anlıyorum. "O düşünmeden yaptı. Üzgün olduğunu biliyorum ve bu..."

"Anladığını söylemeye cüret etme," diye bağıyor ve beni dürtüyor. "Sen sen yapar mıydın?"

"Hayır,
ama..."

"Hayır." Acı bir kahkaha atar. "Sasha ve kız kardeşinin kaprislerine tahammül etmiyorum, Demyan'inkine de tahammül etmiyorum. O çocukça davranıyor, istediğini alamadığı için kızgın, şımarık bir çocuk. Sasha'yı olgun gösteriyor."

Alina gülüyor. "Tanrım, tam isabet. Neyse ki sen çok iyi bir annesin."

"Demyan Sasha'yı yetiştirseydi ne olurdu?" Titrer, ama mizahın altında çok ciddi. "Neden ikinizin mutluluğuna sevinemiyor?"

"Çünkü," diyorum, "bizim arkasında iş çevirdiğimizi düşünüyor."

Alina başını eğiyor ve ben omzunu sıkıyorum.

"Saçmalık," diyor Erin. "İlk günden beri ikinizin ilişkisini bilseydi de aynı şekilde kızardı. Hatta, ikinizden önce tahmin etseydi daha da kızardı."

Alina bana bakarken yüzü asık. Ona yaklaşıp kolumu omzuna atıyorum.

"O zaman bununla nasıl başa çıkacağız?" diye soruyor. "Onu ikna ederim," diyor Erin.

Alina nefes alır. "Ama..."

"Her şey yoluna girecek," diyorum, onun sözünü keserek, çünkü Erin'e hiçbir şey yapmamasını söyleyeceğini biliyorum, ama Erin artık kendi görevine odaklanmış durumda. "Her zaman yoluna girer ve seni terk ettiğini fark ettiğinde kendini berbat hissedecek."

"Bunu bilmiyor mu sence?" diye sordu Alina, yüzü buruşmuş.

"Yani," diyorum, "bunun etkisini anladığında."

"Demyan mı?" Erin gülüyor. "Hayır. Seni beni eve götürmeni bekleyecek ve minnettar bile olmayacak."

Erin'in her konuda haklı olduğunu biliyorum, ilk gün ona söyleseydik bile kendini kaybedeceğini de.

Bu yüzden Alina, sahteyken ona söylemek istememişti.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıyız. Onun ailesi ve benim ailem için.

Benim ailem için.
"Gel bizimle kal, Erin," diyor Alina.
"Olmaz." Alina'ya bakıyorum. "Erin'le birlikte Demyan'ın evine geri döneceksin." "Ama Albert..."
"Bana sorun yok, yoksa onu Gus'la birlikte gönderirim. Tamam mı?"
Yanağının çizgisini izledim.
O iç çeker. "Tamam."
Erin şarabını bitirince hesabı öderim. "Hadi. Demyan beni kaçırmakla suçlamadan ikinizi eve bırakayım."

Konağın önüne yanaşıyorum ve Erin arabadan inip uzaklaşıyor.
Alina önüme bakarak sert bir şekilde bakıyor ve ben hafifçe gülüyorum.
"Öyle bakınca bana birini hatırlatıyorsun."
Bana ters ters bakar. "Demyan dersen, Albert'e seni ısırması için eğitim veririm."
"Hayır, yapmazsın."
Gülümser. "Yapmam. Buraya randevuya gelmiş gibi girmek istemiyorum. Beni yönetmek ona düşmez. Ben reşit oldum. Senin karınım..."
"Garip olsa da, onun koruyuculuğuna katılıyorum. Bazı nedenlerine değil, ama seni güvende tutma ihtiyacına. Benim evimin de bunu yansıtmamasını istiyorum, *malyshka*."
"Orada kendimi güvende hissediyorum, bunu biliyorsun."
Biliyorum,
farkındayım.
Gerçekten öyle.
Onu kollarıma çekip öptüm, ağzı yumuşak ve tatlıydı, sodasından gelen hafif bir ananas kokusu vardı. Dilimi dudaklarının kenarından geçirdim, sonra öpücüğü derinleştirerek ikimiz de kendimizden geçene, ateşlenene ve tahrik olana kadar devam ettim. Titriyorduk.
Alina'yı öpmek her seferinde daha da güzel oluyor. Ama kendimi durdurmam lazım, yoksa duramayacağım. Demyan'ın malikanesinin önünde oynamak pek de tahrik edici değil.
Yüzünü avuçlarım ve öpücükler yağdırırım, bu güzel kadının benim olduğu gerçeği hala biraz başımı döndürüyor. "Kutlama yemeğimiz planlandığı gibi gitmedi için üzgünüm. Telafi edeceğime söz veriyorum."

"Öyle mi?" Sesindeki sıcak alaycı ton beni ayaklarımın ucuna kadar sarsar.

"Şöyle yapalım mı? Bu gece Albert'i ben alayım. Yarın özel bir akşam yemeği yeriz ve sen de geceyi burada geçirirsin."

"Çok isterim," diyor ve beni öpüyor. "Geri taşınmak için sabırsızlanıyorum." "Adım adım, *malyshka*."

"Melor'u ya da beni kaçıran adamları bulmaya yaklaştın mı? Kendimi güvende hissetmediğimden değil. Hissediyorum, ama..." Durur.

Elini öptüm. "Ama Demyan'la işler daha kolay olur." Buna ne kadar inandığımı bilmiyorum, ama önemli değil. "Yaklaştım."

Yapmayı planladığım tüm şeyleri düşünüyorum ve yarından itibaren ilerleyebileceğim bir şey var.

"Konağın güvenliğini artırıyorum. Yeni alarmlar... Şifreleri değiştirdik, ama yeni sistemler iyi bir fikir. Isaak, en iyi yönlendirme için bana yardımcı olacak bir uzman buldu."

"Gerek yok."

"Siktir et. Gerekli. Sadece Melor yüzünden değil, bir bebeğimiz olacak, güvenlik önemli. Senin ve çocuğumuzun burada olduğu kadar orada da güvende olmasını istiyorum."

"Ben zaten güvendedeyim. Sana tüm kalbimle güveniyorum." Sözleri beni ısıtıyor. Gerçekten. Keşke kendime de onun kadar güvenebilseydim.

Yirminci Bölüm

ALINA

Ertesi sabah erkenden mutfakta oturuyorum, ellerim kızarmış pirinç çayı fincanında. Sabahları sadece bunu yiyebiliyorum, o yüzden yemek yemeyi sonraya bırakacağım.

Mutfağa adımını atıp aniden durana kadar, mide bulantımın sinirlerden kaynaklandığını anlamadım.

"Bunu alışkanlık haline getiriyorsun," dedi. "Ne?"

"Kahvaltıda bana pusu kurmak."

"Şey," diyorum, hafif, yatıştırıcı çayı bir yudum alırken, "eğer sen bu kadar korkak olmasaydın ve konuşsaydın, ben de bunu yapmak zorunda kalmazdım, değil mi?"

Ellerini kaldırdı. "Kes şunu."

Demyan kendine kahve yapmaya başlar. Magda'yı umutla arar ama burada benim de gücüm var. Ve ona bu sabah yediden önce mutfağa girmemesini söyledim.

Saat altı buçuk.

Yemek istiyor, ama çok yazık. Kendisi yapabilir. "Neyi sakla?" diye soruyorum.

"İlya hakkında uydurduğun saçma sapan hikayeleri, çünkü bu sabah tartışacak vaktim yok."

"Bu çok kötü, Demyan. Dün gece karını terk ettin, şimdi telafi etmen gereken çok şey var..."

"Ben..."

"Hayır. Yaptığın romantik şeyler işe yaramaz, bunu anlamalısın. Onu terk ettin. Ama ben sana ne yaptığını tartışmaya gelmedim. Sadece, o derin çukurdan çıkmak için birkaç puan daha kazanmak istiyorsan, sessiz olup dinlemelisin diyorum."

Bana sanki kafamda bir tane daha kafam çıkmış gibi bakıyor. Belki de çıkmıştır. Öyle hissediyorum.

Normalde bu kadar sert biri değilim. Ama belki de artık bıktım. Ya da hamilelik hormonları yüzünden, ama şu anda bir ejderhayla savaşıp kazanabilirim.

"Öyleyse," diyorum, "bir konuşma yapacağız ve sen bunun için zaman ayıracaksın. Otur, Demyan. Hemen. Lütfen."

Demyan oturur ve bana bakar. "Ee?"

Başımı sallayıp fincanımı masaya koyuyorum. "Buraya Ilya hakkında konuşmaya gelmedim. Kardeşimi özlüyorum. Demyan'ı özlüyorum. Şu anda kim olduğunu bilmiyorum, ama sen benim hayatım boyunca hayran olduğum adam değilsin. Sen her zaman kahramanımdın. Her zaman. Ve bunu özlüyorum. Seni özlüyorum. Demyan'ımı özlüyorum."

"Alina..."

Sesindeki boğukluk canımı acıtıyor.

"Ilya ile ilgili sorunları bir kenara bırakabilir miyiz?" diye soruyorum. "Bunu yapıp ilişkimizi düzeltmeye çalışabilir miyiz?"

"O yüzden..."

"Hayır," diyorum, "o değil. Beni on beş yaşında bir kız gibi görüyor ve bir çocuktan korumak zorunda olduğunu düşünüyorsun. Bu senin bana karşı tavrın ve nedenini bilmiyorum, ama sorun o değil. Sorun sen ve ben, ve bunu düzeltmeliyiz."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim, çünkü benim için sorun Ilya," diyor. "Ama deneyeceğim."

Sözlerinin derin anlamını anlamaya çalışıyorum. Şu anda, bana bu şekilde davranarak beni boğduğunu göremiyor ve bunu dün gece uzun uzun düşündüm. Erkek arkadaşlarına, etrafında dolanan erkeklere ve hatta Max'e nasıl davrandığını düşündüm.

Max'i zorladı, ama bana kendi aklım yokmuş, özerkliğim yokmuş gibi davranmadı.

Ve fark da bu.

Demyan, Max'in farklı olduğunu biliyordu, bu yüzden belki biraz daha sert davrandı, ama Max'in nasıl hissettiğini gördü. Benim nasıl hissettiğimi gördü. Ve sonunda onay vermeye karar verdi.

Ilya'nın da farklı olduğunu bildiğini biliyorum. Ilya'nın ne hissettiğini ve benim Ilya'ya ne hissettiğimi biliyor.

Max'i kaybettikten sonra aşkı bulduğum için bana bu kadar haksızca sert davranmak zalimce.

Ve ben... O bu yolda devam ederse, ona eskisi gibi kardeşim diyemem.

"Max gibi değerli birini bulup tekrar aşkı bulacağımı hiç düşünmemiştim. Mutluluğu bulacağımı. Ama buldum. Ve *senin de* mutlu olacağını düşünmüştüm. Mutlu değilsin, bu senin hakkında ne diyor?"

Cevap vermiyor.

"Hiç iyi bir şey yok, Demyan," diye fısıldıyorum. Boğazını temizliyor.

"Deneyeceğim demiştim." Sanki yapabileceği tek şey buymuş gibi omuzlarını silkiyor.

Ona yaklaşıyorum. "Elinden geleni yap, Demyan," diye uyarıyorum. "Çünkü bu işe yaramazsa, sen başarısız olursan, yapabileceğim tek şey kapıdan çıkıp bir daha seni görmemek olacak."

"Yapmazsın."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben de mutlu olmayı hak ediyorum. Senin gibi. Ben de mutluluğu hak ediyorum."

Ayağa kalkıp çayımı bırakarak kapıya yöneldim. Sonra durup elimi kapı pervazına koydum. "Yarın gece Ilya'nın evinde kalacağım."

Kaşlarını çattı. "Bu iyi bir fikir mi?" Öfkelenmiş gibi görünüyor olmalıyım ki, "Senin güvenliğini düşünüyorum." diye ekledi.

"Ilya bugün bununla ilgileniyor."

"Öyle mi?"

"Evinin tüm güvenlik sistemini yeniliyor. Güvende olacağım." Arkanı dönmeden uzaklaşıyorum.

Çünkü kalırsam ağlamaya başlayacağım.

MAIZE beni görünce sandalyesinde zıplamaya başlar ve ben küçük kızı kucaklayarak sıkıca sararım.

"Köpek mi?" diye sorar.

Gülüyorum. "Albert, Ilya amcaya eşlik ediyor."

"Köpekçik." Onu yere indirince kaşlarını çatıyor, sonra Isla da kalkıp bana sarılıyor.

"Eğer bir evcil hayvan alırsak, suçlu sen olacaksın." Isla gülüyor. "Maize'i tanıyorsam, *hem* kedi *hem* köpek isteyecektir."

Albert'in bir kedi arkadaşı olduğunu hayal edebiliyorum.

Maize'in en sevdiği makarna ve peynirli makarna da dahil olmak üzere salata ve makarna sipariş ediyoruz. Isla yeni bir şey olup olmadığını sorduğunda, ona haberi veriyorum.

"Şey, ben hamileyim."

"Aman Tanrım!" Isla çığlık atar ve güler, tüm gözler bize çevrilir, ama o umursamaz.

Maize de ne olduğunu anlamadan bağılıyor, ama yine de eğlenceye katılıyor.

"Küçük kızlarımızın oyun randevuları nasıl olacak, hayal edebiliyor musun?" Isla, Maize'in yaptığı gibi zıplayarak soruyor.

Gülümsüyorum. "Maize üç yaşında ve bebek oyun oynayabilecek yaşa geldiğinde, Maize bir bebekle oynamak istemeyebilir."

"Saçmalık," der Isla, bir zeytin parçası alırken. "Ablalık, kardeşlik ilişkisi, bunu sen de biliyorsun."

"Ayrıca, yüzde elli ihtimalle erkek çocuk sahibi olma ihtimalim var."

"Eşofmanları aynı olabilir! Oh, bu harika olacak. Ilya ne kadar heyecanlıdır? Eminim ayakları yere basmamıştır."

Kendime sarıldım.

"Ona söyledin, değil mi? Biliyor. Çok heyecanlıyım." "Biliyor," diyorum. "Ve o da heyecanlı..."

"Kız," diyor Isla gülerek ve elimi sıkıyor. "İçki içmemen ne yazık, yoksa kutlardık."

"Sen içkiyle kutlayabilirsin. Maize ve ben soda içebiliriz." "Soda!" diye bağıır Maize.

Isla bana alaycı bir bakış atar. "Bir gün *sana* da aynısını yapacağım. O soda seviyor."

"Doğal meyve suyundan olanlardan. Onlar yapabilir," diyorum.

Garson geldiğinde, Isla için gerçek bir mimosa, kendim için ve Maize için birer soda ve meyve suyu sipariş ettik. Maize, yetişkinlerin içtiği bir içecek içeceği için çok heyecanlandı.

Isla, Ilya'nın malikanesinin yakınındaki okulları anlatıyor, anaokulundan itibaren. Devlet okulları ve özel okullar.

Elimi başıma götürüyorum. "Bebek henüz bebek değil. Sadece hücre bölünmesi var."

"Öyleyse? Sperm ve döllenenmiş yumurta iken planlaman gerekirdi."

Gülmeye başlıyorum. Kendimi tutamıyorum, ama yüzüne bir bakınca, ciddi olduğunu anlıyorum.

"Şaka yapmıyorsun," diyorum.

"Ciddiyim. Erin'e sor. Onun çocukları özel okula mı gidiyor, yoksa..." "Demyan. Özel."

"Öyle olsa bile... okullar önemlidir. En iyilerinin listesini, bekleme listelerini ve ihtiyacın olan her şeyi bulurum. Her şeyi şimdiden ayarlamalısın."

Arkalarına yaslanıp mimosa'larını yudumladılar. "Demyan'dan bahsetmişken, o nasıl tepki verdi?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

Gözleri büyür. "Bilmiyor, değil mi?"

Başımı sallarım, suçluluk duygusu içimi kemirir. "Hala bunun üzerinde çalışıyorum. Erin biliyor, ama Demyan tamamen farklı bir durum."

"Belki bu onu ikna eder," diyor Isla. Belki.

Ama belki de aramızdaki son çivi olacak.

ÖĞLE YEMEĞİ BİTTİĞİNDE, Isla ve Maize ayrılır ve ben isteksizce arabama binerim, onları şimdiden özlemişimdir. Korumamı görmezden gelip Gus'a barınağın önünden geçmesini söylerim.

Oraya vardığımızda arabadan indim ve içeri girdim.

"Daha erken gelmek istemiştım," diyorum, barınakta tek kişinin Eva olduğunu fark ederek.

Burada tozlu, bakımsız bir hava var, sanki bina terk edilmiş gibi. Eva'nın hayvanları asla ihmal etmeyeceğini biliyorum, ama bu his fiziksel olarak görebileceğim bir şey değil. Yine de kalbimi çok acıtıyor.

"İstediğim kadar yanında olamadığım için üzgünüm."

"Saçmalama," diyor Eva, gülümsemesi zorlama ama içten.

"Kendimi kötü hissediyorum. Daha fazla yardım etmek istedim. Hala da istiyorum."

Koluma dokunur. "Alina, lütfen, saçmalama. Çok şey yaşadığını biliyorum. Ve gerçekten, burada olman benim için çok önemli."

Etrafına bakıyor.

"Albert nasıl?" diye sorar.

"İyi. Harika." Gülümserim. "İlya ile evde. O en iyi köpek." "O çok özel."

Ellerimi ovuşturuyorum. "Artık onun güvende ve mutlu olduğunu bildiğine göre, ne yapmamı istersin?"

Eva tezgaha yaslanır. "Hiçbir şey. Yapacak bir şey yok. Kira sözleşmesini yenilemek için yaptığım görüşmeler..."

"Ev sahibinin kabul etmeyeceğini zaten söylemiştin."

"Biliyorum, ama mevcut kira sözleşmesini uzatmasını ya da reddedemeyeceği büyük bir teklifle karşısına çıkarsam, o zaman... Ama artık önemi yok. Hayır dedi. Ve resmi olarak bildirimde bulundu."

Kalbim sıkışır. "Başka bir yer buluruz."

"Nereye?" diye soruyor. "Bu barınak kapanıyor. En kötü senaryo, bazı köpeklerin diğer barınaklar tarafından kabul edilmemesi. Birçoğu zaten zor durumda ve kapasiteleri dolmuş durumda."

Beni sarsan mide bulantısı hamilelikten değil, onun söylediklerinden kaynaklanıyor.

"Peki kabul edilmeyen köpekler ne olacak?" diye soruyorum.

Eva başını sallar ve ifadesi beni rahatsız eder. Hiçbir şey söylemesine gerek yok.

Biliyorum.

Öldürülecekler.

Tanıdığım ve sevdiğim tüm köpekleri düşünüyorum. Hepsi iyi hayvanlar. Bir yuvayı hak ediyorlar.

"Eva, herhangi bir değişiklik olursa, herhangi bir şey, mesela biri onları almaya gelirse ya da oradan çıkman söylenirse, beni ara. Tamam mı?"

"Ama..."

"Ara. Kimse seni bu kadar kısa sürede evden atamaz ve ben en azından geçici olarak yeni bir ev bulmana yardım edebilirim."

Demyan'ın benim onun arazisini düşündüğüm için memnun olacağını sanmıyorum. İlya da buna razı olmayabilir, ama umurumda değil. Onları geçici olarak koyacak bir yere ihtiyacım varsa, yaparım.

"Söz ver?" diye soruyorum. Eva başını sallar. "Söz veriyorum."

Eve geldiğimde tek düşünebildiğim şey barınak. Bu araziyi ve Ilya'nın evini hayvanları barındırmak için kullanmak iyi bir geçici çözüm, ama kalıcı bir çözüm değil. Yasal düzenlemeler olduğunu ve hayvanlara bakacak insanlara ihtiyaç olacağını düşünüyorum.

Barınakların asıl amacı, hayvanlara yuva bulmaktır. Evlat edinilmezlerse, rahat bir şekilde yaşayabilecekleri bir yer olması fikrini hala seviyorum ve bunu ileride yapabilirim. Kediler, köpekler, diğer evcil hayvanlar.

Ama bu, diğer tüm seçenekler tükendiğinde yapılacak bir şey.

Oradan başlamak doğru yol değil bence, ama bu tür yerlerin özelliklerini taşıyan barınaklar olabilir. Köpeklerle saygınlık, kulübeler, koşabilecekleri alanlar ve sahipleri onları seçene kadar güvenli bir yuva sunan barınaklar olabilir.

Şu anda Eva ve köpeklerle yardım etmem gerekiyor.

Onları şimdilik burada ve Ilya'nın evinde kalmalarına izin vermeyi ve o alanları kafamdaki gibi bir şeye dönüştürmeyi düşünmek mükemmel bir fikir. Bir arsa satın alarak bunu gerçekleştirebilirim.

Demyan'ın ofisinin kapısını çaldım ve o şaşkınlıkla bana baktı. "Alina?"

İkimiz de farklı nedenlerden dolayı temkinliyiz, ama ben içeri girip derin bir nefes alıyorum. "Albert hakkında."

"Beni ısırın canavar mı?"

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ilya'ya zarar verdin. Ve Albert'in gözüne girmek için ona gizlice yiyecek getirmeye çalıştığını görüyorum."

"O ne olacak?"

"Onu aldığım barınakta gönüllü olarak çalışıyordum, ama ev sahibi barınağı kapatıyor..."

"Çok üzücü," diyor, "ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Ev sahibi yıllardır ara ara o arsayı satmaya çalışıyor. Ona bir teklifte bulunabilirim, ama bunun için güven fonumdan bir miktar para çekmem gerekiyor."

"Ne kadar?"

Orada çok para var. Dördüncü kısmını alsam bile ömür boyu yetmez. Ev sahibi dördüncü kısmını bile seve seve alır, daha fazlasını teklif edersem ilk çocuğunu verir.

"Yarısı."

"Olmaz."

"O benim param, Demyan."

Dudaklarını sıkıştırdı. "Bu kötü bir fikir."

İçimde bir şey kırıldı. "Sen nereden bilebilirsin ki? Milyonlarca doları yasadışı işlere harcıyorsun. Milyar dolarlık bir çeten var ve bunun sadece bir kısmı yasal para. Senin servetinden bir damla bile almadan, iyi bir şey yapmak istiyorum. Benimkinin yarısını iyi bir amaç için erken istiyorum ve sen bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum."

Yumruğumu masasına vurarak kahvesini döküyorum. "O kadar yüksekte olmak yorucu değil mi?"

"O değil, Angel," dedi. "Buna olan ilgin ne kadar sürer ve sonra bir sonraki parlak şeye geçersin? Şu anda eğlenceli görünüyor, ama böyle şeyler eğlenceli değildir. Her şey güzel değildir. Bu gerçek hayat."

Ona bakıyorum, şok dalgaları içimi sarsıyor. Ağzım açık kalıyor. "Beni hiç tanıyor musun?"

O içini çekerek, "Satış listesini bana gönder" dedi.

"Şu anda satılık değil çünkü kimse ilgilenmiyor ve sahibi sürekli listeden kaldırıp sonra tekrar koyuyor." Bunun, piyasada kalma süresinin mülkün değerini düşürebileceği ile bir ilgisi olduğuna eminim.

Bilmiyorum. Uzman değilim. Ama olmama da gerek yok. Ne kadar harcamaya hazır olduğumu biliyorum ve eğer kabul etmezse başka bir şey alırım.

Ama Demyan'ın beni boş bir sosyetik olarak görmesi... Bu beni şaşırtıyor

.

"O zaman bu bir sorun," diyor. "Beni dinledin mi?"

"Dinledim, ama senin için hiçbir şey uzun süre yeni ve parlak kalmıyor."

"Çok dikkatli ol," diye uyarıyorum. "Bu Max ve Ilya ile ilgiliyse, pişman olacaksın"

"Lanet olsun, Alina. Kavgacı olmayı bırak. Elindeki bilgileri bana gönder biri baksın."

"Zahmet etme," diyorum sessizce. "Bir yolunu kendim bulurum."

Arkanı dönüp çıkıyorum, adımları seslenmesini duymazdan gelerek.

Yirmi Birinci Bölüm

ILYA

YÜKSEK TEKNOLOJİ GÜVENLİĞİ benim dünyamda bir uyarı sistemidir. Daha fazlası değil.

Odak noktamın lazerler ya da diğer sektörlerde kullanılan diğer saçma sapan şeyler değil, insan gücü olmasının bir nedeni var.

Ama zararı da yok. Alarm gibi daha iyi bir teknoloji güvenlik sisteminin eklenmesi fikrini seviyorum. Büyükbabam da benzer bir sistem kullanıyordu. Chase, sistemi tasarlayan kadınla birlikte kurulumunu denetliyor. İki aşamalı bir sistem; kodlar, kartlar veya biyometrik özellikler var ve bunları açıp kapatabiliyorum. Kişisel olarak biyometrik özellikleri kapatmayı tercih ettim. Yetkisi olan masum insanların hayatlarını, gözlerini veya parmaklarını kaybettikleri, saldırganların içeri girdiği çok fazla korkunç hikaye var.

Santo insan gücü konusunda yardımcı oluyor.

Bu iş bittiğinde benden ne isteyeceği konusunda konuşmaktan korkuyorum. Müzakerelerimiz bittiğinde ne alacağı.

Sistem güncellendikten ve tasarımcı Chase ile teknisyenler gittikten sonra masama oturup bir sonraki hamlemi düşünüyorum.

Telefonum titremeye başlıyor. Arayanı kontrol ediyorum. Ne oluyor lan? Demyan.

Kanım önce dondu, sonra kaynadı. Özür dilemek için mi arıyor? Zorla gülümsedim. Ben Demyan. O sözler ağzından asla çıkmaz. Yine de zeytin dalı uzatabilir ya da hiçbir şey olmamış gibi davranabilir. Son ikisi olası görünüyor.

Cevap veriyorum.

"Ne oluyor lan?" diyor. "Alina söyledi."

Başım dönüyor. O mu... Ama bana haber vermeden ona hamile olduğunu söylediğini düşünmüyorum.

Dikkatlice yaklaşıyorum. "Ne dedi?"

"Güvenlik, Ilya. Kahretsin."

Havayı yumuşatmak yok demek.

"Güvenliğin artırılması ekstra para ve insan gücü demek, şu anda sahip olmadığın iki şey," dedi Demyan.

"Benim mali durumumdan haberin yok. Bu bratva borçlu değil."

"Asker de almıyor," diye tersliyor. "Adamların da saflarına katılmak için akın etmiyor."

"Casusluk mu?" diye soruyorum, kanım kaynarken ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum.

"Santo'ya geri dönüp yalvarmadığını söyle." Demyan nefes alır. "Çünkü..."

"Şu anda bu konuşmaya vaktim yok. Buna konuşma bile demem. Bu daha çok senin işine gelmeyen bir azarlama. Belki arkadaş olsaydık. Belki konuşmak ya da işleri yoluna koymak isteseydin, ama sen beni kovdun, örgütünden attın ve ya beni görmezden geliyorsun ya da... bunu yapıyorsun. O yüzden meşgulüm."

"Ne yapıyorum?" Demyan'ın sesi beni rahatsız etti. "Her şeyi mahvediyorsun?"

"Ne yaptığım ya da nasıl yaptığım artık seni ilgilendirmez," diyorum ona Rusça. "*Hui s'gory.*"

"Sana da aynısı," Demyan neredeyse kükrer. "Şunu bil. Alina senin evindeyken başına bir şey gelirse, sana ödetirim, *suka.*"

Bir şekilde başka küfürler söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Aklımda birkaç tane var ama ona dağdan gelen pislik demek ve onun bana orospu demesi yeter de artar bile. Onunla sözlü kavgaya girmeme gerek yok.

Rusça devam ettim, "Burada güvende olduğunu düşünmeseydim, kalmasına izin vermezdim."

Bununla telefonu kapatıyorum. Telefonumu masanın üzerine çevirip bilgisayara somurtarak bakıyorum.

Demyan'ın Santo'nun kötü bir fikir olduğunu söylemesine gerek yok. Bunu zaten biliyorum. Ama para konusunda hem haklı hem de haksız.

Benim param var.

Sadık adamların kapımı çalması için bir itibarım yok. Ve adam satın almak da işe yaramaz. Paralı askerler ihtiyacım olan son insanlar. Onlar tek bir şeye sadık: paraya.

Evet, Santo'nun tek seçeneğim olduğunu biliyorum.

Benden bir şey istiyor ve adamlarının sadık olduğunu gördüm.

Dışarıdan bağırışlar duyuluyor. Hızla ayağa kalkıyorum, çekmecedan silahımı çıkarıyorum, şarjörü yerine takıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Bir silah sesi havayı yırtarken dışarıya koşuyorum. Daha fazla bağırışlar ve kavga sesleri kulağıma ulaşıyor.

Sağa dönüyorum. Demyan'ın az önce azarladığı ve iki adamı yerde tutmamaları konusunda uyardığı yeni güvenlik ekibini görüyorum.

Diğerleri de silahlarını çekip koşarak geliyor.

Etrafa bakıyorum. "Burada ne oluyor?"

Adını hatırlayamadığım adamlarımdan biri konuşur. "Konağı basmaya çalıştılar."

"Alarm sistemi ne oldu?" diye soruyorum. "Onun sayesinde öğrendik efendim."

Santo'nun adamlarından biri konuşur. "Sistem bizi uyardı. Bir grup davetsiz misafir vardı."

Adamım başını sallar. "Ama onları kovaladık."

"Onları yakalamaya çalıştık," diyor bir başkası, "ama kaçmayı başardılar."

"Küçük bir orduyla karşılaşmayı beklemiyorlardı herhalde. Hem de bu kadar uyumlu bir orduyla," diye ekledi.

Adam başını sallar.

Adamlar şimdi iki adamı bağlamış ve dizlerinin üzerine çöktürmüşler. İlk adama yaklaşıyorum.

"Hangi sikin emrine çalışıyorsunuz?" diye soruyorum. Adam bana tükürüyor.

"Bu konudaki son kararın bu mu?"

Onun boktan sırtışı beni sinirlendiriyor. Bu sabah spor yaptım ama yarım kaldı, o yüzden biraz gerginim. Rutinimin bozulmasından hoşlanmam, o yüzden o pisliğin kafasına tekme atıyorum.

"Sen kimin için çalışıyorsun?" "Siktir git," dedi adam, kan tükürerek.

Onu bayılana kadar tekrar tekrar tekmeliyorum. Sonra ikinci adama yaklaşıyorum.

Saçından yakaladım. "Kimin için çalışıyorsun?"

Adam, hareketsiz ve kanlar içindeki arkadaşına bakarken gözleri fal taşı gibi açılır. "Antonio Pollino."

Ona o kadar uzun süre bakarım ki adam gevezelik etmeye ve yalvarmaya başlar.

"Lütfen, lütfen. Ben sadece işimi yapıyordum. Beni öldürme. Ne istersen yaparım..."

Tiksinerek uzaklaşıyorum.

"Onlarla ilgilenin," diye adamlarımdan birine mırıldanıyorum.

Santo'dan yardım isteme konusunda kalan tüm şüphelerim ortadan kalkar.

Evet, alarm sistemi yardımcı oldu, ama ekstra adam gücü sayesinde işe yaradı.

Onlar burada olmasaydı, alarm olsa bile, ben şimdi ölmüş olabilirdim. Ve Alina burada olsaydı...

Titriyorum.

Bu, düşünemediğim tek şey.

Alarm bana bir şans veriyor, ama adamlar olmadan burası çok büyük ve savunmasız. Elektrikli çit, lazer, timsah çukurları lazım. Her şey lazım.

Gülmek istiyorum ama bu durumda gülünecek tek bir şey bile yok.

Evin tüm kapı ve pencerelerinde alarm var, ancak bu kadar büyük bir ev için yine de insan gücü gerekiyor. Alarm kimseyi dışarıda tutmaz.

Sadece uyarı verir.

Ofisime geri koşarak Vladimir'i arıyorum. "Antonio Pollino, Simonov'un bana saldırma teklifini kabul etti mi?"

"Evet."

Ona teşekkür edip telefonu kapatıyorum.

Odada kötü, keskin bir koku var. Fare kokusu gibi.

Antonio ve Demyan yıllardır arkadaşlar. Antonio'yu çok iyi tanıyorum.

Kanım damarlarımdan kaynar gibi akıyor.

Antonio ve ben yollarımız kesiştiğinde her zaman iyi anlaşmışızdır, ama işin iş olduğunu da anlıyorum.

Ama bir şart var. Aslında iki şart.

Birincisi, bildiğim kadarıyla Antonio, bir sorun yoksa saldırmadan önce konuşan bir tiptir. Her zaman karşılıklı yarar sağlayacak bir bağ kurmaya çalışır. Öyleyse ona ne dediler?

Peki ikinci uyarı?

Belov Bratva hakkında ne söylenmiş olursa olsun, Antonio'nun Demyan'ı düşman haline getirecek bir şey yapması imkansız.

Demyan yolu açmadıkça. Ve Demyan, Antonio'ya söylenen yalanları ona yutturdu.

Siktir, belki Demyan bu saldırıyı desteklemiştir bile.

Telefonuma Demyan'ın adını yazıp aradım ve telefonu açar açmaz ona saldırdım.

"Seni pislik," diye Rusça bağırıyorum. "Bana pusu kurulacağını biliyordun. Senin neyin var lan? Alina burada olsaydı ve ben işe ya da lanet olası yemek almaya gitseydim ne olacaktı? Bunu düşündün mü? Kız kardeşinin tehlikede olabileceğini umursadın mı?"

"Ne..."

"Vladimir, Mikhail'in kardeşi, Simonov'un kampında neler olduğunu anlattı."

"Ben bu konudan neden haberdar olayım ki? Sen kendini kim sanıyorsun da benim muhbirlerimden birini arıyorsun?"

"Kardeşini aradım."

"Aynı şey, Ilya." Telefonun diğer ucunda bir şey kırıldı. "Ben nereden bileyim bu saçmalığı?"

"Bilmiyorum," diyorum sessizce. "Neden bileyim? Ama daha da önemlisi, bilseydin durdurur muydun?"

Demyan burnundan soludu. "Düşmanın tarafına geçmeye karar veren sensin, ben değil."

"Düşman mı? Senin sorunların olan biri mi?" "Santo'yu kastediyorum. Senin gerçek lanet bratva'nı kastediyorum."

Gülerek ıslak bara doğru yürüdüm, votkayı seçtim, kapağını açtım ve şişeden bir yudum aldım. Buzlukta olması gerekirdi. Umurumda değil.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye hırıldarım. "Büyükbabam bratva'yı bana bıraktı."

"Seni tanımak bile istemeyen büyükbaban mı? Ölene kadar varlığından haberdar olmadığın büyükbaban mı?" Demyan zehir dolu bir sesle sorar. "Seni o kadar önemsemiyordu ki. Gerçek ölümünün onu bu seçimden alıkoyana kadar senin onun öldüğünü sanmana izin verdi."

Bir anlık sessizlik olur.

"Aşağılık bir hareket, Demyan." Telefonu kapatıp bir yudum daha içiyorum.

Odanın havası değişir. Dönerken silahıma uzanırım, ama karşımda dünyanın en güzel manzarası vardır.

"*Malyshka*," diyorum. "İyi misin?"

Ağzı incelir, gözleri endişeyle parlar. "Sen iyi misin? Ne oluyor? Bir şey mi oldu? Dışarıda büyük bir hareketlilik var."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Biri bana pusu kurmak için bir ekip göndermeye çalıştı, ama her şey kontrol altında. Onları yakaladık."

"İly..."

"Şu an için burada kalmamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Senin güvende olmanı istiyorum," derim ve ona sarılmak için yanına giderim.

Onu göndermek beni öldürecek, ama egomun önemi yok. Önemli olan sadece Alina.

"Ama ben gitmek istemiyorum," diyor. "Artık her şey yolunda, değil mi?"

"Alina." Onu nazikçe öptüm. "Eğer bana kalsa, bir daha asla yanımdan ayrılmazsın, ama sen ve bebeğimiz önce gelir. Güvende olmana ihtiyacım var ve bu burada olmaz."

Kaşlarını çatıyor. "Telefonda tartıştığın Demyan mıydı?" "Demyan'ın fikirleri benim kararımı etkilemez."

O başını sallar. "Demek oymuş."

"Evet, ama dediğim gibi..."

"Ben kalıyorum." Alina elimi tutar ve bana bakar.

İç çekiyorum. "Kalamazsın. Kalman gerektiğini düşünmek benim egomun işi. Başka bir yerde daha iyi olursun, ikimiz de bunu biliyoruz."

Gözleri kısılır. "Bana ne olduğunu anlat."

Anlatırım. Yeni alarımdan, gelen adamlara, diğerlerini kovalayıp ikisini yakaladıklarına kadar.

"Burada olanlar Demyan'ın evinde olmuş gibi halledilmiş gibi görünüyor, bunu sen de biliyorsun," diyor bana. "Ve bana ne yapmam gerektiğini söylemek? Lütfen bunu yapma. Bu seni Demyan'a benzetiyor, sanki birdenbire babam olmuşum ve ben küçük bir çocukmuşum gibi davranıyorsun."

Yüzünü tutup tekrar öpüyorum. "Seni tehlikeye atmak istediğim son şey."

"Benim seçimim. Seninleyken kendimi tehlikede hissetmiyorum. Kendimi güvende hissediyorum." Beni uzun, tutkulu bir öpücükle öper, ayak parmaklarımla ucuna kadar eritir. "Ayrıca, tehlikeyi göze alabilirim. Hayatım boyunca tehlikeyle iç içe oldum."

"Yani gitmeyecek misin?"

"Gitmeyeceğim."

Tatlı ve uyumlu bir kız olan Alina, inatçıdır. Bunu hep biliyordum, ama şimdi bu özelliğini bana karşı sonuna kadar gösteriyor.

"Tamam," diyorum isteksizce. "Kalabilirsin."

Onu güvende tutmak için kendi yeteneklerime ve aldığım yeni önlemlere güvenmek zorundayım.

Yirmi İkinci Bölüm

ALINA

SICAK BİR KOKONUN İÇİNDE UYANDIM. Albert ortada, Ilya'nın bacakları benim bacaklarımın üzerinde. Başım onun göğsüne yaslanmış.

Hareket ettiğimde Albert rahatsız olduğu için tiksinti dolu bir ses çıkarır ve atlayarak uzaklaşır, muhtemelen yiyecek aramaya. Eminim köpek kulakları Svetlana'nın aşağıda mutfakta hareket ettiğini duymuştur.

Onu duymuyorum, ama o bir köpek ve yemek onun ilgi alanlarının başında geliyor.

"Günaydın," diyor Ilya, parmakları yanağımda geziyor. Ona gülümsüyorum ve bakışlarının bana çevrildiğini fark ediyorum.

Gülüyorum. "Ne zamandır beni izliyordun? Çünkü Albert kesinlikle uyanmıştı."

"Albert tembeldir," diye mırıldanıyor. "Hareketlerimle onu uyandırdım ama ben kalkmayınca o da kaldı. Sen uyanırsan, yemek zamanı geldiğine ve senin onu takip edeceğine emin olur."

"Akıllı, tembel değil, ve soruma cevap vermedin." "Bir süredir."

Beni öptü, dudaklarının dokunuşu tüm vücudumu titretti. "Ürkütücü," dedim.

"Ben mi?"

"Sen. Uyurken beni izlemek ürkütücü."

Yaklaşıyor, beni kendine ve ereksiyonuna doğru çekiyor, bu da kemiklerimde arzuyla ve zevkle titremelere neden oluyor.

"Seni izlemek ve dokunmak ürkütücü mü?" diye sorar.

"Uyurken mi?"

"Tabii ki." Kulağımı ısırtıyor, kulak mememin kenarını yalıyor ve bir zevk dalgası içimi kaplıyor. "En iyi yol bu. Gel, sana göstereyim."

Beni gıdıklıyor.

Çılgılık atıyorum ve sonra nefes almaya çalışırken gülüyorum, kıvrılıyorum ve kaçmaya çalışıyorum. Çok gıdıklanmam ama onun yaptığı şeyde, onun etrafında cildimin ve etimin aşırı duyarlı olmasıyla ilgili bir şey var.

İly kollarını bana doluyor ve beni üstüne yatırırken derin bir öpücük veriyor. Öpücük açık ağızlı, ateşli ve iyi anlamda saldırgan. Diline doyamıyorum ve tüm vücudum önceki gecenin anılarıyla titriyor.

Beni yatağa yapıştırdı, yaladı ve parmaklarıyla orgazm üstüne orgazm yaşattı, ta ki içimde hiçbir şey kalmadığını düşünene kadar. Bacaklarım jöle gibi titremeye başladı ve nefesim kesildi.

Ve sonra beni sikti.

Şimdi, parmakları üzerimde kayarken, omurgamdan kıcıma doğru bir iz bırakırken, ne yapacağını biliyorum.

Kasları, bizi ters çevirip bana gireceğinin işareti olarak geriliyor, ama aniden bunu istemiyorum. Yani, her zaman isterim, ama bu sefer *onu* istiyorum. Onu tatmak, ona girmek istiyorum.

Bu yüzden öpüşmeyi bırakıp onu itiyorum. Kollarını benden çekip, ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onun üzerinde kayarken, cildine öpücükler bırakıyorum, çarşafı da yanımda götürüyorum.

Karın kaslarında bir an durup onları içime çekiyorum.

Mükemmelliğin ustalık eseri. Erkek güzelliğinin zirvesi. Parmaklarımla belirgin sekizli karın kaslarını izliyorum, sonra yaklaşıp her bir kasını dilimle izliyorum.

Sonra aşağıya, penisine doğru kayıyorum.

Kalın, sert, güzel. Erkeklik gücünün bir anıtı. Onu da yalıyorum, tabanından başının altına kadar ve diğer tarafa doğru.

Parmaklarımla onun sert sıcaklığını kavriyorum, sanki sıcak çelik ve saten gibi.

Tadı tuzlu ve temiz kokuyor, bu yüzden onun çoktan kalkmış, muhtemelen spor yapmış, duş almış ve benimle yatmak için tekrar soyunmuş olduğunu anlıyorum.

Ve bu...

Bu benim egomu okşuyor.

Elimi gövdesi boyunca yukarı doğru hareket ettirirken başını yalıyorum ve onun yumuşak inlemesi müzik gibi, daha fazlasını isteyen bir yalvarış gibi.

Daha fazlasını istiyorum. Onu derinimde istiyorum. Beni deli ettiği gibi onu da delirmek istiyorum, bu yüzden yavaşça ağzıma almaya başlıyorum.

"Oh, evet, *malyshka*," diyor Rusça. "Ağzınla sık beni. Her yerine damga vurmak istiyorum. Seni doldurup dünyaya senin benim olduğunu göstermek istiyorum."

Sözleri çok abartılı olduğu için beni güldürmesi gerekirdi, ama onları seviyorum ve onun da aynısını yapmasını istiyorum. Aklına gelen tüm kirli şeyleri yapmasını istiyorum.

Beni damgalasın.

Ağzımı bir amcık gibi kullan.

Boğazıma o kadar derine gir ki nefes alamayayım. Her şekilde onun olmak istiyorum.

Vücudum ateşli, ıslak, hazır. Onu derinlemesine emiyorum, olabildiğince içeri alıp sonra ucuna kadar geri çekiyorum.

Sıcak çeliği ağzımı dolduruyor, her girdiğinde geriliyor ve dilimi altına kaydırıp onu sertçe emmek, boğazımın derinliklerine vurmak için yer var. Kusma refleksim tetikleniyor ve çıkardığı seslerden, istemsiz yutkunmalarımın onun zevkini artırdığını anlıyorum.

Yukarı doğru itiyor, daha derine, daha sert giriyor, hareketleri sarsıntılı hale geliyor.

Hazırım. Sıkı testislerini sıkıyorum —

"Alina."

Zorlukla beni kendinden çekip sırt üstü yere atıyor ve sertçe içime giriyor.

Ve titrer. Tüm vücudu titrer, çelik tel gibi gergin. "Sadece..."

Siktir. Bana bir dakika ver. Vahşi küçük *malyshka*."

Onun boşalmasını istiyorum. Ona oral seks yaparken bile doruğa gelmek üzereyim. Zevk dalgaları, su üzerindeki çakıl taşları gibi içimde yayılıyor.

Ama onun planı bu değil.

Sonunda gevşiyor ve hareket etmeye başlarken beni öpüyor.

Ve kendimi ona kaptırıyorum, hareketlerine, itip çekmelerine, gelgitlere, arzuma yağmur gibi yağan zevke uyum sağlıyorum, ta ki kendimi ecstasy'nin şarkı söyleyen bir kütlesi haline gelene kadar.

Boşaldığımda, onunla birlikte boşalıyorum ve bu bir tür zincirleme reaksiyon gibi oluyor.

Parçalanıyorum, spazmlar onun tohumlarının fişkırmasına, penisinin seğirmesine neden oluyor.

Ve geri geldiğimde, sadece mutluluk ve Ilya var.

ÇAYIM mutfak masasında beni bekliyor. Ilya tezgahta telefonuna bakarken bir kaseye bir şeyler yiyor, Albert köpek yatağında güneşin altında uzanmış, ama benim için yiyecek bir şey yok.

"Yemek yedin mi, ne istersin bilemedim. Her zamankinden yapayım mı, tost, yumurta, ne istersin?"

"Svetlana'yı kovdun mu?" Çayımı alıp ona doğru yürüdüm.

"Kahvaltıyı ben yapabilirim. O benim kölem değil," dedi gülerek.

Kasesi alıp içine baktım. "Bu çamur da ne?" "Yulaf lapası. Yulaf sana iyi gelir."

Kaşığını alıp biraz deniyorum. Üzerinde biraz akçaağaç şurubu ve tarçın var, ama tadı yeterince yumuşak.

Kaseyi bana uzatıyor.

"Hayır," diyorum. "Sadece denemek istedim."

"Daha yapabilirim. İstersen sade yaparım, o iğrençtir."

Ocakta bir tencere var, kapağını kaldırıp kasesini ona geri veriyorum. "Sade istiyorum, artanları da alırım."

Tahta kaşıkla yemeye başlıyorum ve o sadece gözlerini deviriyor.

"Bugün planın ne?" diye soruyor. "Demyan belirli bir saatte eve dönmeni istiyor mu?"

Nefesimi veriyorum. Telefonuma gizlice bakıyorum ve ondan gelen mesajları görüyorum. Görünüşe göre korumam bekliyor.

Bunu yapabilir, ama paramı almama izin veremez.

Kaşığı sıkıca kavradım. "Barınak için bir çözüm bulmaya çalışacağım. Demyan güven fonuma erişmeme izin vermediği için ne yapacağımı bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "O senin paran. Sana her ay ödenen parayı kesemez."

"Önemli bir kısmına erişmek istiyorum ve bunun için onun imzası gerekiyor." "Elimden geleni yapacağım. Paramız var. Sadece bloke edilmiş durumda."

Kaşığı ve tavayı bırakıp koluna dokundum. "Nasıl işlediğini biliyorum."

"Sadece bratva değil, miras on iki ay geçmeden serbest bırakılmıyor, bu yüzden bratva'nın getirdiği para kalıyor."

Bunların çoğu nakit olarak kalmıyor. Biliyorum. Bununla büyüdüm. Kişisel finanslar bir şey. Yasadışı kasalar dikkatle yönetiliyor ve saklanıyor ve çoğu zengin insan gibi, büyük miktarda nakit paraya erişmek zaman alıyor.

Ya da benim durumumda, inatçı bir kardeş.

"Biliyorum," diyorum. "İnan bana, biliyorum."

"Ben sadece..." Diye iç geçirir, kasesini masaya koyar ve elini saçlarının arasına geçirir. "Kredini ödemene yardım edebilirim. Bunun için yeterli param var."

"Hayır."

"Biz evliyiz, Alina. Benim olan senindir."

"Belki," diyorum, ona sokulup. "Ama mesele o değil. Mesele, paramın bir kısmını erken alabilmem gerektiği. Sadece bir kısmını istiyorum ve yine de ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok para kalacak."

Tüm o para, benim saçma güven fonum gibi, özenle saklanmış ve idare edilmiş.

Babamın ayarladığından daha fazla, çünkü kendi başına inanılmaz derecede zengin olan Demyan, on sekizinci doğum günümde bana kendi parasını verdi.

En azından bana borcum olduğunu

söylemedi. İly'a gülüyor.

"Ne komik?" diye soruyorum.

"Kulüp."

Ona bakıyorum. "Demyan'ın bebeği mi? ABD'deki zenginlerin yarısının üyesi olduğu gece kulübü ve özel kulüp mü? Ve diğer yarısı da onun kulübüne üye olmak istiyor mu?"

"Evet. Onu gerçekten kızdırmak için bunu satabilirsin." Tekrar gülüyor. Ben de ona katılıyorum, ama içimden gülmüyorum.

Ben kulübün sahibiyim. Aslında sadece isimde. Demyan'ın başı belaya girerse ya da babam hayattayken onun başı belaya girerse diye bir güvenlik önlemi. Para oradan aklanıyor ve ayda milyonlarca dolar kazanıyor.

Kulüpte çalışan kızlar fantezilerden yaratılmış tipler ve bir müşteriyi bir sonraki aşamaya taşımayı seçerlerse, bu hem onlar hem de bizim için daha fazla para demek.

Biz diyorum.

Ama aslında ben bir kuruş bile görmüyorum.

Benim adıma olan yüzde kırk dokuz kağıt üzerinde, ama... yasal olarak benim. Ve yasal olarak, orada her şey kurallara uygun. Kızlar, eğer fuhuş yapıyorlarsa, bunu gizlice ve kendi başlarına yapıyorlar. Aldıkları paranın çoğunu kendileri alıyor, erkekler bağış yapıyor.

Bunun ötesinde, soru sormam.

Ama payımı satarsam ihtiyacım olan parayı bulabilirim. Demyan sürekli satın alma teklifleri alıyor ve insanlar mülkiyetin bir kısmı için bile fahiş meblağlar ödemeye hazır.

Demyan bunu asla kabul etmez. Ama ben kabul edebilirim.

Bu benim çözümüm olabilir.

"Avukatını kullanabilir miyim?"

diye soruyorum.

Ilya kahvesini alırken gözlerini kısıyor. "Tabii, ama neden?"

Gülümser, omuz silker ve çayımı yudumlarım. "Demyan güven fonumdaki parayı vermezse, belki biraz zorlanması gerekir."

"Bir... baskı mı?" Sesinde bir uyarı var, ama ben onu görmezden geliyorum.

Başımı sallıyorum. "Avukatının kulüpteki hisselerimi satmam için gerekli belgeleri hazırlamasını istiyorum."

"Siktir, Alina, aklını mı kaçırdın?" Ilya başını sallar. "Bunu yaparsan Demyan çıldırır."

"O zaman iki şey yapabilir: istediğim gibi güven fonumu serbest bırakabilir ya da hisselerimi satın alabilir."

Ve beni yeterince kızdırırsa, açık artırma savaşı başlatırım.

"Belki Erin'e satarım. Neyse. Eğer masum bir tampona ihtiyacı varsa, o mükemmel olur. Ya da çocukları ve Erin. Nasıl halletmesi gerekiyorsa. Ya da, bilirsin, güven fonumu ver. Zor değil ve artık umrumda değil. Hayatımı mikro yönetmesinden bıktım."

"Bu işin sonu iyi olmayacak," diye mırıldanıyor.

"Ya da belki bir gün uyanır ve doğru olanı yapar." Adam iç çeker. "Peki."

Daha sonra Ilya'nın avukatını arıyorum. O da Ilya'nın düşüncelerini tekrarlıyor. "Ilya, belgeleri hazırlayıp beklemeye devam edebileceğimizi söyledi."

"Hayır," diyorum. "Hazırlayın ve benim adıma Demyan'a sunun."

"Ofisime gelmen gerekecek." "Ne zaman?"

"Bugün herhangi bir saatte."

"Yarım saatte orada olurum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

İLYA

O öğleden sonra, Albert'in heyecanı Alina'nın dönüşünü haber verdi.

Güneş ışığı gibi çalışma odama girer, her şeyi aydınlatır, beni aydınlatır.

Onu daha önce görmüş olmama rağmen, kalbim hala onun güzel ağzına ve altın rengi halkalarla çevrili yumuşak yaz mavisi gözlerine çarpıyordu. Saçları at kuyruğundan sallanıyordu ve kot pantolonu ve güzel çiçekli bluzu ona çok yakışıyordu, ama aynı zamanda kötü düşüncelerime ve ellerime engel oluyordu.

Yine de... kot pantolonlar beni asla durduramaz. Onunla istediğimi yapmak istersem, bir iffet kemeri bile planlarımı yavaşlatamaz.

Zorlukları severim.

Alina, şimdiye kadar karşılaştığım en lezzetli meydan okuma. Bu meydan okumaları kazandığımda elde edeceğim ödüller, hayatım boyunca beni idame ettirebilir.

Eğer işler farklı gelişseydi...

Ölmüş bir adam için kıskançlık duymaya kendime izin vermeyeceğim, hem de sevdiğim ve saygı duyduğum bir adam için. Olanlardan asla memnun olmayacağım. Tek tesellim Alina'nın hayatta kalmış olması.

Onu o kadar çok seviyorum ki, onu kurtarmak için onu geri getirebilseydim, bir anlık acısını bile çekmesi için yapardım.

Ama ben tanrı değilim. Tanrının yanına bile yaklaşamam.

Geçmişte olanlardan sonra tek bir şeye seviniyorum: O bana baktı ve benim potansiyelimi gördü.

Alina bana baktı ve kendini açtı.

Onun için, verdiğim sözleri, ölenlerin verdiği sözleri yerine getirmek için elimden geleni yapacağım ve ona mutluluk, sevgi ve yaşamaya değer bir hayat vereceğim.

Ve bir bebek.

Neredeyse titremeye
başlıyorum. Bir bebek
yaptık.

"Albert," diye fısıldadı, küçük köpek etrafında zıplayıp yüzünü yalamaya çalışırken sevinçle parıldıyordu. "Sen en iyisin! Babacıkla eğlendin mi?"

O söz üzerine

donup

kalıyorum.

Babacığım.

Albert'e övgüler yağdırmaya devam ederken bana bakmıyor.

"Eminim eğlenmişsindir. Eminim ona iyi bakmışsındır. Çok parlak ve yumuşaksın," diyor. "Svetlana seni iyi besliyor."

Albert havlıyor.

"Sana ev yapımı yemek mi veriyor?"

Albert tekrar havlıyor.

Alina gülüyor. "Çok şımarıksın, değil mi?" Albert
üçüncü kez havlıyor.

"Ona yemek pişirdiğini biliyorum," diyorum. "Ona köpek maması vermiyor.
Atıştırmalıklar olur."

Alina bana bakar. "O bunu hak ediyor."

"Sen de," derim.

Yüzü kızarır ve Albert'e bakar.

"Bir gece daha kalacak mısın?" diye soruyorum, o köpeği öpüp
kucaklarken, kıskanmamaya çalışıyorum.

Ama zor. Bir an için onunla yer değiştirmek isterdim.

Ama Albert'in aldığı tüm sevgiyi ve ilgiyi hak ettiğini kendime hatırlatıyorum
ve vazgeçiyorum.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor, masamın arkasından kalkıp ona
doğru yürürken bana bakarak.

Gülümsüyorum. "Albert'e duyduğum kıskançlık."

"Onu kıskanamazsın. Sen de aynı sevgiyi mi istiyorsun?"

"Daha fazlasını."

Alina gülüyor. "Sen açgözlüsün."

Ayağa kalktığında onu kendime çekip öpüyorum. "Hiç bilmiyorsun."

Beni kanepeye itip üstüme çıkar ve öpücüklerle saldırmaya başlar.
Albert havlıyor, bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor ve zıplayarak beni yalamaya ve sallanan kuyruğuyla vurmaya başlıyor.
"Tamam, tamam, kıskanmıyorum. Sevdiğimi hissediyorum." Alina gözlerine bakar. "İyi."
İçimdeki her şey çöküp savrulur.
İyi.
Bunu içimde saklıyorum.
İyi.
Daha önce hiçbir kelime bana bu kadar mutluluk vermişti.
Elini tutup parmaklarını öperim. "Dışarıda yemek yemek pek iyi gitmediğine göre, eve sipariş verelim. Şık bir yerden. Ne istersen..."
"Yapamam." Bana sokulur, başını omzuma yaslar.
"Yapabilirsin. Kalabilirsin, seni taparcasına sever, besler ve o kadar çok orgazm yaşatırım ki, kemiksiz olmanın gerçek anlamını anlarsın."
"Kes şunu..." Bana bakar ve şakacı bir şekilde göğsümü iter, Albert de aramıza sıkışmaya çalışır. "Yapamam."
"Yapamam mı? Yapamam diye bir kelime yok."
"Kalmak için yalvardığım zamanları hatırlıyor musun, sana güvenli olduğunu ikna etmek zorunda kaldığım zamanları...?" diye sorar. "Ne zaman? Dün gece mi?"
Omuz silkiyorum ve Albert'in tüylerini karıştırıyorum. "Ne diyebilirim ki? Seninle ve bu tüy yumağıyla uyanmanın ne kadar harika olduğunu unutmuşum." Eğilip fısıldıyorum, "Ama özellikle sen."
O inleyerek benden uzaklaşır ve Albert'in sızlanmaları içimdeki hayal kırıklığını dile getirir.
"İstiyorum, ama yapamam. Demyan'ı zaten yeterince zorladım."
"Tamam," diye mırıldanıyorum. "Bunu anlıyorum."
"Yakında seninle birlikte kalacağım," diye söz verir.
İç çekerek Albert'ı kucağıma alıp ona sarılırım, o da bana sevgiyle bakar.
"Anlaştık, ama geldiğinde uyumayı düşünme."
"Kemiksiz mi?" diye soruyor.
"Kemiksiz," diyorum. "Hatta sana bir ön izleme verebilirim..."

O fırsatı yakalayamıyorum çünkü o soğukkanlılığını koruyor. İkimiz de bunun onun kalmasıyla sonuçlanacağını biliyoruz.

Bu durumun risklerinin farkındayım ve benim için sorun değil.
Demyan'ın öfkesi gibi.

Demyan beni korkutmuyor. Onu çok iyi tanıyorum. Ölümcül olduğunu biliyorum ama kendimi savunabilirim. Ayrıca, iş ölümcül bir kavgaya gelmeyecek. Eğer bir nedenden dolayı o bunu yaparsa, onun canını almaktansa kendi canımı veririm.

Alina, kardeşini öldürmemden daha çok beni unuttur.

Tabii ki iş o noktaya gelmez.

Tüm bunların ardındaki itici güç sevgidir. Dostluk, kardeşlik ve Alina'ya olan karşılıklı sevgi. Bu yüzden o beni asla öldürmez.

Alina.

O da onun acı çekmesini istemezdi.

Böylece, o ve ben, onun kin ve nefret dolu sözleri ve Alina konusunda benim yetersiz olduğumu düşünmesi arasında sıkışıp kaldık. Acı ve bu durumdan nasıl kurtulacağımızı bilmemek arasında.

Belki bebek doğmadan önce Alina'dan ayrılabilirdim. Eğer o izin verseydi.

Ama mesele şu ki, bu karşılıklı sevgiyi hiç beklemiyorduk.

Yine de korkuyorum.

Durumu daha da kötüleştirmekten. Demyan'ı çok hızlı, çok sert bir şekilde köşeye sıkıştırmaktan. Alina'nın istemediğim, engellemeye çalıştığım bir savaşın ortasında kalmasından.

Bu yüzden onu kalması için istediğim kadar zorlamıyorum. Dün gece bir zaferdi ve ben bunu besleneceğim.

Kapıda oyalanıyoruz, ama Svetlana'nın bir bez torba dolusu kaplarla aceleyle gelmesi, kimsenin ilk adım atmak istemediği anı bozduğu için memnunum.

"Albert için." Svetlana'nın gözleri kısıldı. "Yegorov'ların evinde ona iyi bakılıyor mu kim bilir?"

Magda'ya hakaretler yağdırıp, kusursuz Rusçasıyla hakaretler savurmuş olsaydı da fark etmezdi.

Alina yüzünü bozmazken ben dudağımı ısıırıyorum. Albert ise çantanın içinde ne olduğunu koklayıp, çantanın altında daireler çizerek sızlanıyor.

"Teşekkürler," dedi Alina. "Sanırım çok heyecanlandı."

Svetlana başını sallar, Albert'i okşar ve sonra aceleyle uzaklaşır.

Gus ve Zoltan'ın konuşurken durduğu kapıdan içeri bakıyorum. Gus beni görüyor ve Alina için kapıyı açıyor.

Onu bir kez daha öpüp Albert'le birlikte kapıdan dışarı gönderiyorum.

Alina ve Albert, Gus ve korumalarıyla birlikte arabayla uzaklaşır uzaklaşmaz, telefonum titremeye başlar.

Cebimden çıkarıp iç çekerek cevap veriyorum. "Yine ne var Demyan?"

Öfkesi telefondan kulağıma kadar ulaşır.

Şaşırmamam gerekirdi. Bu, benimle olan ilişkisinde her zamanki hali gibi görünüyor.

"Avukatın neden Alina'nın kulübü satmak için dilekçeyle belgeleri bana sundu?"

Hırıltısı kemikleri sızlatacak kadar şiddetliydi.

İçim sızlar. Alina her zaman titanyum yumurtalıkları olmuştur ve genellikle gücünü yumuşak bir şekilde kullanır. Bu yumuşak değil. Bu, her şeyi ortaya koyan bir hamle. Ve bunu takdir ediyorum.

Keşke bana sadece avukatımla seçenekleri konuşacağını değil, bunu gerçekten yapacağını söyleseydi.

"Bunun benimle bir ilgisi yok," diyorum Demyan'a, salona girip bir bardak burbon doldururken.

Kanepede oturuyorum, bir elimde içecek, diğer elimde telefon.

"Tamam," diyor Rusça.

"Yalan söylemiyorum," diyorum. "Avukatımın bilgilerini istedi, ben de verdim. Hikayenin sonu. O yetişkin bir kadın. Ne isterse yapabilir."

"Buna inanmıyorum," diyor Demyan. "Ve sen, benimle kız kardeşimin arasına girmenin senin lehine olacağını düşünebilirsin, ama olmayacak."

Bir an nefes bile alamadım. "Ben... ne?"

"Arkanı kolla, Ilya. Tek söyleyeceğim bu.

Arkanı kolla." Telefonu kapattı.

Telefonu şaşkınlıkla izledikten sonra, bourbon'dan bir yudum aldım. Kahretsin. Alina'yı uyarmam lazım.

Onu arıyorum.

"Beni şimdiden özledin mi?" diye soruyor, tatlı, sıcak sesi etrafımı sarıyor.

Kendimi sertleştiriyorum. "Demyan aradı."

Sessiz kalır.

"Savaş moduna geçti." Boğazımı temizledim. "Kulübün hisselerini satmak için belgeleri ona verdiğini duyunca biraz şaşırdım, özellikle de onu çok zorlamak istemediğini söyledikten sonra. Hem daha yeni buradaydın. Bana söyleyebilirdin."

"Bir sürü soru birden," diyor.

Albert onun yanında havlıyor ve yaklaşan fırtınaya rağmen gülümsüyorum. "Sonuncusuyla başlayayım."

En kolayı. "Ve?"

"Ve hiçbir şey söylemedim çünkü seni o boktan şey olmadan görmek istedim, Ilya. Demyan'a dönmem gereken bir dakika önce, sanki beş yaşında ve eve gitme cezası almış gibiydim."

"Sokağa çıkma yasağı olsun ya da olmasın, dışarıda tek başına dolaşan beş yaşındaki çocuk pek yoktur."

O yanıtla ilgili karanlık düşüncelere daldığını anlamak için tek kelime etmesine gerek yok. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diyorum Rusça, ciddi olduğumu göstermek için.

Durum en iyi ihtimalle hassas ve Demyan'a ya da ona en az acıyı vererek bu işi halletmek için daha az karmaşık bir yol izlemeyi tercih ederim.

"Ama Demyan'ın hayatını alt üst etmek istemediğini söylemiştin." "İstemiyorum."

"Ama satma niyetinde olduğunu söyledin?" diye soruyorum.

"Avukatının ofisine gittiğimde o kadar kızgındım ki satmak ve belgeleri sunmak istedim. Yani, bir açık artırma başlatacaktım ve o da isterse katılabilirdi, ama..." Diye iç çekiyor. "Avukatın beni sakinleştirdi."

"Demyan'a belgeleri vererek onu sakinleştirdin mi?" İçeceği bacaklarımın arasına sıkıştırarak masaya koydum.

"Teslim edilmedi, sadece gösterildi. Amacım, barınak konusunda ciddi olduğumu ona göstermekti. Evraklar, onun ya da Erin'in hisseleri satın alabileceği bir teklifti."

"*Malyshka*," dedim, burnumun köprüsünü sıkarak. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Satmak istemiyorum, tıpkı Demyan'ın satın almak istemediği gibi. En azından, istemiyordu. Babamın güvenlik önlemi çok iyi." Tekrar iç çekiyor ve yumuşak sesi, odada olmasa bile içimi ılık bir esinti gibi okşuyor.

Kanepeye yaslanıp içkimi alıp bir yudum daha içiyorum. "Geri tepebilir."

"O zaman sorumluluk onda," diyor. "Sadece mantıksız davrandığını görmesini istiyorum. Bana bir yetişkin gibi davranmasını istiyorum. Ve güvenime erişim izni vermeyi yeniden düşünmesini istiyorum. Bu daha iyi bir seçenek ve bunu hepimiz biliyoruz. O da dahil."

"Siktir, *malyshka*. Demyan inatçı bir piç." "Benim de en az onun kadar inatçı olduğumu unutuyor," diyor yumuşak bir sesle.

Kıkırdamak geliyor içimden. "Onun fikrini değiştirebilecek biri varsa, o da sensin." Telefonu kapattıktan sonra, bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, hiç emin değilim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ALINA

"ALBERT, NEDEN BU KADAR DAĞINIK?"

Cevap vermiyor ve umursamadığından eminim, çünkü dikkatini yine Svetlana'nın bize gönderdiği yiyecek torbasına vermiş.

İyi bir köpek olduğu için sadece bakıyor ve içine girmeye çalışmıyor.

Magda'nın yiyeceklere çok kızdığını ve daha da öfkelenip daha büyük ve daha iyi bir çanta gönderdiğini tahmin edebiliyorum.

"Kahretsin, Albert..." Onun tüylerini okşuyorum. "Savaş mı başlatıyorsun? Amacın filet mignon ve havyar yemek mi?"

Gözlerini bana çevirip, aptal olma, havyardan çok taze balık sevdiğini söylemek ister gibi bakıyor.

Gülümserim ve şimdilik bu karışıklığın sadece hizmetçilerin savaşı olduğunu varsaymaya devam ederim.

Tabii ki değil, ve tabii ki telefonum bunu hatırlatmak için titremeye başlıyor.

Cevap verirken Airbuds'ımı açıyorum.

"Ne haber?" Demyan'a olabildiğince neşeyle soruyorum.

O homurdanır. Düşük, tehditkar bir ses, midemi altüst eder ve dalgalanmaya başlar.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Hayır—"

"Ne tür bir oyun oynuyorsun sen?"

Bizi malikaneye götürecek son yola giriyoruz, kesinlikle geri dönmek istemediğim bir yer.

"Oyun mu?"

"Alina."

İç çekiyorum. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Seçeneklerin var."

"Senin dikte ettiğin seçenekleri mi?" diye soruyorum, Albert'i tutarak. "Çünkü o seçenek değil. Ya dediğimi yap ya da dediğimi yap. Hayır. Seçenek yok."

Demyan'ın bulunduğu yerin arka planında bir şey kırılıyor ve aceleyle Rusça konuşan sesler yükseliyor.

"Çocuklaşma," diye bağırır.

Derin bir iç çekiyorum. "Çocukluk yapmıyorum. Güven fonuma erişmeme izin vermeyerek bana hisselerimi satmaktan başka seçenek bırakmadın."

Arka planda başka bir bağırış duyulur ve Demyan öfkeyle bağırırken telefonu kapatır.

"Bak, Alina..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. "Sen meşgul görünüyorsun. Bu konu ikimiz de eve gidene kadar bekleyebilir mi? Bu telefonda konuşmak istediğim bir konu değil, özellikle de senin dikkatin dağınıkken."

"Aynı anda birkaç işi birden yapabilirim."

Nefes almaya zorladım kendimi. "Dinlemiyorsun, Demyan. Yüz yüze konuşmak istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diye tersledi. "Bir saat sonra evdeyim."

Telefonu kapattığında Albert'e fısıldadım, "Şapkanı sıkı tut. Sanırım zorlu bir yolculuk olacak."

DEMYAN bir saat sonra eve gelmez, ama bu yeni bir şey değil. İşlerde beklenmedik şeyler olur ve en sıkıcı olaylar bile zaman alıcı hale gelebilir.

Ama umurumda değil.

Onunla konuşmak önceliklerim arasında değil ve konu da pek keyifli değil. Çocuklar ve Erin dışarıda, sadece ben, çalışanlar ve Albert varız.

Yiyecek hediyesini pek hoş karşılamayan, mutfakta yoğun bir şekilde yemek pişiren Magda'dan bahsetmiyorum bile.

"Sadece bir kazanan olacak," diyorum Albert'e. "Sen."

O kulağını kaldırıyor ama ben dizüstü bilgisayarımı kucağımda dengelerken oturma odasındaki kanepenin yanında kıvrılmış halde kalıyor.

Ev sahibinin satılık ilan verdiği araziye araştırıyorum.

Sadece birkaç kez çok yüksek fiyatlar istemiş ve bu fiyatlar benim harcamak istediğim miktarın çok altında.

Demyan on dakika sonra kaşlarını çatarak içeri giriyor. "Geç kaldın," diyorum.

"Telefonunu nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun, Angel." Kendine bardaktan bir içki doldurup şişeyi bana uzattı. Başımı salladım. "45 dakika geç kalacağımı mesaj attım."

Bilgisayarımı sehpayaya koyup Albert'in diğer tarafından telefonumu alıyorum.

Mesaj gelmiş. Saate baktığımda, elbette, tam da değiştirilen saatte gelmiş.

Demyan yanıma gelir, masadan dizüstü bilgisayarımı alır ve karşımda diğer kanepeye oturur. Bir köşede dağılmış oyuncaklar onun karanlık bakışlarını çeker, ama bu bakışlarda sevgi de vardır.

Ama sonra dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına verir.

Derin bir nefes alır ve dizüstü bilgisayarı masaya geri koyar, votkasını yudumlar. "Bu planından gerçekten vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diyorum ve başımı sallıyorum.

Bana işaret eder. "İsyanını başka şekillerde de gösterebilirsin."

Tüylerim diken diken oldu. "Bu bir eylem değil, isyan da değil." Onu inceledim. "Senin düşündüğünün aksine, bu davaya tutkuyla bağlıyım. Albert'e bak, ne kadar mutlu. Ve onu seviyorum."

Ilya'nın da onu sevdiğini söylemek üzereydim, ama kendimi durdurdum.

"Eva onu kurtarmasaydı, onun bir hayatı olmazdı ve ben onu evlat edinerek hayatını daha iyi hale getirdim."

"Hepsini evlat edinebilirsin."

"Ama hayatlarını daha iyi hale getirebilirim. Daha fazla köpeğe yardım edebilirim. Kedilere de." Nefes alıyorum. "Bu, hayatıma bir amaç ve anlam kattı. Anlamıyor musun?"

Demyan parmağıyla bardağına vurur, ama sonunda başını sallar. “Peki. Güven fonuna erişmene izin vereceğim, başlangıçta istediğin miktara kadar, çünkü senin geleceğini düşünmek zorundayım, Alina. Olabilecek çocuklarının geleceğini, çünkü eğer bir şey olursa...”

“Söyleme.” Başımı sallıyorum. “Bunu buradaki herkesten daha iyi anlıyorum. Ve daha fazlasını istemiyorum. Bunu düzgün bir şekilde yapmak için yeterli miktarı istiyorum.” Elini kaldırdı. “Bir şartım daha var.”

“Nedir?” Korku beni sardı.

Ilya'yı kullanmaya
çalışabilir...

“Kulüpteki hisselerini satma fikrini bırak. O hisseler hepinizin, ailemin, senin, Erin'in, Sasha'nın ve Nadya'nın korunması için var.”

Başımı sallıyorum. “Anlaştık.”

Elini yüzüne sürer. “Kavga etmemizden nefret ediyorum. Ama daha çok, ilişkimizin bu hale gelmesinden nefret ediyorum.”

Kararlılığım sarsıldı ama bunu
görmezden geldim. “Bu senin
suçun, Demyan.”

Gözleri soğuk bir şekilde parladı. “Hayır, bu Ilya'nın suçu. O aramıza girdi ve sorunlara neden oldu. Ve işler bir noktaya varacak, Angel, bir taraf seçmek zorunda kalacaksın.”

“Biliyorum,” diyorum, sakın kalmaya çalışarak. “Sana söyledim. Eğer yapabilirsen...” “Ben senin kardeşinim, Angel. Senin için birçok şeyi seve seve feda ettim.”

Ona bakıyorum. “Senden bunu hiç
istememedim.” Ama bu Demyan ve o
dinlemiyor.

“Annen öldükten sonra seni kim büyüttü? Kendine babamız diyen o pislik değil. Seni çok sevmiş olabilir, ama ikimiz de biliyoruz ki seni sadece kendi malı, takas edebileceği bir meta olarak görüyordu.

Onun gözünde hiç hata yapmamış olabilirsin, ama o seni benim gibi tanımiyordu. Sonra sen on sekiz yaşına bastıktan kısa bir süre sonra öldü ve ben daha da fazla sorumluluk aldım. Seni tanıyorum. Seni doğru yolda tuttum, Alina. Sevgim için.”

Kaşlarımı çatıp gözlerim bulanıklaşıyor. “Yine de tarafımı seçmemi istiyorsun.” “Öyle olacağını söylemiştim.”

“Ben de bunun o kadar basit olmadığını söylemeye çalışıyorum.” Boğazımdaki yanma hissine karşı zorlukla yutkunuyorum.

“Hayır, sen kendi istediğini istiyorsun. Hayat böyle değil. Ilya benim arkadaşımı ve seni benden almaya çalışarak beni mahvetti, ama sen burada ona yalakalık yapıyorsun.”

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. "Bu hiç de doğru değil. Öyle değil."

"O zaman nasıl?"

Anlıyorum. Söylediği her şeyi anlıyorum. Demyan benim kardeşimden daha fazlasıydı. O, üzgün ya da incindiğimde yanıma gelen, beni azarlayan, bana sarılan, benim için savaşan kişiydi. Babam bana istediğim her şeyi verdi, bana prenses, güzel, hazine olduğumu söyledi. Ama Demyan beni gördü.

Demyan beni sevdi ve babamın veremediği her şeyi bana verdi. Ben olmasaydım o kadar mutsuz olmayabilir ve babamı etkilemeye çalışmayabilirdi, biliyorum. Ama kendini kanıtlamak ve beni korumak için bunu yapmak istedi. Her zaman benim sorumlumun kendisi olmasını istedi.

Bu yüzden ilişkilerini, arkadaşlıklarını, zafere giden daha kolay yolları feda etti, babamıza yetenekli olduğunu göstermek için.

Ama babam umursamadı. Hayır, babam Demyan'ın kendisinden daha iyi olmasına kıskançtı. Ama aynı zamanda, eğer ölürse Demyan'ın onun isteklerini yerine getireceğini ve beni pazarlık kozu olarak kullanacağını da düşünüyordu.

Kimse benim tüm bunları gördüğümü fark etmedi. Yani, Ilya dışında kimse. Nefes alıp Demyan'a cevap vermeye çalışıyorum. "Bu karmaşık bir durum..."

"Saçmalık, karmaşıkmiş da ne karmaşıkmiş." Açık mavi gözleri öfkeyle parlıyor. "Aile önce gelir. Bunu biliyorsun. Sen ve ben, biz aileyiz."

"Peki ya Erin?"

"O senin aileden biri. O benim karım."

"Peki ya Ilya?"

"Seni her zaman, *her* zaman öncelikli tuttum, Angel. Her zaman," diye bağırır. "Söylesene, bu ne kadar karmaşık?"

"Karmaşık çünkü ben hamileyim."

İtirafımla birlikte sessizlik çöker. İkimiz de ayağa kalkarken ellerimi sıkarım. Demyan içkisini masaya bırakır.

"Ne dedin?" diye sorar.

"Hamileyim," derim, başımı kaldırarak. "Ve sadece bu da değil, onu seviyorum."

O alaycı bir şekilde gülümser ama ben başımı sallar.

"Onu seviyorum. Max'i kaybettikten sonra bunun benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu anlamalısın."

Demyan çaresiz görünüyor.

Ama sonra içini çekip volta atmaya başlar. "Tanrım, Alina."

"Onun bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Bu sözümle yan bakışlar alıyorum.

"Neden İlya?" diye sordu, hızla dönerek bana baktı. "Neden? Onca insan varken neden o?"

Onun yürümeye devam etmesine izin verdim ve sonra konuşmaya başladım. "İlya'nın yıllardır en iyi arkadaşın, kardeşin olmasıyla aynı nedenlerden dolayı. O sadık, komik, zeki... O harika bir insan, Demyan. Şimdi senin için bile ayağa kalkıyor. Buna inanabiliyor musun? Erin ve ben inanamıyoruz. Ama o olayları duyguların ötesinde görebilen bir yeteneği var ve bu onun harika olmasının nedenlerinden biri, bunu sen de biliyorsun."

"Yani işinde iyi."

Ben burnumdan nefes vererek güldüm. "İnsanlarla arası iyi. İyi bir insan. En iyisi. Hayatımda olduğu için mutlu olman gereken türden bir insan."

"Yani Max'in yerine mi?" diye sordu.

Nefesim bir şeye takılır ve içimde kısa süreli bir acı hissedirim. Ona bakarım.

"İnsanlar yeri doldurulamaz," diyorum. "Ama şunu söyleyeyim, Max onu çok severdi ve Max bunu onaylardı. Aslında, senden başka herkes onaylıyor."

Demyan ağzını açar, sonra birden kapatır.

Başını sallar. "Şu anda bunu yapamam. Biraz zamana ihtiyacım var."

Demyan oturma odasından çıkıp gider, ben ise onu izlemek için orada kalırım.

ON DAKİKA SONRA, yeterince sakinleşmişim, midem düşünmeye yetecek kadar dinlenmiş.

Albert'in havlaması Olga'yı içeri getirdi, bana bir bakış attı, ağzını sıkılaştırdı, kanepeye işaret etti ve ortadan kayboldu.

Sonra, işe yaradığını iddia ettiği yasemin çayı ve birkaç krakerle geri döndü.

Biraz benimle ilgilendikten ve üzerime bir battaniye örttükten sonra, ona gülümseyerek veda edip araştırmaya geri döndüm.

Albert, başını boş dizime yaslayarak içini çekti.

Bu iş sandığımdan daha karmaşık olacak. Ev sahibinden bloğu satın alabilirim. Bundan eminim. Ama diğer

yerlerin kira kontratları var, bunları bozabilirim ama bu biraz haksızlık olur.

O zaman genişlemek için beklemem ve belki başka mülkler aramam gerekir.

Ayrıca, ev sahibi bloğu her satışa çıkardığında mümkün olduğunca çok para kazanmak istiyor gibi görünse de, aslında kimsenin satın almamasının bir nedeni olmalı.

Olmasa bile...

Diğer ilanları araştırmaya başladım, hepsi parkların yakınında. Parklar her zaman yaya trafiği vardır.

"Eğer ciddiysen, Albert, ciddi bir şekilde başlamalı ve oradan devam etmeliyiz. Sorun çıkarabilecek diğer arazi sahibi ile uğraşmadan satın alabileceğimiz daha büyük bir yer bulalım ve daha fazla köpek kurtaralım. Hatta birkaç kedi bile."

O sızlanıyor, ben de kulaklarını kaşıyorum.

"Bahçeli bir yer nasıl olur? Belki iki dükkanlı ya da dönüştürebileceğimiz eski bir ev?"

Her yerde satın alınıp yenilenebilecek ya da dönüştürülebilecek yerler var. Ve arazi fiyatları diğer arazi sahibinin istediğinin çok altında.

İki saatin ortasında duruyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

İşte orada. İşletmelerin bulunduğu bir sokakta bir ev ve iki işletme, bir giyim mağazası ve bir nalbur dükkanı da satılık. Sayfayı yer imlerine ekliyorum. Ev, Eva'nın barınağının iki katı büyüklüğünde ve oradan da çok uzak değil.

Henüz heyecanlanmamam gerektiğini kendime söylemeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Heyecanlıyım. Telefonum titremeye başlıyor, kulaklığımı takıp cevap veriyorum.

"*Malyshka*," diyor Ilya, sesi içimde özlem dalgaları yaratıyor. "Seni düşünüyordum. İyi misin?"

İyi miyim?

Aslında iyiyim.

Demyan'ın hala her şeyi kabul etmemesi sorunu var, ama artık gerçeği biliyor, her şeyi, umarım bundan sonra her şey yoluna girer.

"İyiyim," diyorum. "Demyan'la konuştum. Anlaştık. Kulüpteki hisselerimi satmamam şartıyla, istediğim güven fonundaki parayı bana verecek, bir kuruş bile fazla değil."

"Buna razı mısın?" diye soruyor.

Ilya'ya özgü bir soru olduğu için gülüyorum. Benim kabul edeceğimi biliyor, ama her zamanki gibi emin olmak istiyor.

"Kesinlikle."

Onunla olan kavgadan ya da bebekle ilgili istemediğim ağzımdan kaçan sözlerden bahsetmiyorum, çünkü bu beni hazır olmadığım yollara sürükler. Ilya'yı incitmek istemiyorum. Demyan'ın zaten yaptığı kadar incitmek istemiyorum.

"Aslında, barınağı genişletmek için daha büyük bir yer almayı düşünüyorum ve bir yer buldum ama tabii ki bakılması gerekiyor..."

"İstersen al, *malyshka*," diyor. "Ve benden neye ihtiyacın olursa, var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İçimde bir sıcaklık yayılıyor. "Biliyorum."

Uzun zamandır ilk kez, hayatım için nihayet bir planım var gibi hissediyorum. İyi bir plan.

Ve en güzeli, bunu paylaşacak Albert ve Ilya var.

Yirmi Beşinci Bölüm

İLYA

ALINA VE ALBERT ertesi sabah erkenden gelirler. Alina, gülümsemeyen Svetlana'ya bir torba yiyecek uzatır.

"Albert, akşam yemeğinde kardeşimin evine döndüğümüzde senin yemeğini yiyebilir, böylece Ilya'yı ve seni çok özlemez," diyor Alina, Albert koridordan mutfağa koşarken. "Magda'nın ona yemek teklifini kabul edecek kadar yürekli olduğunu biliyorum."

"Şey..." Svetlana Rusça konuşmaya başlar ve Alina'ya zavallı kadına yardım etmekten memnuniyet duyacağını, elbette Albert'in yemeklerini yiyebileceğini, ancak akşam yemeğinde Svetlana'nın yemeklerini yiyeceğini söyler.

Mutfağa girerler ve ben gülümsememi saklayarak, Alina'nın özel diploması yeteneğine hayranlıkla ofisime dönerim.

İşle boğuşurken, dizüstü bilgisayarına dalmışım ki, ince kollar belime dolanır ve Alina başını sırtıma yaslar.

Dönüp onu kucakladım ve dudaklarını uzun, dolambaçlı bir öpücükle öptüm, bu da sikimi tahrik etti. Onun her şeyi beni en iyi şekilde tahrik ediyordu.

"Bu çok akıllıcaydı," diye mırıldanıyorum.

"İkisi de Albert'i seviyor ve o da onların yemeklerini seviyor," diyor ve beni sıkıca sarıp bırakıyor. "Orada olduğunda buradan bir şeyler almasının ona iyi geldiğini düşünüyorum, tersi de geçerli."

Bir şekilde alaycı bir kahkaha atmamı engelliyorum. Söylediği şey yüzünden değil. Bu akıllıca. Ama evli olmamız ve Demyan'ın emirlerine boyun eğmek zorunda olmamız, bazı anlarda bana son derece adaletsiz geliyor.

Evet, Demyan bu. Evet, anlıyorum. Evet, Alina için mümkün olan en sorunsuz yolu istiyorum. Ama bunun içime sinmediğini inkar edemem.

"Kardeşin burada olmana bir şey demedi mi?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Demyan öğrenmek zorunda. Ve bu gece geri döneceğim, gerekmeseyse de. Ama bu köpek barınağı konusunda senin zekanı kullanmak istiyorum. Buraya daha çok sığınak adını vermeyi ve kedilere de açmayı düşünüyorum."

Kollarımı açtım. "Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım ve seninim."

Çantasından bilgisayarını çıkarırken kıkırdar. "Biliyorum. Ve bundan faydalanacağım." Şakağına dokunur. "Akıllıca."

"Evet, öylesin."

O başka bir şey söyleyemeden, Elisei çalışma odasının açık kapısını çaldı ve içeri girdi.

Dikkatimi çeken şey, onun stresli olmasıydı. "Ne oldu?"

"Böldüğüm için özür dilerim. Svetlana izin verdi..."

"Çıkar içinden," diyorum ona. "Bir sorun mu var?"

Kalbim sıkışır ve silahımı almak için masamın çekmecesini açarım. Alina buradayken bana karşı bir tehdit varsa, hazırlıklı olacağım.

"Antonio için çalışan bir tanıdığım var. Bana ilk kez haber verebildi. Antonio çok kızgın, Ilya."

"Nasıl kızgın?" Silahımı dolduruyorum.

Elisei Alina'ya bakıyor. "Pusu sırasında adamlarını öldürdüğün için senden intikam alacağına yemin ediyor."

"Ekstra askerlerim var, Santo'nun desteği..."

"Dahası var." Yine Alina'ya bakıyor, Alina hareketsiz kalıyor. "Temasım, Antonio'nun Yegorov Bratva'nın desteğini aldığını iddia ediyor."

"Ne?" Alina başını sallar. "Hayır. Buna izin vermeyeceğim." Sesindeki panik havada yankılanır.

Ama o bir Yegorov.

Güçlüdür.

"Buna izin vermeyeceğim," dedi tekrar ve bana döndü. "Sen, ben ve Demyan oturup bu meseleyi halledeceğiz. Hemen."

Sözleri beni şoktan uyandırır.

Çünkü Demyan ile aramızda olan tüm bu boktan durumlara rağmen, bu açıklama hayal edebileceğim her şeyin ötesinde.

Demyan ile arkadaşlığımın çok kötü bir durumda olduğunu biliyorum, belki de onarılamayacak kadar, ama bu? Beni aktif olarak yıkmaya çalışmak?

Bundan geri dönüş yok. Asla.

Kendi kız kardeşini tehlikeye atacak şekilde bana ihanet etmesi affedilemez.

"İlyä?" diyor Alina. "Gidelim."

Başımı sallıyorum. "Gidelim."

Bu meseleyi bir kez ve sonsuza kadar halledeceğiz. Ya da deneyeceğiz. Alina'ya bunu borçluyum. Demyan'a değil, Alina'ya. Bu aptalca kavganın onun üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyorum ve o benim için öncelikli olduğu için, bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Her şeyi.

DEMYAN SESSİZCE DURUYOR, kolları kavuşturulmuş.

Bana bakıyor, buz mavisi gözleri okunamaz. "Antonio ile çalışmıyorum. Kendi savaşlarımı kendim veririm, ama düşmanlarının sana saldırmasını engellemeyeceğim."

Kanım kaynıyor. Bunu beklemiyordum. Alina'ya karşı böyle davranacağını beklemiyordum. "Onun düşmanları mı?" diye soruyor Alina, boğuk bir sesle. "İlyä..."

"Sessiz ol, Alina," diyor Demyan ve ben onu sakinleştirmek için koluna elimi koyuyorum. "Sorun yok. Kendini üzme," diyorum ona.

Bu Demyan'ın alaycı bir tepkisini çekiyor ama ben aldırmiyorum. Ne düşünürse düşünsün, benim tek niyetim Alina'yı sakinleştirmek.

Demyan alaycı bir bakışla Alina'ya bakar. "Ben buna engel olmaya çalışmıyorum. Bu işe karışmayacağım. Sen görmesen de, Angel, İlyä bir yük. Ve ben, kendini soktuğu çukurdan çıkarmak için hayatımın çalışmasını mahvetmeye niyetim yok."

Alina titremeye başlar. "Bu adil değil."

"Değil mi? Ona bu konuda aptalca davranıp davranmadığını sor." Demyan'ın bakışları bana çevrilir.

Onun bakışlarıyla karşılaşırım. "Hatalar yaptığımı kabul ediyorum, ama elimden geleni yapıyorum."

Ona, başından beri her türlü engelle ve zorlukla karşılaştığımı söyleyebilirdim.

Demyan bana bunların hepsinin bahane olduğunu söylerdi ve haklı da olurdu. Daha akıllı, daha deneyimli olsaydım, bunların hepsinin olacağını önceden anlardım.

Ama yalan söylemiyorum.
Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.
"Bu yeterli değil, değil mi? Bu işte yeterli değil." Demyan başını sallar.
"Üzgünüm, ama sana yardım edebileceğim bir şey yok. Bence gitmelisin, Ilya."
Başımı sallayıp Alina'ya dönüyorum. O haklı. Burada
işimiz bitti. Ama o sadece kardeşine öfkeyle bakıyor.
"Seni pislik," diye bağırıyor. "Ilya, gelecekteki yeğenin babası. Bu tavır, bu
ses tonu ve bu duygular gerçekten vermek istediğin örnek mü?"
"Kime örnek olacağım? Senin yetiştirdiğin piç kurusu mu?"
Yasal evliliğimizi hiçe saymasına sertçe tepki veriyorum, ama sonra kız
kardeşi kardeşine vurmadan onu yakalıyorum. Kahretsin, ben de ona vurmak
istiyorum, ama bence o beni kışkırtmaya çalışıyor, ona benim ne olduğumu, en
azından şu anda onun gözünde ne olduğumu göstermeye çalışıyor.
"Kendi çocuklarına örnek mi oluyorsun? Sasha'nın babası kalpsiz olduğu için
o da kalpsiz mi büyüsün? Babası sadece kendi gururuna değer verdiği için mi?"
Demyan irkilir. Sonra ona soğuk bir bakış atar. "Orada oturup benim
ebeveynlik yeteneğimi sorgulayacaksan, sen de gidebilirsin."
Alina ağzını açar ama ben aralarına girip onu öperim, böylece söylemek
üzere olduğu şeyi engellerim.
"Ilya..."
"Sorun yok," diye fısıldarım. "Ben hallederim. Ailenizi mahvetmeyin."
Demyan'ın homurtusunu duymazdan gelerek onu tekrar öperim, bu da bana
umut verir. İkisi için. O da onların ilişkisini mahvetmek istemiyor.
"Seni sonra ararım, *malyshka*," diyorum.
Sonra oradan ayrılıyorum.

SAVAŞ YAKLAŞIYOR. Buna hiç şüphe yok. Bunu kemiklerimde hissediyorum,
şimdi her zamankinden daha fazla.

Elisei, Denis ve ben Santo'yu görmeye giderken buna hazırlıklıyız.
Beni dinledikten sonra Santo, büyük çizim odasından pencereye doğru
yürüdü, sonra dönüp bana baktı. "Her şeyi göz önünde bulundurarak, harekete
geçme zamanı geldi."
"Katılıyorum," diyor Denis.

Ben de başımı sallıyorum. "Katılıyorum."

"Simonov, Antonio ve Demyan'ı alt etmeliyiz," diyor Santo.

Son isim beni ürpertir, ama neden söylediğini anlıyorum. Demyan da artık bu işe karışmış.

Ama Demyan'dan nefret etsem de, kız kardeşini seviyorum.

"Sonra ne olacak?" diye soruyorum. "Mülkleri, varlıkları ve örgütleri bölüşmek o kadar kolay değil."

"Güzel karın için mi endişeleniyorsun?" diye soruyor Santo.

"Tabii ki, ama gereğinden fazla tırmanmasından korkuyorum. Yasadışı hareketlerde bulunanları ortadan kaldırmak, tamam, ama bunun ötesinde, aynı sayfada olmalıyız."

Kimse bana karşı çıkmıyor.

"Hüküm sürmek için yeterince adamlarını ortadan kaldırmalıyız," diyor Santo. "Yoksa, yasallık bir yana, bu iş bitmez."

"Demyan'ı bu işin dışında bırakalım," diyorum.

Santo alaycı bir şekilde güler. "Sadakatının kime olduğunu belirlemelisin dostum.

Demyan Yegorov seni ya da beni umursamıyor. Ve bunu sen de biliyorsun.

Ama Alina aklımda.

Kardeşine bir şey olursa yıkılır. Demyan ile aramda olanlara rağmen, onun incinmesini istemiyorum.

Ya da bu işe karışmasını. "Hayır. Demyan yasak bölge." "Senin kadın için."

"Sadece o değil," diyorum. "Demyan sandığından daha güçlü ve onu destekleyecek müttefikleri ve ortakları var. Onu kurban olarak bırakalım. Ona sadık kalanlara, onlarla yol birleştirebileceğimizi gösterelim."

Yavaşça gülümsedi. "Bunun ona en çok zarar vereceğini ve Alina'yı koruyacağını mı düşünüyorsun? Pekala. Kabul ediyorum."

Söylediklerimin hiçbirisi yalan değil.

Ama Santo'ya tüm gerçeği söylemiyorum.

Alina'yı incitmek istemiyorum ve bu yaklaşımın uzun vadede bize daha çok fayda sağlayacağını düşünüyorum.

Ancak tüm bunların altında tek bir şey, tek bir umut var.

Bir gün Demyan ve ben bunu geride bırakabileceğimiz.

Yirmi Altıncı Bölüm

ALINA

Bundan önce daha garip akşam yemekleri yaşamış olabilirim, ama aklıma gelmiyor.

Demyan kendini kapatıyor ve uzattığım tüm zeytin dallarını reddediyor.

Albert bile burada olmak istemiyor. Yemeğini hızla yiyip odama çıktı, sanki Demyan'ın barometresiymiş ve fırtına kopmadan yakalanmak istemiyormuş gibi.

Sasha yanıma oturmak istediğinde onunla konuşup Sasha'yı yanına oturttu, sonra da Sasha'ya ağlamamasını söyledi.

Erin sinirlenir. Nadya, herkesin mutsuz olduğunu bildiği ve dışlanmak istemediği için ağlar.

Tüm bu olaylar boyunca Demyan, "ben burada değilim" havası yayar. Orada sadece boş bir sandalye vardır, kız kardeşi değil.

Sonunda Erin ayağa kalkar ve öne doğru eğilir. "Çocukları yemeğe çıkarıyorum, siz ikiniz burada kalıp bu sorunu çözmek için ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Bunu ikimize de söylüyor ama gözleri Demyan'da. "Sen burada kal..." diye başlıyor.

Ama o çoktan arkadaşı Kara'yla telefonda konuşuyor ve onunla buluşmak için

Sonra telefonu kapatır. "Ağlayan çocuklarla uğraşmak isteyeceğinden emin değilim.

Ağlayan çocuklarla uğraşmak istediğinden emin değilim, o yüzden sana hak ettiğini vermek için beni kışkırtma. Bir saat kadar sonra dönerim."

Demyan'a bakıyorum ama o tabağına bakıyor. Tek
Demyan'a bakıyorum ama o tabağına bakıyor. Tek istediğim onunla konuşup
bu konuyu halletmek ama o bunu istemiyor.

Aç bir adam gibi yemek yiyor ve sonra kalkıp
gitmek için ayağa kalkıyor. Kolunu tutuyorum.

"Demyan, dur."

"Bırak," diyor ve itiyor.

"Hayır. Konuş benimle.

Lütfen." Cevap vermiyor.

Ağlayan çocuklar umurumda değil; ben de ağlamak üzereyim.

"Demyan," diyorum, sesim titriyor, "Neden böyle yapıyorsun anlamıyorum.
Aklın nerede? Bu sen değilsin."

"Bu saçmalıklara cevap vermemi gerçekten istemiyorsun."

Ben de ayağa kalkıyorum. "Evet, istiyorum. Sessizlikten
iyidir." Bana öfkeyle bakıyor, ben de ona bakıyorum.

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Yalvarmak, rica etmek, talep etmek istiyorum, ama Demyan'ın
söyleyecekleri kendi kendine ortaya çıkmalı. Bu konuşmaya girmesi gerekiyor.
Çünkü kaçmak ve kendimizi kapatmak bizi hiçbir yere götürmez.

Bu yüzden bekliyorum.

Ne kadar parçalansa da.

"Peki," diyor homurdanarak. "Cevabımı mı istiyorsun?"

Başımı sallamıyorum, konuşmuyorum. Sadece
bekliyorum.

"En iyi arkadaşımı arkamdan becerdin ve şimdi onun çocuğuna hamile
kaldın. Bunu sindirmem biraz zaman alacak, kusura bakma."

Ne oluyor lan? Gözlerim yaşlarla dolarken kardeşimle bakıştık. Arkamdan
mı?

Ilya'yı benden çaldığını mı

düşünüyor? Yoksa beni

çaldığını mı?

Suçlama soğuk, çirkin ve yakışsız. Beni tanımalıydı. Demyan beni tanımak
için cinsel geçmişimi bilmek zorunda değil. Hayatını benim doğru yolda kalmam
için harcadı.

Daha da kötüsü, bu sözler daha derin bir şekilde canımı yakıyordu.

Sanki Ilya umurumda değilmiş gibi. Sanki Max'i parmaklarımın ucuyla
silmişim gibi.

Sanki bir canavarım.

Yutkunuyorum.

Yine kendini beğenmiş tavırlarına döndü, ama sandığı kadar büyük değil.

"Demyan, en iyi arkadaşına aşık oldum."

"Saçmalık." Bakışları üzerimde dolaşıyor. "Belki aşık olduğunu sanıyorsun, ama değilsin. Hâlâ acı çekiyorsun ve o... O bunu kullandı."

"Sen orada değildin. Nereden bilebilirsin ki?" "Çünkü," diye hırladı, "seni tanıyorum. Onu tanıyorum."

"O zaman bunu nasıl söyleyebilirsin? Ilya'nın beni ya da başka birini bir kez bile istismar ettiğini söyle."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Onu benim gibi tanımıyorsun."

Sözleri canımı yakıyor. Midem kusacakmış gibi sıkışıyor ama yerimden kıpırdamıyorum.

Ön kapı çarpar ve çocuk sesleri havayı doldurur.

Erin'in Sasha'ya oyuncak kamyonunu almasını söylediğini duyarım, sonra merdivenlerden yukarı çıkarlar. Belki mutfakta uzun süre kalmışızdır, ya da Erin yemeği erken bitirmiştir. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Başka bir yetişkinin sesini duyarım ve Kara'nın sesi olduğunu anlarım, ama Demyan suçlamaları şeker gibi savururken tüm bunları duymazdan gelmem gerekir.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum ve derin bir nefes alıyorum. O alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Sence ne anlama geliyor?"

"Ilya'nın çapkın olduğunu söylemeye çalışıyorsan, bu sadece zengin olmakla kalmaz, aynı zamanda yalan da olur." Onu sert bir bakışla süzüyorum. "Zengin çünkü sen eskiden her şeyi ve herkesi becerirdin, ve onlar senden bir taahhüt istediği anda kaçardın..."

"Bu abartı."

"Peki bana söylediklerin değil mi?" diye soruyorum. "Ilya'nın böyle olduğunu söylüyorsun, ama ben onu tanıyorum, öyle değil. Ama sen öyle olduğunu söylüyorsun, diyelim ki öyledir. Sence o da beni, senin Erin'i gördüğün gibi farklı görmüyor mu?"

"Şey..."

"Yoksa ben buna değmez miyim?"

Gözlerini kısar. "Sözlerimi ağzıma koyma. Ben onun yas tutan bir kadın gördü ve bundan faydalandı diyorum. O senin düşündüğün gibi biri değil."

"Ilya tam olarak düşündüğüm gibi. Max gibi bir başka mücevher. Ve iki yıl oldu. Ömrümün geri kalanını peçe takıp siyah giysiler içinde yas tutarak mı geçireceğim? Çünkü biliyor musun? Öyle yapacağım. Ama aynı zamanda yeniden seveceğim, çünkü Ilya öyle. O gerçek aşk."

Kardeşim irkildi.

"Ona aşık oldum çünkü onu tanıyorum ve acı ve karanlık yas geçtikten sonra, onun gerçek yüzünü gördüm. Çoğu insanın bir kez bile yakalayamayacağı bir şans, bırak bir kez, iki kez. O muhteşem bir adam ve onun dikkatini çektiğim için çok şanslıyım."

"Kes şunu. Büyü artık." Beni geçip dondurucuya doğru yürüdü, votkayı çıkardı, kendine bir bardak doldurdu, bir yudum aldı ve masaya koydu. "Sadece... büyü artık." "Sen büyü," dedim sessizce. "Gerçek şu ki, Ilya bir beyefendiydi ve ben onu zorladım. Gerçek bu. Onun ne olduğunu gördüğüm için onun savunma duvarlarını yıktım ve kendi düşüncelerimi ve duygularımı biliyorum ve evet, suçluluk duygusundan kurtulmak zordu

"Anladın mı?"

"Gördün mü?"

"Ama bıraktım. Onu seviyorum ve Demyan? Ilya da beni seviyor. Herkes bu konuda çok mutlu. Aslında, bununla bir sorunu olan tek kişi sensin."

"Seni düşünüyorum. Başka bir şey yok. Gizli bir amacım yok. Onun aksine."

"O mu? Ilya senin en iyi arkadaşın, kardeşin gibi, ve sen bir pisliksin."

"Nankörsün ve Max'in anısını lekeliyorsun."

Başım geriye doğru savrulur.

"Demyan..." Bu Erin.

Başım dönüyor. Midem dalgalı deniz gibi çalkalanıyor.

O, bunu kastetmediğini söylüyor ve o da ona bağılıyor ve...

Ve

Hayı

r.

Yapam

am.

Hayır

Geriye doğru sendeleyerek odadan çıkıp antreye geçiyorum.

"Alina!" Erin peşimden geliyor.

Kardeşim onunla birlikte. Orada olduğunu hissedebiliyorum, kavganın karanlık acısı hala üzerimde.

Ama son sözleri... Yapamıyorum.

"Alina, dur," diye emrediyor.

Merdivenlerin korkuluğuna tutunuyorum. Yukarıdan Albert havlamaya başlıyor. "Öyle demek istemedim, biliyorsun. Kardeşler kavga eder."

"Çok ileri gittin," diye bağııyorum. "Sen ve aptal egon. Erin daha iyisini yapabilirdi. Kardeş kavgası için bu yorum nasıl?"

Erin'in bakışları ikimiz arasında çılgınca gidip geliyor. "Herkes sakın olsun, tamam mı?"

"Yeter artık," diyorum sessizce. "Eşyalarımı topluyorum. Gidiyorum. Ve *sen*, Demyan... Ne istersen yapabilirsin, çünkü şu andan itibaren sadece Erin ile konuşacağım."

"Alina," diyor, sesi sert, "lütfen."

Albert, merdivenin en üst basamağından endişeyle aşağıya bakıyor.

Bir adım atarım. "Lütfen ne? Benim bir tür... IQ'su düşük parti fahişesi olduğumu düşündüğünü açıkça belirttin..."

"Ağzıma laf koyma," dedi.

"Ve," diye devam ediyorum, "İlyas, kadınları ucuz mendil gibi kullanan bir tür alçak herif."

"Oh, Demyan, sen yapmadın..." Erin kardeşime bakıyor.

Köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibi görünüyor. "Söylemedim. O yanlış anladı. Ben sadece bunun birdenbire ortaya çıktığını ve..."

"Ve sen bunu onaylamıyorsun," diyorum.

Başım nabzımın ritmiyle atıyor ve her atış acıtıyor. Boğazım kurumuş ve her şeyin sonuna geldiğimi düşünüyorum.

Yağlı ahşap tırabzana sıkıca tutunuyorum.

"Ne zamandan beri bunu onaylamam gerekiyor?" diye sordu.

"Sen kuralları koymaya başladığından beri. Ben gidiyorum. Üzgünüm Demyan, ama ne istersen ona inan. Artık umrumda değil." Sesim çok yüksek çıkıyor ve çok uzaklardan geliyor gibi.

Bir şey söylemeye başlıyor ama onu engelliyorum.

Albert daha acil bir şekilde havlıyor. "Dikkat et, Alina! Kamyon!" Erin bana bağıyor.

Ayağımı yere basıyorum, ama sağlam bir yüzeye basamıyorum. Spor ayakkabım sallanıyor, çarptığım oyuncak kamyon dengemi bozarken ileriye doğru yuvarlanıyor.

Ben de çılgılık atıyorum.

Ve geriye

düşüyorum.

Karanlığa.

Yirmi Yedinci Bölüm

ALINA

Kendime geldiğimde her yerim ağrıyor. Hiçbir şey yolunda değil.

Yavaş yavaş dünya netleşiyor. Yanıp sönen ışıklar beynimden gelmiyor, acil tıp teknisyeninin tepkimi görmek için gözlerime tuttuğu ışık.

"Uyandı."

Sedyeye bağlanmış durumdayım ve acil tıp teknisyeni yana kayarken Demyan'ın azarlandığını görüyorum.

Acil tıp teknisyenini itip beni görmeye geliyor, Erin de onun peşinden koşarak geliyor.

Nefesim kesiliyor. "Bebek! O..."

"İyi görünüyorsun, ama seni muayeneye alacağız. Kardeşin düşerken seni yakalayıp yumuşak bir şekilde yere indirmiş, şanslısın. Üzerine oldukça sert düştün." Acil tıp teknisyeni tansiyon aletini çıkarıyor ve ambulansa bindirmem için işaret ediyor.

Kalkmaya çalışırken kayışları çözmeye çalışıyorum, ama Erin elimi tutuyor. "Her şey yoluna girecek. Biliyorum."

Başım çınlıyor ve olanları bir araya getirmeye çalışıyorum.

Bir an Demyan'la kavga ediyordum, işler aklımın almayacağı kadar çirkinleşiyordu, bir sonraki an bir şeye basıp uçtum. Sonra her şey karardı.

Beynim zonkluyor ama bu stres, başka bir şey değil. Uzuvarımı hareket ettiriyorum ama hiçbir yerde ağrı hissetmiyorum.

Demyan en kötü kısmını almış olmalı. Ben değil.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sasha oyuncaklarını toplamamış ve sen onun oyuncak kamyonlarından birinin üzerine bastın. Dengeni kaybettin ve sonra... kavga etmedin..." Sesi alçaldı. "Sanırım bayıldın. Demyan deli gibi seni yakalamak için üzerine atladı. Seni seviyor. Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum," diyorum zorlukla.

"Peki Ilya?" "O da onu seviyor."

Bana odaklanmaya çalışıyor ama açıkça Demyan'a takılmış durumda. Demyan, telefonuyla uğraşıyor, sedyenin ucunda duruyor, şakağına beyaz bir gazlı bez yapışmış.

Demyan bandajı yırtıp attı ve ben onun öfkesiyle yüzleşmek istemediğim için geri çekildim. Erin'e sarıldım.

"Hayır," diyorum, "Biri Ilya'yı aradı mı? O... Ona ihtiyacım var. Ve bir şeylerin ters gidebileceğini bilmesi gerekiyor..."

"Hiçbir şey olmayacak. Demyan seni yakaladı."

"Biliyorum." Ona sessizce yalvarıyorum. "Onu ara, lütfen."

Erin telefonunu çıkarıp arıyor.

Sonra tekrar arar.

Ve tekrar.

Her denemede kaşları daha da çatılır.

Beni boğmak üzere olan paniğim mantıksız, ama durduramıyorum. Max'e veda etmedim. Ya benim bilmediğim bir şey yanlışsa ve... Ilya'yla konuşmam lazım. Sedyenin kayışlarından kurtulmaya çalışıyorum, ama acil tıp teknisyeni geri geliyor. Beni ambulansa bindirip kapıları kapatıyorlar.

"Bekleyin!" Onlara öfkeyle bakıyorum.

Ambulanstaki sağlık görevlisi çoktan derin bir nefes almış, diğeri de yanıma geliyor.

"Her neyse, bekleyebilir. Hamile olduğun için seni muayene ettirmemiz gerekiyor..."

"Bekleyin dedim, yoksa işinizi elinizden alırım." Bunu yapamam ve umurumda da değil. "Erin!"

"Cevap yok," diyor, telefonu hala kulağına yapıştırılmış halde. "Denemeye devam edebilirim..."

"Lütfen mesaj bırak. Hastanede buluşalım de." Acil tıp teknisyeni kapıyı çarparak kapatır ve sirenler çalmaya başlar.

Mide bulantım devam ederken, bana saldırmalarına, beni dürtmelerine, itmelerine izin verdim.

Ya benim aptallığım ve Demyan'la kavga etme ihtiyacım bebeği tehlikeye attıysa? Ya da daha kötüsü... Ya...

"Bayan Yegorov..."

"Bayan Belov,"
diyorum.

"Bayan Belov," diyor acil tıp teknisyeni yatıştırıcı bir sesle, "Sakinleşip kıpırdamamanız gerekiyor." Manşeti tekrar takıyor. "Tansiyonunuz çok yüksek, sakinleşip rahatlamaya çalışın. Derin, yavaş nefes alın. Benimle birlikte..."

"Ben iyiyim. Kardeşimin üzerine düştüm," diyorum.

Gülümser. "Artık uzman siz misiniz? Beni memnun edin ve nefes alın."

Dişlerimi sıkarak onun nefesini taklit ediyorum.

Özel hastaneye vardığımızda, sakinleşmek üzereyim ve doktorun beni iyice muayene etmesine izin veriyorum.

Ne kadar itiraz etsem de beni başka bir sedyeye alıp bir odaya götürdüler.

"Oda istemiyorum. Odaya ihtiyacım yok." Burada oturup Ilya'yı beklemek istiyorum. Panik, görüşümü bulanıklaştırmaya başlar ve nefes almak gittikçe zorlaşır.

Ama kimse beni dinlemiyor, biri bana iğne yapıyor ve birkaç dakika sonra her şeyi kaplayan ağır bir sükunet çöküyor.

Gözlerimi kırıyorum, etrafa bakıyorum.

Parmaklarıma takılan bir iğneyle serum bağlanmış durumdayım, neyi izlemek istiyorlarsa onu izlemek için, hepsi onların eğlencesi için.

Ama sonunda, sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, doktor geri geliyor.

"İyi haber," diyor, elindeki dosyayı inceleyerek, "bebek iyi. Çok erken bir aşama, biliyorsunuzdur, ve kardeşiniz sizi yakalayıp düşmenizi engellediği için çok şanslısınız."

"Çok şanslıyım," diye mırıldanıyorum.

Yüzü ciddi. "Eğer yakalamamış olsaydı, beyin sarsıntısı geçirebilir ya da kemiklerin kırılabilirdi. Seni bir gece hastanede tutmak istiyoruz..."

"Neden, ben iyiyim?"

Gülümsüyor ve ona yumruk atmak istiyorum. Belki düşmek beni şiddet eğilimli yapıyor. Ya da belki de çaresiz durumumdan dolayıdır. Ama nefes almaya ve sakin kalmaya zorluyorum kendimi.

"Çünkü bazı testler yapmak istiyorum," diyor. "Kan tahlillerinin normal olduğundan emin olmak, sana sıvı vermek, dinlenmeni sağlamak için. Ayrıca vitamin ve besin değerlerinin yeterli olduğundan emin olmak ve düşmenin şokunun birdenbire etkisini göstermemesini sağlamak istiyorum."

"İly neredede? Kocam neredede?"

"Kardeşinle konuş." Doktor elimi okşayıp çıkar ve Demyan içeri girer.

Kardeşim açıkça endişeli ve suçluluk duyuyor, hareketsiz durup bana bakmakta zorlanıyor ve ben kendimi kötü hissetmek istiyorum ama hissetmiyorum. Ona burun kıvrırmak istiyorum.

Bir sandalye çekip elimi tutmaya çalışıyor. Elim çekiyorum. "İyi misin?" diye soruyor, sonunda gözlerini bana çevirerek. "İyi misin?"

"İyiyim." Sandalyeye oturur.

Ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun Demyan?" Sessiz ses tonuma kaşlarını çatıyor. "Seninle bekliyorum."

"Kalmanı istemiyorum," diyorum. "Kalamazsın. Bu hastaneye ne kadar para ödediğini biliyorum, ama hasta hastadır ve benim iradem dışında buraya yatırıldığım için benim ihtiyaçlarım seninkilerden önce gelir. Sen benim sakinliğim için iyi değilsin."

"Seni üzme istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Burada kardeşin olarak bulunuyorum. Seni yakaladım..."

"Bunun için teşekkür ederim. Ama... İly ile aranızı düzeltmeden burada kalmanı istemiyorum." Derin bir nefes alıp soluk mavi gözlerine bakıyorum. "Artık buna dayanamıyorum. Ne benim için ne de bebek için iyi değil."

"Dediğim gibi, seni üzme için burada değilim. Sen benim kız kardeşimsin ve seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ama

Şu anda önemli olan şeye, benim ve geleceğim için önemli olan şeye odaklanmam gerekiyor. O da benim sağlığım ve bebeğin sağlığı."

Bir süre durup sonraki sözlerimi dikkatlice seçtim. "Ve ilişkimizin sağlığı, İly ile evliliğimin sağlığı. O beni strese sokmuyor. Beni strese sokan sensin. Stres seviyemi düşük tutmak için elimden geleni yapmam gerekiyor."

"Üzgünüm," diyor Demyan.

"Özür dilemene gerek yok. Özür dilemesi gereken İly, bunu sen de biliyorsun." Demyan ayağa kalkar, elini yüzüne sürer.

"İly'ya sert davrandım. Bunu kabul ediyorum. Ama sadece her şeyi tek başıma yapmak zorunda kaldığım için. Anne, baba, erkek kardeş, senin benden, hepimizden daha iyi olmanı sağlamak zorunda olan kişi. Çünkü sen öylesin, Alina.

"Ve belki de tüm bu sorumluluğun altında," diyor, "bu yükün altında kayboldum. Beni yanlış anlama. Seni seviyorum ve seni büyütmek hiç de zor değildi. Ama bunun bedeli çok büyük ve seni korumam gerekiyor. Bu benim görevim."

Onun sözlerini düşünür ve yavaşça başımı sallarım. "Anlıyorum. Gerçekten. Ama... beni neyden korumak? İlya'dan mı? İkimiz de bunun gerekmediğini biliyoruz. O iyi bir adam, en iyisi. Başkalarından beklediğini kendinden de bekliyorsun ve eğer bir an bile İlya'nın son zamanlarda onu tasvir ettiğin gibi olduğunu düşünseydin, o hiç hayatına girmezdi."

"Seni korumak suç mu?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Hayır, Demyan. Anlıyorum. Gerçekten. Ama yeterince acı çekmedim mi sence? Benden ve ailemizden daha iyi olduğumu mu söylüyorsun? Eğer öyleyse, neden bana daha fazla acı çektiriyorsun?"

"Çünkü..." Durur. Sonra omuzlarını silker. "Çünkü seni bırakmak zor, Angel. Seni asla kaybetmek istemiyorum."

"Aptal." Gözlerim bulanıklaşırken sesim boğulur. "İlya ve benden bahsederken bunu nasıl yapabilirsin? İkimize de sahipsin. Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Beni uzaklaştırmadığın sürece, çünkü o zaman onu da yanımda götürürüm."

"Onun özelliği bu. Çok sadıktır. İyi biridir ve ne olursa olsun senin yanında kalacaktır. Tabii ben ona, bağları koparmanın benim ve bebeğimizin iyiliği için en iyisi olduğunu ikna etmezsem. Senin bildiğim harika arkadaş ve kardeş ol. Ve senin olacağını bildiğim harika amca."

Demyan başını sallar ve birkaç dakika boyunca odada volta atar. Sonra durur. "Siktir, ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Her zaman böyleydi."

"Haklısın, Angel. İlya ile halledeceğim." "İyi." Yere uzanıyorum.

Yaklaşır, bakışları ciddidir. "Ama her şeyin eskisi gibi olacağını söz veremem."

"Bu sana kalmış. Eğer ona eskisi gibi bakabilirsen, o da sana eskisi gibi bakacaktır. İlya iyi bir adam."

"Belki fazla ileri gittim." Titreyen telefonunu çıkarır ve tekrar cebine sokar.

Albert'ı alıp bana getirmesini istiyorum, ama Magda ve Olga orada. Onu saklandığı yerden çıkarırlarsa, şımartacakları kesin. Ama bu onu burada tutmakla aynı şey değil.

Sadece Albert ve İlya. Tek istediğim bu.

Demyan bunun aynı olmayabileceğini mırıldanıyor. Onu düzeltmek, suçluluk duygusuna kapıldığını, eğer o eski halinize dönebilirseniz Ilya'nın da döneceğini söylemek dilimin ucunda.

Ilya'nın bir aziz olduğunu ve Demyan'ı affetmek ya da kaldıkları yerden devam etmek için beklediğini söylemiyorum. Ama Demyan beni korumaya çalışırken aklını kaçırdı ve bu farkı kapatmak, çabalamak zorunda olan kişi o.

Ilya, kardeşimle aramı düzeltmek için elinden geleni yapacağı için, onun düşündüğü kadar çok olmayacağını biliyorum.

Ama Demyan biraz daha arafta kalabilir.

Oturur ve telefonu tekrar titremeye başlayınca küfür eder, ama bu sefer cevap verir.

"Ne var?" diye Rusça sorar ve telefonu hoparlöre alır.

"Sana güvenilir bir bilgi var," diyor Pavel. "Santo'nun bratva'sındaki bir muhbirden geldi."

Demyan bana bakar. "Devam et."

"Görünüşe göre, Antonio ve Simonov'u Ilya ile birlikte hedef alacaklar."

Demyan'ın gözleri parlar. Ben onun bakışlarını sabit tutarım.

"Peki Melor?" diye sorar kardeşim.

"Onu da yakalamayı umuyorlar," diyor Pavel. "Ama muhbir, Santo'nun seni de alt etmek istediğini bilmek isteyeceğini düşündü."

Karanlık çöküyor. "Anlıyorum..."

"Senin bilmek isteyeceğini düşündüğüm kısım o değil. Sen ve Santo'nun anlaşılmadığınızı biliyorum. Ama Ilya bu işe çomak sokmuş gibi görünüyor. Seni bu işin dışında tutmalarını ve bratva'dan kimseye dokunmamalarını istedi. Santo da kabul etti."

Pavel'e teşekkür edip telefonu kapatır. Demyan'a kaşlarını kaldırırım.

"Gördün mü?" diyorum. "Onu uzaklaştırmak için söylediğin ve yaptığın onca şeye rağmen, sana sadık kalmış."

"Ve?" diye sorar Demyan.

İç çekiyorum. "Ve *hala* sadık. Bu, Ilya'nın hayatının çoğunda arkanda olan aynı adam olduğunun kanıtı değil mi? Arkadaşlığınızın başarısı ya da başarısızlığı senin seçimin olacak. Ilya seçimini yaptı. Uzun zaman önce."

Cevap vermezse, gözlerimi kapatıyorum.

"Nerede o?" diyorum.

"Erin onunla konuştu ya da mesaj bıraktı," diyor. "Bir süre önce mesaj attı ve yolda olduğunu, Albert'in iyi olduğunu söyledi."

"İkisini de özledim." Gözlerimi açtım. "Lobide Ilya'yı bekle ve onunla aranızdaki sorunu çözene kadar geri gelme."

Nefes alıp kavgaya hazırlanıyorum ama Demyan sadece başını sallayıp çıkıyor.

Oda sessizliğe bürünürken, sinirlerimin yatışmasını bekliyorum. Biraz yatşıyorlar ama iyileşmem için uyku, testler ve dinlenmeden fazlası gerekecek.

Kardeşim ve Ilya'nın sorunlarını çözmesi tek çare.

Umarım hallederler, çünkü daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

İLYA

Dünya başıma yıkılmış gibi hastanenin kapılarına doğru koşuyorum.

Bu binanın içinde, dünya

çöküyor. Alina burada.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onu güvende tutamadım, mutlu edemedim. Başaramadım. Demyan ile aramızı düzeltmek için daha çok çabalamalıyım.

Yapmalıydım. Yapabilirdim. Yapabilirdim.

Bu mantra kafamın içinde yankılanıyor.

Ona asla dokunmamalıydım, lanet olası vasiyetin şartlarını ona asla söylememeliydim ve asla, asla evet dememeliydim demek üzereyim.

Ama yapamıyorum.

Çünkü ben bencil bir pisliğim.

Ve eğer yapmasaydım, bir bebek olmazdı.

Erin'in mesajları ve sesi, suçluluk ve kendini suçlama girdabının içinde zihnimde fırtına gibi esiyor.

Erin iyi olduğunu, Demyan'ın kim olduğu için aşırı tedbirli davranan bir doktor olduğunu ve sadece onu gözlem altında tutmak istediklerini söylüyor.

Albert'ın da iyi olduğunu söyledi. Albert'ı buraya almayacaklarını düşünmeseydim ve Albert'ın paniğe kapılacağını düşünmeseydim, gidip onu alır ya da buraya getirirdim.

Ama şu anda, karımı gözümün önünde tutmam ve kalbimdeki sözleri ona söylemem gerekiyor.

Hastanenin ön kapısına bakıyorum. Bu lanet yeri nefret ediyorum. Adamlarımın götürüldüğü yer. Vurulduğum yer. Erin'in kaçırıldığı yer.

Ve...

"İlyä."

Duruyorum. Donakalmış
gibi duruyorum. Ve
dönüyorum.

Demyan dışarıda, köşede. Bakmadım bile, ve şimdi... Lanet olsun. Onunla kavga etmek istemiyorum, ama Alina'yı görmemi engellemeye çalışırsa, onu ve bir orduyu bile geçip giderim.

"Çekil yolumdan," diye homurdandım.

Ellerini uzatır. "Yoluna çıkmıyorum. Ama seni bekliyorum."

Kalbim o kadar sıkışır ki nefes alamam. Panik, o kadar parlak ve acı verici bir lazer haline gelir ki ayaklarım takılır.

"Alina? O nasıl?"

"İyi. O iyi," diyor. Dönüp içeri
giriyor.

Arkasından giderim ama bekleme odasına ulaşmaya bile çalışmadan duvara yaslanırım. Beklemeye niyetim yok.

"Ne oldu? Neden burada?" Ona bakıyorum, yüzünü inceliyorum. "Erin çok endişeliydi, bana ne olduğunu söylemek yerine iyi olduğunu söylemekle yetindi."

Demyan'ın gözleri biraz kısılır. "Sen de panik ve endişeden kız kardeşime daha fazla soru sormaya cesaret edemedin."

"Öyle bir şey."

Çenesindeki bir kas hareket etti. "Senin hakkında tartıştık ve o merdivenlerde Sasha'nın oyuncaklarından birine bastı ve uçtu."

"Ne—"

"Onu yakaladım." Kafasına işaret edip utangaç bir gülümseme attı. "O ve bebek iyi olacak."

"Sana hamileliğinden bahsetti mi?"

Demyan başını sallar. "Daha az strese, daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var, evet, bana söyledi. Bence sen iyi bir baba olacaksın."

"Öyle mi?" Bu iltifat birdenbire çıkıyor ve gerçekten söyleyebileceğim tek şey bu.

Kısa ve özlü sözler tatile çıkmış.

Demyan iç çeker ve bekleme odasındaki sandalyeleri işaret eder. Burası hastanenin özel kanadı ve Demyan'ın adeta malı sayılır. Bekleme alanı

göz alıcıdır.

Ama oturmak istemiyorum.

"Burası güzel, Demyan, ama ben..."

"Alina'nın emirleri açık. Sorunlarımızı çözene kadar ikimiz de ortaya çıkmayacağız. Ve bununla, eminim ki beni kastettiğini biliyorum."

"Yani sence iyi bir baba olacağım?" diye soruyorum, Rusça'ya geçerek. "Olacaksın." Yine işaret ediyor ve ben koltuklardan birine oturuyorum.

O da birine oturur.

Beklerim.

"Onu hem kız kardeşim hem de çocuğum gibi sevdiğimi biliyorsun. Çocuklardan bahsetmişken, Sasha oyuncağını almalıydı, ama benden uzaklaşmak için o kadar acele etmeseydi, bu olmazdı. Ve ben yeterince hızlı hareket etmeseydim ya da onu yakalayamasaydım, o zaman..."

Başını sallar, omuzları çöküverir.

"O zaman," diye devam ediyor, "bebeğini kaybedebilirdi. Ya da daha kötüsü, onu kaybedebilirdim."

Sözleri beni yere serdi.

Onu kurtardı, ama onu kaybetmeye çok yaklaştık. İçim bir o kadar sıcak, bir o kadar soğuk.

"Bu büyük bir uyarı," diye mırıldanıyor.

"Tamam," diyorum. "Ama bu bizim için ne anlama geliyor? Bundan sonra ne yapacağız?"

Demyan omuz silkiyor. "Bilmiyorum. İlişkimiz eskisi gibi olamaz."

Bu canımı yakıyor.

Ama sözleri bir başlangıç.

Sanırım anlıyorum. Onun gözünde, ben onun kız kardeşini çaldım...

"Yeniden inşa edilecek çok şey var, biliyorum. Ve bunun zaman alacağını da biliyorum," diyor Demyan. "Ama sen de çaba gösterirsen ben de gösteririm."

Gururumu bir kenara bırakıp bu konuları halının altına süpürebilirim, ama Demyan'ı tanıyorum. Bana çaba gösterdiğini kanıtlaması gerekiyor.

Bu beni etkiliyor. Ama onu yatıştırabilecek tek kişi kendisi.

Bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Rahat bir nefes alıyor.

Sonra bana baktı. "Pavel ile ilginç bir konuşma yaptım. Santo'nun örgütünün içinde bir bağlantısı var. Santo'ya beni bu planın dışında tutmasını gerçekten söyledin mi?"

"Tabii ki söyledim."

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki söyledim."

"Santo gibi birine karşı çıkmak cesaret ister," diye mırıldanıyor. "Belki de lider olarak umutsuz vaka değilsin."

"Daha çok onunla çalışıp sana karışmaman gerektiğini söyledim. Santo iyi bir anlaşma yapıyor. Ama sen de işin içine girersen, o hiçbir şey alamaz. Yani, anladın. İşe yarıyor." Ayağa kalkarım. "Şimdi Alina'yı görmek istiyorum."

Demyan başını sallar ve ayağa kalkar. Ama ben bir adım atarken, "Bir şey daha var," der.

"Neymiş?"

Yüzü ifadesiz ve duygusuz, ama gözlerinde söyleyeceği şeyin bedelini görebiliyorum.

"Alina benim küçük kız kardeşim. Ona zarar verirsen, bedelini ödersin."

Oh *da*, bu ona pahalıya mal oldu. Bu Demyan'ın "aileye hoş geldin" demek için kullandığı bir ifadeydi.

"Merak etme," diye onu sakinleştiriyorum. "Alina'ya zarar verirsem, kendim kılıcımı çekip teslim olurum."

Koridordan geçip, *malyshka'mın* makinelere bağlı olduğu özel odaya giriyoruz, ama o hala muhteşem görünümünde. Bizi görünce yüzü aydınlanıyor, bakışları üzerimde kalıyor.

Ona doğru giderken telefonum titrer, telefonu çıkarırken elini tutarım. "Siktir, Santo."

Cevap veriyorum.

"Seni hemen görmem lazım," diyor. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Anladım." Telefonu kapatıp kızıma öpücük verip yumuşak yanağını okşuyorum. "İyi misin, *malyshka*?"

"Sen iyi misin?"

"Ben mi? İyiyim. Albert de öyle. Raporlarım var ve..." Erin'in gönderdiği mesajı açıp fotoğrafı açtım. "Gördün mü?"

Telefonumu alır ve çığlık atar. "Albert, Sasha ve Nadya!"

Ona yaklaşıp öpüyorum, dilimle dudaklarını ayırıp çok kısa bir an için onun dudaklarıyla dans edip flört ediyorum.

Hâlâ tatlı ve dilimde daha fazlasını isteyen, bana her türlü müstehcen şeyi vaat ediyor.

Ama Demyan beni linç etmeden öpücüğü bitiriyorum.

O, ben doğrulurken bana bakıyor, ama tek yaptığı Alina'nın elindeki telefona başını sallamak. "Her şey yolunda mı?"

"Emin değilim," diyorum, kaşlarımı çatarak. "Santo beni görmek istiyor."

"Santo ile yaptığın anlaşmayı bana anlat," diyor Rusça.

"Adamları bana yardım ediyor ve o da kendi çıkarları için benim kadar onun da çıkarları için bu işi halletmeme yardım edecek," diyorum. "Bazı şeyler istiyor, o yüzden..."

"Karşılığında ne alacak, Ilya?" diye sordu.

Bunu hiç beğenmeyeceği için yutkunuyorum.

Alina elini elime sokar, diğer elinde Albert'in resminin olduğu telefonumu tutar. Parmaklarımı sıkar.

"Bölgem," diyorum sonunda. "İşimle ilgili." "*Chtob tebe deti v'sup srali*," diye küfrediyor Demyan.

Sonra beni odanın dışına çağırıyor. İç çekerek elini bırakıp onu takip ediyorum.

"Hayatta olmaz," diyor Demyan. "Dinle, birkaç dakika kız kardeşimle kal, sonra gidip Santo'nun işini halledelim. Belki Simonov'dan da kurtuluruz."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyorum.

Demyan soğuk bir gülümsemeyle, "Yakında göreceksin," dedi.

Bu konuda Demyan'a güveniyorum. Ve kafamdan ne düşünceler geçerse geçsin, her zaman güvendiğimi biliyorum.

Demyan, Alina konusunda bana onay verdi — Demyan'ın açıkça verebileceği kadar — ve Demyan'ın tarzına göre, her şeyin yoluna girdiğini biliyorum.

Ama yine de halletmem gereken önemli bir mesele var.

"Peki ya Melor?" diye soruyorum. "Onu ortadan kaldırmam lazım. Onu bulmam lazım. Bir cep telefonu bulduk ama yerini bilmiyoruz. Hesaplarına erişimim var..."

"O zaman kes."

"Bunu yaparsak, yerini gizlerse onu takip etmenin tüm yollarını kaybetme riski var."

Gülümsemesi yavaşça genişliyor. "Bunu özlemişim. Dengeyi sağlayan şeyi."

"Ben de senin lazer gibi odaklanmanı ve ustaca darbelerini özledim."

İkimiz de başka yere bakarız.

"Git, kız kardeşimle biraz vakit geçir. Ben karımı arayıp onu yatıştırayım..."
Bu sefer gülümsemesi hızlı ve gizli. "Erin

hafif bir esintiye bile dayanamayacak gibi görünebilir, ama o çok güçlüdür." "Kız kardeşin gibi."

Bana bakar. "Evet, ama o Yegorov kanından. Erin ise Amerikalı."

Omzuna hafifçe vurup gülümsedim ve odaya geri dönüp karıma doğru yürüdüm. Karım bana baktı. "Ne komik?"

"Kardeşin. Amerikalı karısının Ruslara rakip olabileceğinden gurur duyuyor."

Kıkırdar ve elimi tutup öper. "Doğru."

"Seni seviyorum, *malyshka*," diyorum ve ona derin bir öpücük vermek için yaklaşıyorum.

Tanrım, kendimi ona kaptırıp nefes almaya bile gerek duymadan yaşayabilirim. O muhteşem. Öpücüğü kesiyorum ama doğrulmuyorum.

"Seni seviyorum, Ilya."

Kalbim patlayacak gibi şişer.

"Keşke seninle birlikte oraya girebilseydim," diye mırıldanıyorum, parmağımla boğazının kıvrımlarını izliyorum. "Sen ve bebek iyisiniz, değil mi?"

Gözlerini devirir. "Biz iyiyiz, ben ve bizi ayıran hücreler."

"Eminim gezegendeki en sevimli hücreleridir." "Tabii ki," der.

Ellerimle yüzünü çerçevelerim ve yanaklarına, alınına, çenesine, dudaklarına öpücükler kondururum. "Daha önce gelemediğim için özür dilerim. Beni affet."

"Eve gittiğimizde telafi edersin. Yarın taburcu olacaklar, Albert ve ben eve, sana geleceğiz, tamam mı?"

Sözümü tutabileceğimi umarak başımı sallıyorum. Eğer bunu başaramazsak ve evim her açıdan güvenli hale gelmezse, o zaman Demyan'ın evine geri dönecek.

Ama bunu söylemeye niyetim yok. "Tamam."

Şimdi bunu başarmaya daha da kararlıyım.

Demyan hayatımızın yeni gerçekliğine alışmaya başladığına göre, tek istediğim Melor'u yeryüzünden silip Simonov'u ve belki de tüm operasyonunu ortadan kaldırmak.

Bunlar ne kadar çabuk ortadan kalkarsa, önemli olan şeye o kadar çabuk odaklanabilirim: Alina ve bebeğimiz.

Kapıya bakıyor, ben de bakıyorum. Demyan orada, telefonuyla uğraşıyor.

Alina bana bakıyor. "Demek aranız düzeldi? Rol yapmıyordunuz, değil mi? Rol yapıyormuşsunuz gibi gelmedi."

"Demyan, sana zarar verirsem bana acı ve ölümle tehdit etti. Yani rol değildi ve her şey yoluna girdi."

Titriyor ama gülümsüyor. "Tanrıya şükür."

"Demyan aslında birkaç şeyi halletmeme yardım edecek..." "Santo ile mi?"

"Santo'nun yardımıyla." Onu tekrar öpüp doğruluyorum ve telefonumu ondan alıyorum. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Acele mi?"

"Gideceğim," diye söz veriyorum.

Ve umarım bu sözümü tutabilirim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ALINA

"İYİ HABERİ İSTER MİSİN?" diye sorar doktor, beni kontrol etmek için yanıma geldiğinde.

Onu baştan aşağı süzerim. İsla beni görmeye geliyor, iyi haberin bir de diğer yüzü varsa, onu toparlamak için burada olacak.

Onun numarası ezbere bildiğim tek numara. Gençken, başımıza bir şey gelirse diye birbirimizin numaralarını hafızamıza kazımiştık.

Doktorun ciddi bir haber verecek gibi bir havası yoktu ama aptal kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Duruma bağlı," diyorum, espri yapmaya çalışarak, "bir 'ama' varsa tabii."

Gülüyor. "Son sonuçları beklemeyi 'ama' olarak görüyorsan, evet. Hayır, sonuçların çoğunun mükemmel olduğunu söylemeye geldim. Sağlığın çok iyi, hatta yüzün bile parlıyor. Seni eve göndermeden önce son birkaç sonucu bekliyoruz."

Küçük bir çığlık çıkar. "Eve gidebilirim."

"Sonuçlar geldiğinde. Kötü sonuçlar çıkmazsa, sonuçları sana ben vermeyeceğim..." Göz kırıyor. Gerçekten göz kırıyor.

Adam muhtemelen altmış yaşlarında ve hafif bir büyükbaba havası var, bu yüzden göz kırpmasına alınmıyorum.

Ama kendimi beş yaşında gibi hissediyorum.

"Sadece sağlık durumunuzun mükemmel olduğundan emin olmak için bazı kan testleri yapacağız.

Madem buradasın, hepsini yaptık."

Nefes veriyorum. "Sonra gidebilir miyim?"

Genç bir hemşire içeri girip serumumu çıkarırken o başını sallar. "Gidebilirsiniz. Artık buna gerek yok. Size B vitamini ve sıvı takviyesi yapmak istedik."

Bana dikkatle bakar.

"Aslında," diye ekledi, "ilk gördüğümde daha sağlıklı ve rahat görünüyorsunuz. Böyle devam edin."

"Evet, doktor," diyorum.

Gülümser. "Yine de bol bol yatak istirahati yazıyorum. Bana merdiven basamağına oyuncak basacak biri gibi gelmedin... Kardeşin çok küçük olmadığını söyledi, bu yüzden bunu yorgunluğa bağlayabilirim ve ilerledikçe yorgunluğun daha da artacaktır. Yeni annelere söylediğim gibi, şimdi mümkün olduğunca yatakta dinlen, çünkü en az bir yıl boyunca uykusuz geceler seni bekliyor."

Başımı sallayıp gülümsüyorum ve bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazıyorum, çünkü asla gün yüzüne çıkmayacak. Ilya ve Demyan bunu duyarsa, muhtemelen beni yatağa zincirlerler. Zavallı Erin, Nadya'ya hamileyken Demyan'ın her saniyesinde telaşlanarak cehennem azabı çekti.

Bunun nedeninin Sasha'nın yanında olamadığı için olduğunu söylüyor ama ben pek emin değilim. Demyan benimle yeterince kötü, tabii ki kendi çocuklarına karşı aşırı koruyucu bir anne gibi davranacaktır.

Erin'in hiç şansı yoktu. Ben niyetliyim.

Ona ve Ilya'ya bilgiyi saklayarak.

Doktorun çağrı cihazı çalar ve kendi kendine mırıldanarak çıkar. Erin ve Isla'ya neredeyse çarpıyor.

İkisi de sırtır ve Isla, Erin büyük bir taşıma çantasını yatağın üzerine koymadan önce kapının kapalı olduğundan emin olur.

Heyecan her yerimi kaplar. "Bu...?"

Küçük bir havlama duyulur. Gülümsüyerek ellerimi çırpıyorum. Erin gülerek çantanın fermuarını açar ve Albert dışarı çıkar. Bana doğru koşarak gelir ve ulaşabildiği her yerimi yalar.

"Erin benden daha yumuşak," diyor Isla. "Onu hemen dışarı çıkardı, ama biri gelirse çantaya geri koy, tamam mı?"

Albert bana bakar ve sonra yine küçük bir havlar. "Yemin ederim bu köpek anlıyor," diyor Erin.

"Anlıyor," diyorum. "Demyan'la konuştun mu?"

Gözlerini devirip başını sallar. "Evet, ve o aptal adam, Ilya'yı kovmaya karar verdiğinden beri hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

"Erkekler." Isla sırtıttı. "Sasha, Maize ve Poppy'nin oynadığını duyunca sevineceksin... Poppy mi? Yoksa Nadya mı?"

"İkisi de," diyoruz Erin ve ben aynı anda.

Erin devam ediyor. "Gerçek adı Nadya, ama Sasha ona Poppy adını verdi."

"Çok tatlı." Isla iç çekiyor. "İki kızın yeni bebekleriyle oynamaya başlamalarını bekleyemiyorum."

Yatağa oturup kıyafetlerimi işaret ediyorum. Erin kıyafetlerimi getiriyor ve ben giyinmeye başlıyorum. Gitmeye hazırım. Tahliye belgelerimi aldıktan sonra burada mümkün olduğunca az zaman geçirmek istiyorum.

"Sana söyledim," diyorum Isla'ya, "bebek şu anda hücre bölünmesi aşamasında. Yani erkek mi kız mı olduğunu bilmiyoruz. Çocuklar evde yalnız mı?"

Isla gülerek Albert'ı okşadı. "Olga'yla birlikte, Magda da krep yapıyordur herhalde."

"Sasha az önce yedi," diyor Erin.

Ona bakıyorum. "Ve şok oldun mu?"

"Hayır."

"Peki doktor ne dedi?" diye soruyor Isla.

"Sağlığımın çok iyi olduğunu, son kan tahlil sonuçlarını beklediklerini ve sonra eve gidebileceğimi söyledi."

"Bizimle mi?" diye

sorar Isla. "Seninle."

Etrafa bakınıyor. "Senin adamın nerede?"

"Kardeşimle havalı havalı takılıyor," diyorum. "Yakında bitecekmiş. İkinize de çok teşekkür ederim. Albert'e de teşekkürler. Delirecektim." Isla gülüyor. "Ne kadar zamandır buradasın?"

"Çok uzun," diyorum.

Erin yanıma, yatağa oturur ve Isla ayağımı tutar. Albert'in burasının cennet olduğunu düşündüğüne eminim.

"Onu hastaneye yatırdıklarından ve Demyan beni aradığından beri sadece birkaç saat oldu," diyor Erin, Albert'ın kulaklarını kaşıyarak. "Ve çok uzun olduğunu düşünmen delilik. Demyan'ın nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Ya yatmaya zorlanıyordum, ya da birdenbire porselen gibiymişim gibi etrafımda dolaşıp beni taşıyor ve sakat gibi davranıyordu. Ilya'ya aldığı tekerlekli sandalyeye oturmam için ikna edebilseydi, bunu yapardı."

Isla başını sallar. "Maize'i hatırlıyor musun, Alina? Hamileliğimin son iki ayında yatak istirahati verilmişti."

"Bilmiyorum. İlya ve Demyan'ın zorla yatak istirahati yaptırması daha kötü olabilir. Onlar ikisi." Kapıya bakıyorum. "Doktor daha fazla yatak istirahati önerdi, ama..."

"Tıbbi olarak gerekli olmadıkça onlara söyleme. Gerekli mi?" "Hayır," diyorum Erin'e.

"O zaman söyleme. Ben sadece Demyan'la uğraşmak zorunda kaldım." Erin gülüyor. "İlya'yı çok sevmeme ve Demyan'ın daha yumuşak versiyonu olmasına rağmen, o da en az onun kadar inatçı ve koruyucu. Senin için dayak yedi."

"Biliyorum." Isla'ya bakıp inlerim. "İki ay yatakta kalmaya zorlanmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Omuzlarını silker. "Başka seçeneğin yoksa, yapman gerekeni yapmalısın, değil mi?"

Ve o anda anlıyorum. Anlıyorum.

Aşırı koruyucu bir erkek ile bunu yapmak zorunda olmak, iki ay boyunca yatakta kalmak zorunda olmak arasında fark var.

Ve bundan daha fazlası var. Eğer bu aşırı bir emir olmasaydı, gerekli olsaydı yapardım.

Sağlıklı, mükemmel bir bebeğim olması için yapmam gereken her şeyi yapacağımı yüzde yüz biliyorum. Bu, bugünden itibaren kıcımın üstüne oturmak anlamına gelse bile.

Biri kapı kolunu salladı. "Albert, çanta, hemen," dedim, işaret ederek.

O da zıplar ve çantaya girer, sadece burnu dışarıda kalır, bu da Isla'yı kahkahalara boğar.

Kapı açılır ve yirmili yaşlarında yakışıklı bir görevli tekerlekli sandalyeyle içeri girer.

"Bayan Belov, sizi ultrasona götürmek için geldim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir hata olmalı. Kan tahlili sonuçlarını bekliyorum."

"Onları bilmiyorum," diyor. "Ben sadece bana söyleneni yapıyorum ve ultrason randevunuz var."

Biraz erken gibi görünüyor, ama doktorlar tüm aşamaları görebiliyorlar. Bölünen hücrelerimi ilk kez göreceğim düşüncesi beni bir anda heyecanlandırıyor.

"Kocam gelene kadar bekleyebilir miyiz? Çok geç kalmayacak ve bebeğimizi ilk kez görmek isteyecektir."

"Üzgünüm, ama yarın öğleden sonraya kadar randevularımız dolu. Bakmak zorunda değilsiniz, ama her şeyi kontrol etmemiz gerekiyor."

Kararsızım. Küçük bir leke gibi görünse bile bir göz atmak isterim, ama o anı paylaşamayacak olursam bu hediyeği istemem.

"Böyle daha erken çıkarsınız," diyor göz kırparak.

Göz kırpması beni ikna etti. O doktorla yakın çalışıyor olmalı. Sözleri de beni etkiliyor, bu yüzden kalkıp tekerlekli sandalyeye oturuyorum.

"İlya geri geldiğinde ona nerede olduğumu söyle, tamam mı?" diyor görevli beni götürürken.

"Tamam," der İsla, Albert'in sızlanmasının üstüne.

Bakmam gerek yok, değil mi? Ve İlya gelirse... harika bir sürpriz olacak.

Aniden içimde bir tedirginlik yayılır.

Hademe, hastaların doğum öncesi ve sonrası bakım için geldiği Demyan kanadının dışındaki kanada gireceğini düşünüyorum. İlya vurulduğunda onu ararken kaybolduğumda oradan geçmişim.

Ama oraya gitmiyoruz.

Bunun yerine, hademe beni bir asansöre götürüyor. O damla, küçük bir göle dönüşüyor.

Asansöre biniyoruz, ama kapılar tekrar açılana kadar bir terslik olduğunu hissetmiyoruz.

Birincisi, kat boş görünüyor. Demyan'ın, adamlarına bir felaket olması ve yoğun bakımdan ameliyathaneye, sadece gözlem için bile olsa çok sayıda insana hızlıca bakılması gerektiğinde kullanmak üzere katları ayırdığını biliyorum.

Onları görmedim, ama burası o katlardan biri gibi geliyor.

Ama daha da garip olanı, "*REZERVASYONLAR İÇİN KAPALI*" yazan eski bir tabela var.

Birkaç yıl önce hastanenin diğer bölümünde bir çalışma yapılmamış mıydı?

Kafamın içinde alarm zilleri çalışıyor.

"Aslında," diyorum, "ultrasonu iptal etmeliyim."

Ayağa kalkmaya başlıyorum, ama bir el omzuma sertçe bastırıyor. Silahın namlusunun soğukluğu şakağıma değiyor.

Sıcaklık yıldırım gibi içimi kaplar. "Otur."

Dediğini yapıyorum. Adam bir tür manyak ve paniğe kapılmamam, sakın olmaya odaklanmam ve buradan bir an önce çıkmam gerekiyor.

"Ne isterseniz öderiz. Kardeşim ve kocam zengin ve güçlüdür, ne istediğinizi söyleyin, biz..."

"Sus."

Silahı kafamın arkasına dayadı ve sandalyeyi iterek yeni bir yatak gibi görünen bir hastane odasına girdik. Yatak hiç yapılmamıştı ama burada rahatlık aranılan bir şey değildi.

Kalbim deli gibi çarpıyor.

"Kalk ve yatağa yat. Hemen."

Titreyerek dediğini yapıyorum, o da beni kelepçeliyor ve odadan çıkıyor.

"Bunu yapamazsın! Ne istiyorsun? Seni yakaladığında kocam ne yapacak sanıyorsun? Ya kardeşim?" Odanın dışında olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Lütfen bırak beni. Arkadaşlarım beni arıyor olmalı."

Yalan ama umarım yakında gelirler. Benim burada olmadığımı fark etmeleri ne kadar sürer?

"Merhaba?"

Cevap yok.

"İmdat!" diye bağıyorum. "*İmdat!*"

"Kimse seni duyamaz," diyor tanıdık bir ses, bir adam odaya girerken.

"Merhaba, Alina. Seni tekrar görmek ne güzel."

Melor.

Otuzuncu Bölüm

ILYA

"OH. ARKADAŞINI DA GETİRMİŞSİN," Santo ifadesiz bir yüzle söyler. "Parti mi veriyoruz? Çünkü benim kurallarım var. Pislikler giremez."

Demyan'ın gözlerine bakıyor.

Büyük salonu genişti, ama kaslı sarışın dev de öyle.

Elini hafifçe sallayarak ıslak barda içeceklerimizi almamızı işaret eder.

Ben istemiyorum ama Demyan kendine votka dolduruyor.

Bu, ara sıra yapmaktan hoşlandığımız bir şey. Biri içer, diğeri izler. Tüm eski alışkanlıklar gibi, biz de hemen eski halimize dönüyoruz.

Demyan bir yudum alır ve Santo'ya bakarak karşılık verir.

"Saçmalamay! kes." "Bu benim evim. İstedigimi yaparım, zorbaları kovmak da dahil."

Demyan yavaşça başını sallar ve gülümser. "İstersen bunu halledebiliriz, ne zaman istersen, iş saatleri dışında. Ve bildiğim kadarıyla bu iş. Ilya'yı arayıp gelmesini mi istediniz?"

"Aradım ve gelmesini istedim." Santo bana dönüyor. "Yegorov'u indirmeyeceğime söz verdim, ama onun buraya gelmesine izin vermedim."

"Okul çoktan bitti. O kinleri artık bir kenara bırakmalısın." "Sen bırakabilir misin?" Santo, Demyan'a sorar.

"Yeter," diyorum. "Sen aradın. Buradayım. Hala Demyan ile çalışıyorum ve onun itibarı bu işe bulaştı. Yani..."

Santo sinirli bir nefes verir. "Ne istiyorsun Demyan?"

"İlya'nın borcu artık geçerli değil, bu da İlya'nın bratva'sı üzerinde hiçbir hakkın olmadığı anlamına geliyor."

Santo onu düşünür ve gülümser.

"Gerçekten mi?" diye sorar Santo. "Bunu kabul edeceğimi de nereden çıkardın?"

Demyan, Santo'nun yüzüne yaklaşıp kadar ona doğru yürüdü, o kadar yaklaştı ki Santo biraz geri çekildi.

"Sana söz veriyorum, Santo. Kabul etmezsen, hayatımın amacını, senin için çok uğraştığın her şeyi yok etmek olarak belirleyeceğim. İkimiz de benim düşmanım olmak istemeyeceğini biliyoruz. Ancak çok çalışıp güvenimi kazanırsan, bir gün müttefikim olarak görebileceğim biri olabilirsin."

"Çok nazıksın," der Santo sertçe. "Ve bu çekici teklifin... Pek uzak bir ihtimal gibi görünmüyor."

Demyan başını sallar. "Haklısın. Adil olmalı. Bu yüzden Simonov'u bizim için halledeceksin. Onunla da sorunların olduğunu duydum. Yaratıcı olduğunu biliyorum. Bunu kendi lehine çevirebilirsin."

Santo güler. "Delirdin mi, Demyan?"

Demyan gülümser. "Belki. Ama belki de değil. Muhtemelen hatırlamazsın, ama uzun zaman önce babam senin babana büyük bir iyilik yaptı. Çok büyük bir iyilik. O kadar büyük ve önemli bir iyilik ki, baban mafyanın kontrolünü elinde tutabildi. Şimdi *senin* mafyan."

İri adam biraz solgunlaşır. "Ee?"

"Seninle ya da mafyalarınla hiçbir zaman bir ilgim olmadı, bu yüzden o iyiliğin karşılığını hiç istemedim. Şimdiye kadar."

Santo başını sallar ve uzaklaşır, kendi kendine mırıldanır, sonra içkisini bir dikişte içer ve Demyan'ın yanına geri döner.

Onları ve kapıyı gözlüyorum. Kimse girmiyor.

Santo'nun bizim varlığımızdan dolayı alarmı çalmadığı için ona hakkını veriyorum. Yine de yapabilirdi.

Ama onu alt etmek benim yapılacaklar listemde yok.

İyi bir adam sayılmaz, ama kendi tarzında kurallara uyar. Sert oynar ve hileli hareketler yapar, ama yine de oyunun kurallarına uyar.

Ayrıca, onu öldürürsek, tek parça halinde çıkmak zor olabilir.

"Yirmi yıl sonra bir iyilik istemek olmaz," der Demyan'a. Demyan

tıslar ve Santo'nun gözlerinin içine bakar.

"Ne istersem onu yaparım. Ayrıca, gerçekten öncülünün verdiği sözleri tutmayan bir adam olarak anılmak mı istiyorsun? Hem de babanın?" diye sorar Demyan. "Bunu kabul etmezsen, seni yok ederim."

"Bu bir tehdit gibi geliyor," diye mırıldanır Santo.

"Bunu daha çok bir söz olarak düşün," der Demyan. "Ayrıca, düşmanlardan çok dostlar olması iyidir ve şu anda Ilya, kendi nedenlerinden dolayı, senin sözünün eri bir adam olduğunu söylüyor."

Bunu tam olarak böyle söylediğimden emin değilim, ama geçiştiriyorum.

Santo, Demyan'a sert bir bakış atar ve bana da sertçe bakar, ama sonra içini çeker. "Gerekirse yaparım."

"Yapmalısın," diyor Demyan. "Bunu yeni yollar açmak ve Simonov'un örgütünden istediğin her şeyi almak olarak gör. O ve en üstteki dört adam gittiğinde - kimlerden bahsettiğimi biliyorsun - her şey dağılacak. Ve her şey senin olacak. Ben olsam yapardım."

"Sen..." Santo tereddüt eder. "Neden bunu yapayım ki?"

Ama gözlerinde bir parıltı var. Akıllı adam. Yapmak istiyor, ama tek başına değil. Simonov'un bölgesinden fazlasını istiyor. Ama ilk kez bana yardım etmeye geldiğinde, nedeni ne olursa olsun adamlarını kaybetmişti.

"Simonov senin adamlarını da öldürdü. Bunu unutma," diyorum. "Ve ben birlikte yaşayabileceğimiz insanlar arıyorum."

Birlikte yaşamak, birlikte çalışmasak bile müttefik olmak anlamına gelir. Birbirimizin ayağına basmamak anlamına gelir. Daha güçlü ve daha iyi kaçakçılık rotaları anlamına gelir.

Demyan çekiştir. Ben değilim. Ben müzakereciyim, arabulucuyum. İnsanların ihtiyaçlarını görür ve iyi bir anlaşma ise bunları elde etmenin bir yolunu bulurum. O farkında olmasa da, bu iyi bir anlaşma.

"Demyan da öyle," diye ekliyorum. "Hepimizin gelecekte birbirimize faydası olacak varlıkları var. Bu, kendimizi satmak ya da ortaklık kurmak anlamına gelmez. Bunu çıkarları olan arkadaşlar olarak düşün."

Demyan sessiz kalır, bana zaman tanır. Ben de bu fırsatı değerlendiririm. Bu alanda kendimi evimde hissediyorum. Pakhan değilim. Ama güçlü bir ikinci adamım, güvenilir bir ikinci adam, Demyan ve diğerleri yapamadığında daha yumuşak bir yaklaşım sergileyebilen bir adam.

"Yapacağım. Seni rahat bırakacağım." Santo'nun dudağı kıvrılır ve Demyan'a bardağını bırakması için işaret eder. Demyan da bardağını boşaltıp bırakır. "Şimdi evimden defol."

Memnuniyetle gideriz.

Arabaya bindiğimizde Demyan başını sallar. "Birlikte yaşamak mı? Adamların öldü, intikamını alalım mı? Bir de çıkarları olan arkadaşlar edineceksin? Burası anaokulu mu, Ilya?"

Onun Rusça konuşmasına gülüyorum. "Her zaman anaokulu gibi konuşuyorsun. Ben bu işleri senin için yapıyorum. Onu sevmek zorunda değilsin. Eğer gerekirse müttefik olabilir, ve insanlar birbirleriyle kavga ve savaşa girmezlerse bölgeler daha iyi olur."

O başını sallar ve sonra bana bakar. "Olanlara bir şey yok mu? Senden çok şey istiyordu."

"Ben iyiyim," diyorum. "Santo üzerinde sahip olduğun avantajı bilseydim daha iyi hissederdim ama o bunu yapacaktır. Simonov'un icabına bakacak ve onun topraklarını ve operasyonlarını ele geçirecektir."

"Belki de bir arada yaşamak doğru," diyor Demyan, o anda söyleyebileceği en yakın teşekkür sözüyle.

"O pislik Melor'u yakalamaya odaklanabiliriz, sonra ben özgür bir adam olacağım." Şoför hastaneye doğru yola çıkarken ben arkama yaslanıyorum.

"Özgürlük, benim kullanacağım kelime değil." "Aptal."

"Aptal."

Gülümserim. Birdenbire her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum.

Alina'yı aramak için telefonumu çıkarırım ama gülümsemem donar.

"Demyan, Erin'den bir sürü cevapsız arama var."

"Bana da."

Midem burkudur.

O da onu arar, ama konuşmadan ağzını kapatır ve hareketsiz kalır. Telefonu kapattığında bana döner.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Yüzü ciddi, dehşete kapılmış ve kalbim yerinden çıkacak gibi.

"Alina kaybolmuş."

Otuz Birinci Bölüm

ALINA

Melor, tuhaf bir şekilde merhaba dedikten sonra nereye gittiğini BİLMİYORUM.

Yatağın üzerinde oturmuş dinliyorum, ama kulaklarım beni aldatıp uzaktan gelen havlama sesleri duyduğumu sanmasına rağmen, hiçbir şey duyamıyorum.

Albert'ın burada olmasını istemiyorum. Onun küçük hayatının tehdit edilmesini istemiyorum. Tıpkı bebeğimin hayatının tehdit edilmesini istemediğim gibi.

Mesele bu. Eğer o küçük varlığı içimden çıkarıp güvenli bir yere, büyüüp yaşayabileceği bir yere götürebilseydim, bunu yapardım. Sevdiğim herkesi korumak için canımı seve seve verirdim.

Ama
yapamam.
Ve bundan
nefret
ediyorum.
Melor'dan
nefret
ediyorum.

Sevimli hademeyi de nefret ediyorum.

O bir hademe değil, kendime hatırlatıyorum. Melor'un emrindeki biri.

Beni buraya getirip parmaklıklara kelepçelediklerinden beri ne kadar zaman geçti?

Sorun şu ki, bilmiyorum. Dakikalar ya da saatler sürebilir.

Ve kurtulamıyorum.

Denedim.

Küçük bir hıçkırık kaçar ve ağlamamak için boş elimi ağızıma kapatırım.

Ses çıkarmamak için.

Korkuyorum, o kadar korkuyorum ki biraz uyuşmuşum.

Çünkü onlar biliyorlar, Melor biliyor, hamileyim. Ne zamandır peşimde? Ve bu hastaneye nasıl girmiş?

Büyük bir hastane değil, özel bir hastane, ama yeterince büyük. Hastanelere insanlar gelir gider, hastanelerin doğası budur. Ama ne kadar süredir buradaydı ve hastaneyi nasıl biliyor? Boş katların yerini nasıl biliyor?

Kafam allak bulluk oldu.

Aniden, koridorun aşağısından sesler duyulur. Dinlemeye çalışırım. "Ne demek burada değil?" Melor, odamın önünden geçen benim odamın önünden geçerken Rusça bağırıyor.

Bir cevap duyuyorum ama kelimeleri anlayamıyorum.

Onların Ilya'dan bahsettiklerini anlamak için dahi olmaya gerek yok, bu da beni dehşete düşürüyor.

Hademe, Melor'a alışkın ve onunla nasıl başa çıkacağını bilen biri gibi, daha yumuşak ve sakin bir ses tonuyla cevap veriyor.

Melor ve arkadaşları beni kaçırmadan önce, bana ve çevremdeki diğer insanlara karşı hoş, nazik ve sevimli davranıyordu.

Ilya'nın güvenecek birine ihtiyacı olduğunda ona neden güvendiğini anlayabiliyorum. İlk bakışta güvenilir birine benziyordu.

Ama beni kaçırdığında gerçek yüzü ortaya çıktı. En azından öyle görünüyordu.

Şimdi? Tamamen çıldırmış gibi geliyor.

Hızlı bir Rusça ile sesini yükselterek emirler yağıdırıyor. Gözcüler, silahlar hakkında bir şeyler söylüyor. Her şeyin hazır olması gerektiğini söylüyor.

Diğer adamın sakin sesi artık işe yaramıyor gibi. Bir farkındalık içimi kaplıyor.

O tehlikeli. Kontrolsüz bir silah. Melor'u bir arada tutan şey artık işe yaramıyor.

Ve ne kadar çok açığa çıkarsa, o kadar öngörülemez hale gelir. Ve bu asla iyiye işaret değildir.

Manşeti çekiştiriyorum ama çok sıkı. Yatak çok sağlam ve modern, kırmam imkansız.

Melor'un daha yakınında olmasını istiyorum, böylece onu tamamen duyabilirim, çünkü onun neler yapabileceğini bilmiyorum. Daha da kötüsü, planını bilmiyorum.

Eğer bilseydim, yapabilirdim...

Ne? Neredeyse gülüyordum. Bir şey mi yapardım?

Onu ikna etmeye çalışabilirim, ama konuşacak havada olduğunu sanmıyorum.

Fidye istemeyecektir ve kardeşim kim olduğunu biliyor. Demyan ve Ilya arasında, kazanamayacağını biliyor olmalı.

Dudaklarımı ısırıyorum.

Peki planı ne? Beni yem olarak kullanıp Ilya'yı tuzağa düşürerek onu öldürmek mi?

Bu düşünce beni ürpertir, kalbim daha da sıkı çarpar.

Max'i kaybettim. Ilya'yı da kaybetmeyi reddediyorum. Bir şeyler yapmalıyım. Kahretsin...

Çılgınca etrafa bakınıyorum ve bakışlarım tertemiz yan sehpa takılıyor. Kendimi yataktan sürükleyerek kaldırıyorum ama sehpa ulaşamayacağım bir yerde, sanki biri buraya fırlatmış gibi.

Yatağı masaya doğru çekiyorum ve sonra tekmeleyerek yere düşürüyorum.

Salondaki bağırışlar kesilir. Ayak sesleri boş koridorda yankılanır. "Ne oluyor lan?" Melor Rusça bağırır.

"Ben devirdim," diyorum İngilizce.

Alaycı bir şekilde gülümser ve bana vurmak istercesine elini kaldırır. Kendimi geri çekip başımı eğmekten alıkoyamam.

Güler ve elini indirir. "Aptal *suka*."

"Neden beni tekrar aldın? Ilya ve kardeşim sana çok kızacak."

"Onlar birbirlerini sevmezler." Arkasını dönüp gitmek ister.

"Bana gelince, onlar en iyi arkadaşlar. Aralarında sorunlar olsa bile, benim için bir kenara bırakırlar. Düşünsene... Kardeşim ve kocam. Onlar böyle insanlar. Ve ben onlar için önemliyim."

O burun kıvrır. "Seni teslim etmemem için daha fazla neden. Seni bir araç olarak kullanmam için daha fazla neden."

"Bu işe yaramaz. Belki de beni bırakmalısın. Eğer bırakırsan, seni bana kaçırdığını söylemem. Ben..."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun, aptal kız?" Başını sallar ve silahını çıkarır, yaklaşır ve silahı yanağıma sertçe dayar.

Beyaz sıcak bir korku beni sarar ama onu zorla bastırırım. Dağılmamam, histerikleşmemem lazım. Bu beni öldürür. Nefes alırım.

"Beni öldürürsen, bana zarar verirsen, hatta Ilya'ya zarar verirsen, Demyan seni bulur." Bunu kafasına sokmak için tekrar ediyorum. "Ve bana zarar verirsen, Ilya durmak bilmez. Seni öldürmeden önce işkence eder. Daha da kötüsü olabilir. Bunu yapan kişi kardeşim olabilir. Nedenini kendine sor."

Demyan'ın nasıl davrandığı, kin tutması ve intikam almasıyla ilgisi var."

Melor alaycı bir şekilde gülümser. "Bırak denesin."

"Senin için çıkış yolu yok. Eğer bana inanmıyorsan, tek kelime bile etmeyeceğim. O zaman teslim ol. Sana daha yumuşak davranırlar. Seni öldürmezler. Ama şunu bil ki, beni şimdi bırakmazsan bu durumdan kurtulmanın hiçbir yolu yok. Çünkü sana söz veriyorum, ağzımı açmayacağım."

Melor volta atmaya başlar.

"Senin ölümüne neden olmak istemiyorum," diyorum, "şimdi git ve hayatını yaşa."

"Ve tek kelime bile etmeyecek misin? Sana inanmıyorum, *seni adi herif*." O, volta atmaya devam ediyor.

Ona bakıyorum, kalbim sıkışıyor. "O zaman şimdi teslim ol."

"Beni öldürecekler."

"Hayır, öldürmezler, ama beni şimdi serbest bırakmazsan bin kat daha kötüsü olacağını biliyorum."

"Kapa çeneni," diye bağıyor ve yürümeye devam ediyor, ama sözlerimi düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu durum seni ölümcül bir çıkmaza soktu ve bunu sen de biliyorsun," diyorum. "Ağzımı kapalı tutacağıma inanmak zorunda değilsin, ama tutacağım. Söz veriyorum. Anlıyorum. Gerçekten. Bratva yüzünden kırgınsın. Ama vasiyette Ilya'nın on iki ay boyunca bunu üstlenmesi gerektiği yazıyor. Aksi takdirde, vasiyet geçersiz olur ve ilgili hiç kimse mirası alamaz. Ama bir yıl sonra miras onun olur, yani senin de olabilir."

Saçmalıyorum. Vasiyette öyle yazmıyor, ama o bilmiyor. Eğer bilseydi, karısı hakkında da bilirdi.

Nefes alıp devam ediyorum. "Ilya sana verirdi, muhtemelen planlamıştı. Demyan'ın bratva'sını yönetmek için yardımı var ve Yegorov Bratva'nın ne kadar güçlü ve büyük olduğunu biliyorsun."

"Sus."

"Sana yardım ediyorum," diyorum, onun yordakçısı gibi sakın ve yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Anlıyorsun, değil mi? Ne yaşadığını anlıyorum."

"Hayır," diyor, "anlamıyorsun."

Yürümekten vazgeçip bana bakar, ben de ısrar ederim.

"Anlıyorum. Söz veriyorum. Demyan ve Ilya ile yazılı bir anlaşma yapabileceğimizden eminim. Vasiyetnamenin süresi dolduğunda bratva senin olacak. Ne demek istersen, ben arkanda olacağım..."

"Kapa çeneni yoksa seni sonsuza kadar sustururum," diye bağıarak tekrar volta atmaya başlar.

"Ama..."

"Kapa çeneni dedim!" diye bağıır. Bana doğru yürür. "Anlaşma falan olmayacak. Asla. Ilya'da istediğim tek şey var. Tek şey."

"Bratva," diyorum hevesle. "Ve sana vereceğinden emin olacağım."

"Siktiğimin yalanları. Tek yaptığın bu. Yalan, yalan, yalan!"

"Yalan söylemiyorum."

"Senin o gücün yok." Yine volta atmaya başlar, adımları daha hızlıdır. Beni dinlemiyor bile. Söylediklerimi tamamen reddettiğini düşünüyorum.

"Kimsenin o gücü yok. Ve ben de sahip olamazsam..." Yürümekten vazgeçip bana dönüyor. "O olmadan hayatın bir anlamı yok zaten. O zaman neden gürültüyle ölmeyelim?"

Gülümsüyor. Büyük, çirkin, çarpık bir gülümseme, karnıma sert bir yumruk gibi vuruyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor.

O anda ne demek istediğini

anlıyorum. Ölmeyi bekliyor.

Sadece ölürken mümkün olduğunca çok acı ve yıkım yaratmakla kalmayıp, Ilya'yı da yanında götürmek istiyor.

Otuz İkinci Bölüm

ILYA

Alina'nın hastane odasına girdiğimizde çılgınca havlayan köpekler bizi karşılıyor. Erin ve Isla telaş içinde bizi bekliyor.

Albert üzerime atlayıp beni geçmeye çalışıyor, ama ben onun titrek vücudunu yakalayıp tutuyorum.

İki kadın aynı anda konuşmaya başlar. Albert'in gürültüsüyle hiçbir şey anlayamıyorum.

"Albert, dur. Ben onu getiririm," diyerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Sonra elimi kaldırıyorum. "Kızlar, teker teker lütfen."

Erin, Demyan'ın kollarında, Isla da koşarak geliyor.

"Bir görevli onu ultrasona götürmek için geldi ve biz hiç düşünemedik..." diyor Isla.

"Neyi düşünmediniz?" diye soruyorum.

Erin kendini kurtarır ve titrek bir elini Demyan'ın koluna koyar. Gözleri benimkilere takılır ve bir an birbirimize bakarız.

Burası onun kaçırıldığı ve benim vurulduğum hastane.

"Daha iyi güvenlikleri olmalıydı," diye homurdanıyor Demyan. "En iyi güvenliğe para ödüyorum. Kafalar gidecek."

Erin onu sakinleştirmeye çalışır ve sonra bana bakar. "Yani... Ultrason için çok erken. Erken yaparlar ama o çok acılmış gibi söyledi ve biz Alina'yı buradan çıkarmak için sabırsızlanıyorduk. Benim hatam. Düşünmeliydim."

"Hayır, değil." Demyan'a bakıyorum. "Bu görevli kimdi?"

"Yirmili yaşların sonlarında, yakışıklı," diyor Isla. "Ama iyi birine benziyordu ve biz Albert'ı çantasında tutmaya çalışıyorduk, o yüzden ona gereken ilgiyi gösteremedim."

Albert sefil bir inilti çıkarır.

Erin dudağını ısırır. "Normal görünüyordu. Hastane önlüğü, kimlik kartı vardı, ama hayır, okumadım."

"Oh, iç bileğinde küçük bir haç dövmesi vardı, önemliyse?" Isla bize bakar.

"Sol mu?" diye soruyorum. "Yoksa sağ mı?"

Bir saniye kadar düşünür. "Sol."

"Siktir," der Demyan.

Erin kocasına kaşlarını çatar. "Ne?"

"Simonov'un adamlarından bazıları, kime ait olduklarını göstermek için oraya dövme yaptırıyor," diyorum.

"Ve sonra geri gelmedi," diye ekledi Isla, Albert yine sızlanmaya başladı. Kalbim sıkıştı.

Erin kollarını kendine doladı. "Albert deli gibi davranmasına rağmen, biz bunu düşünmedik. Onu dışarı çıkardık ve o da kapıyı tırmalayıp havladı, sanki dışarı çıkmak istiyormuş gibi."

"Onun çıldırıp Alina'yı istediği için yaptığını düşündük. Erin, onun ürkek olduğunu söylemişti," diye mırıldanır Isla.

"Ne kadar oldu?"

"Bir saatten fazla, belki iki," diyor Isla. "Dikkat etmedik, çünkü ikimiz de hastanelerde bekleme sürelerinin ne kadar uzun olduğunu biliyoruz, ve ultrason başka bir katta yapılıyorsa, o zaman..."

"O zaman," diyor Erin, "sonsuz kadar sürebilir, ve doktor randevuların dolu olduğunu söylemişti." Titreyerek nefes veriyor. "Doktor gelene kadar bir sorun olduğunu düşünmedik."

"Alina'nın nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Kan tahlili sonuçları elindeydi ve ultrason sonucunu söylediğimiz anda hemen oradan ayrıldı ve güvenliği uyardı." Isla başını salladı. "Kaçak köpeğe bile dikkat etmedi."

Konuşma, her şey sadece birkaç dakika sürmesine rağmen zamanı yavaşlatıyor.

Sanki saatler geçmiş gibi geliyor.

Demyan çoktan telefonuna sarılmış, emirler yağdırıyor. Bu hastaneye kimse girip çıkamıyor. Bana göre sorun yok, ama...

Midem bulanıyor. Ya çoktan gitmişse?

Yüzümdeki ifadeyi fark edip telefonu kapatıyor. "Hala burada. Birisi güvenlik kameralarını inceliyor ve korumalar tüm ıkışları izliyor. Gittiğini veya çıktığını görüntülerde görmüş olmalılar."

"Koridorlar ne durumda?" diye soruyorum.

"Güvenlik kameraları sadece ana giriş ve çıkışlarda, bekleme salonunda ve resepsiyonda var. Bir de merdiven boşluklarında." enesindeki kaslar gerildi.

"O burada bir yerde. Ama bu lanet yer çok büyük. Seni özel odandan hastanenin ana bölümüne götürmüş olabilir." Albert'i sıkıca tutuyorum. "Her yerde olabilir."

Bekle. Belki Albert bizi doğru yöne yönlendirebilir. Onun kokusunu biliyor.

"Hey, Albert? Alina'nın nereye gittiğini bize gösterebilir misin?"

diye bağırır ve birbirimize bakarız.

Demyan başını sallar. "Denemeye değer."

"Yönü bul, Albert," diye fısıldadım.

Kapıyı açtım ve Albert'ı yere indirdim.

Havlayarak, koklayarak koşmaya başlar. İlk başta asansöre doğru gider. Buraya çıkmak için asansörü kullanmış olmalı, ama kokladıktan sonra bu fikri terk eder ve köşeyi döner.

Sonra ciddi bir şekilde havlamaya başlar.

İkimiz de onu takip ediyoruz ve arkamızda Erin ve Isla'nın ayak sesleri geliyor.

Burada çok sessiz. Köşeyi dönüyoruz.

Bir servis asansörü ve acil durum merdivenleri var. Vurulduğum yer gibi.

"Bekle." Geri adım atıp merdivenleri işaret ediyor. "Eğer bu asansöre bindilerse, çağırdığımızda hangi katta olduklarını görebiliriz. Bizim için yeni katlar açmaya hazırlanıyoruz. Ama henüz hazır değiller ve ultra güvenli katlar olacağı için bu asansör kullanılmıyor."

"Yani, eğer kullandılsa, bulundukları kattan çağırılmış olacak." Erin,

Albert'ı kucaklar ve iki kadın köpekle birlikte geri çekilir. "O zaman ben çağırırım," derim.

"Kimse bunu kullanmıyor. En azından kullanmamalılar." Elini havada salladıktan sonra silahını çekip kontrol etti.

"Yani, buraya binmişlerse, asansör, indikleri yerden çağrılacak mı?"

Klipsi yerine takarken başını sallar. "Evet. Ama şimdi basarsan, anlarlar. Şu anda asansör alt katlardan kilitli olduğu için, dört kattan birine gitmiş olacaklar."

"Ben merdivenlerden çıkacağım," diyorum, "sen asansör geldiğinde düğmeye bas, böylece asansörde olduğumuzu sanacaklar."

"Yedekleri bekleyelim lan," diyor Demyan. "Başka bir kata çıktıklarını bilmiyoruz. Bir üst kattaki merdiven boşluğunda kamera yok. Çift blöf olabilir. Silahlı olup olmadıklarını da bilmiyoruz. O kapıdan girersen, sen öldün demektir."

Gözlerimi kısarak, "Albert onların asansöre bindiğini biliyor. Onu bir an bile yalnız bırakmayacağım" dedim. Silahımı çekerek, "Hazırım" dedim.

Beni duvara itti. "Hayatta olmaz. Öldürülürsen, o da ölebilir."

"Ben burada kalırsam, o da ölecek. Beni durdurmak için beni öldürmen gerekecek, Demyan." Birbirimize bakıyoruz.

Sonra onu geçip düğmeye basıyorum.

Sekizinci katın ışığı yanar, sonra yedinci, sonra altıncı. Şimdi beşinci. Zil çalar. Kapılar açılırken silahımı yukarı kaldırırım.

Boş.

Kapının kapanmasını engellemek için ayağımı kapıya sıkıştırıyorum. "Plan bu. Merdivenleri kullanacağım. Sekizinci kata yaklaştığımda sana mesaj atarım. Sen sekizinci kata geldiğinde düğmeye bas ve bana haber ver. Sonra ben onları gebertirim."

Cevap vermesini beklemiyorum. Ayağımı çekiyorum, ona kapının önüne ayağını koymaktan başka seçenek bırakmıyorum.

İyi bir plan, diye düşünüyorum merdivenleri çıkarken, telefonumu sessize alıyorum. Asansörün geldiğini görürlerse, bizim içinde olduğumuzu düşünecekler.

Merdivenleri kullanarak onları şaşırtıp öldürebilirim.

Riskli, biliyorum, ama işe yaramalı.

Başka seçeneğim yok, işe yaramak zorunda.

Alina'nın hayatı benim ellerimde.

Sekizinci kata yaklaşınca Demyan'a mesaj attım. Katıma vardığımda, kulakımı merdiven boşluğunun kapısına dayadım.

Melor birine bağıyor. Kahretsin, adam çıldırmış gibi.

Kapı çok kalın olduğu için kelimeleri anlayamıyorum ama öfkeli duyguları açıkça belli. Onun içindeki pisliği nasıl görmedim? Ne kadar körüm ben?

Bunu düşünmeye izin veremem.

Tek önemli şey Alina.

Melor tekrar bağıırken telefonum ışılandırıyor. Başka bir ses ona cevap veriyor. Sadece iki kişi mi yoksa daha fazla mı var, anlayamıyorum.

Demyan: **Bitti.**

Aksini öğrenene kadar daha fazla adam olduğunu varsaymak zorundayım.

Derin bir nefes alıp, kolu çevirerek kapıyı sıkı sıkı geçecek kadar açtım.

İleride, koridorun sonunda, Melor ve daha uzun boylu bir adam sırtları bana dönük olarak silahlarını asansör kapısına doğrultmuşlar.

Servis asansörü merdivenlerden yeterince uzakta, bir şansım olabilir. Koridordan kayarak bir odaya giriyorum. Boş. Odadan çıkıyorum, sırtımı duvara dayayıp silahımı ileri geri sallayarak her şeyi gözlemliyorum.

Asansöre odaklanmışlar, asansör her katta duruyor gibi görünüyor.

Demyan bana birkaç saniye kazandırdı ve ben bu saniyeleri boşa harcamayacağım.

Karşımda çaprazda başka bir oda var. Bir orduyla karşılaşmayı beklerken, Alina'yı görmeyi umarak odaya doğru ilerliyorum.

Ve sanki tüm hediyeler bana verilmiş gibi. Çünkü

Alina orada.

Dizlerim titriyor.

Gözleri sevinç ve korkuyla dolmuş, ama başka bir şey daha var. Aşk.

Parmağımı dudaklarıma götürüp iki parmağımı, sonra üç, dört parmağımı kaldırıyorum... ipucunu almasını umarak. Alina akıllı bir kız.

Kafasını sallar, iki parmağını kaldırıp Melor ve onun lanet olası arkadaşının yönünü gösterirken bir damla gözyaşı akar.

Kahretsin. Kelepçeli. Ona doğru hareket etmek üzereyim ki, tam o sırada ayak sesleri duyuyorum ve o gözlerini daha da genişletiyor.

Kapının arkasına saklanıyorum.

"Lanet olası pislik!" Melor odaya girerken bağııyor. "Biliyorum..."

Dışarı çıkıp omzuna, sonra dizine ateş ediyorum ve acı içinde yere yığılır. Silahını tekmelemek için hızla yaklaşıyorum ve suç ortağı içeri girerken hızla dönüp onu da yakın mesafeden vuruyorum. O da taş gibi yere düşüyor, ölmüş.

Düşünmüyorum. Alina hıçkırarak ağlarken ona koşuyorum, onu sarıp öpüyorum, sert ve hızlı. "*Malyshka*, iyi misin?"

"Evet, iyiyim. İyiyim. Sen burada olduğun için daha iyiyim." Aniden çılgılık attı.

Onu bırakıp, Melor ayağa kalkmaya çalışırken hızla döndüm.

Yüzüne sertçe tekme atıyorum, yere yığılmasına neden oluyorum. Onu bilinçsizliğe sürüklemek için tekmelemeye devam etmek istiyorum. Öteki aleme geçene kadar tekmelemek istiyorum.

Yüzünü kemik parçaları, kan ve beyin kalana kadar ezmek istiyorum.

Onun *gitmesini* istiyorum.

Hemen.

Ama yapmıyorum.

Alina'nın önünde değil.

Asla onun önünde değil.

Alina birçok şey olabilir ama böyle bir şey onu rahat bırakmaz. Geceleri uykusuz bırakır.

Onu tahmin bile edemeyeceğim şekilde incitmek. Bu yüzden yapmıyorum.

Onun yerine, kemerimden silahımı çıkarıp ona uzattım. "Silahı ona doğrult. Hareket ederse ateş et."

Küçük bir ses çıkarır ama dudaklarını sıkıştırıp başını sallar.

Alina o tetiği çekmek zorunda kalmayacak. O pislik yakın zamanda kıpırdamayacak.

Kemerimle Melor'un ellerini bağlarım. Sonra, tedbir olsun diye ona bir tekme daha atarım.

Sonra yere çöküp o pisliğin kelepçe anahtarlarını arıyorum ve Demyan'ı arıyorum.

"Alina iyi, yaralanmadı ve etraf temiz." "Tanrıya şükür." Demyan telefonu kapatır.

Melor'un cebinde anahtarları bulduktan sonra Alina'nın kelepçelerini açtım ve morarmış, kızarık bileğini ovup öptüm.

"Bir daha beni böyle korkutma, Alina," diye fısıldadım, tatlı kokulu saçlarına. Silahı ondan alıp sakladıktan sonra onu kucaklayarak Melor'u gözden kaçırmamaya dikkat ettim.

Demyan hemen gelir. Gözlerini kısarak Melor'a da tekme atar. "Angel, iyi misin? Sana dokundu mu?"

"Hayır." Yutkunur ve kardeşine bakar.

"Onu odasına götür," diyor bana. "Ben burayı temizlerim." "Tabii." Alina'yı kucaklayıp sıkıca sarıyorum, asansöre taşıyorum ve düğmeye basarım.

Onu çıplak soyup sikmek istiyorum. Onu kucaklamak, ona tapmak, onu temizlemek istiyorum ki kendini yeniden yeni hissetsin. Ve en çok da *onu* istiyorum. Onu yanımda, güvende ve benim olarak istiyorum.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldadı. "Sen, ben ve Albert."

Boynumu öptü ve burnunu sürttü.

"İyi deneme," diyorum, "ama önce seni kontrol ettireceğim."

Asansör kapıları açılır ve içeri gireriz. Kollarımdan inmeye hiç niyeti yok, kolları boynuma dolanmış.

"Ama sağlık kontrolünden geçtim."

"Güzel hücrelerimizi düşünmeliyiz, *malyshka*. Hamilesin, bu yüzden tekrar kontrol ettirmelisin. Ne olur ne olmaz."

Bana inliyor, ama boğazımda gülümsediğini hissedebiliyorum. "Tamam."

Saçlarını öpüyorum. "Albert, seni bu asansöre bindiğini gösterdi." "Akıllı bir köpek."

"Ve seni seviyor."

"Benim küçük ailem," diye fısıldadı. "Bebekle tamamlanacak." Bana baktı.

"Seni seviyorum, Ilya," diyor.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, dili benimkiyle flört ediyor, dans ediyor ve o öpücükteki tüm sevgiyi her yerimde hissediyorum.

Ve dünyanın en şanslı adamı olduğumu biliyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum.

Beni tekrar öper. "Ee... artık eve gidebilir miyiz?"

Asansör kapıları açılırken gülüyorum ve Albert, Isla ve Erin üzerimize atlıyorlar.

"Alina!" diye bağırıyor Isla.

Onu odasına taşıyıp yatağına yatırıyorum. Erin, Albert'i yatağına yatırıyor ve Albert, Alina'ya çılgınca köpek öpücükleri veriyor.

"Demyan nerede?" Erin etrafına çılgınca bakarak bana sorar.

"Melor'a bakıyorum. Birazdan gelir," diyorum. "Siz bayanlar köpeğimizi gizlice içeri soktuğunuza inanamıyorum."

Albert bana dönerek sızlanıyor.

Onun tüylerini okşayıp hem ona hem de Alina'nın başına öpücük konduruyorum. "O kalıyor."

Bunu hak etti. Sen de hak ettin, değil mi Albert?"

Düzgün durup kapıya bakıyorum, Pavel gelip içeriye bakıyor. Demyan'la buluşmaya gittiği belli, birbirimize başımızla selam veriyoruz.

Kızımın iyi olduğunu öğrenir öğrenmez, yukarı çıkıp o hainin icabına bakacağım.

Alina'dan kendimi koparabilir koparamaz.

Çünkü buna hiç şüphe yok. Alina beni yakaladı. Eski bir deyişle, oltaya, kancaya, kurşuna kadar.

Ve bu gezegende olmak istediğim başka hiçbir yer yok.

Otuz Üçüncü Bölüm

ALINA

ILYA KARARSIZ GÖRÜNÜYOR. Sanırım Melor'u öldürmek istiyor, ama aynı zamanda benim yanımda kalmak da istiyor.

Ama kıpırdamıyor, bu da benimle olmak istediğini kanıtlıyor. Elimi tutuyor ve sanki *ben* kazandım der gibi gülümsüyor. Ve ben mutluyum.

Ilya öldürebilir. Beni kaçıran adamı vurdu.

Benim için, kardeşim için daha fazlasını yaptı. Gerekirse korur, gerekirse öldürür.

Ama o Demyan değil. O öncelikle bir müzakereci. O beyin ve her şeyi düşünür.

Demyan güçlüdür ve ne gerekiyorsa yapar, fazladan bir adım atar. Bratvasını yönetmek, beni ve ailesini korumak için böyle olması gerekiyor. Demyan derinlerde bir katildir.

Ama Ilya değil. Pakhan olmanın o kısmı onun kanında yok, bu da beni mutlu ediyor.

Ama Ilya'nın her şeyi beni mutlu ediyor. Özellikle de aşk sözleri.

Ve hala nefes alıyor. Hala benim.

Hala burada.

Çocuğumun babası. Hayatımın aşkı. Ve belki, dürüst olursam, çocukken ona aşık olduğumdan beri

şimdiye kadar.

Tıpkı Max'in kalbimde olduğu gibi. Diğer aşkım.

Max'i bir lütuf olarak görüyorum.

Bana yeniden gerçekten sevmek için bir temel verdi.

Ilya'ya geri dönmemi ve ilişkimizdeki değişiklikleri olduğu gibi görmemi sağladı. Olgun, gerçek aşk. Max beni ikinci bir şans verecek kadar sevdi.

Max beni ikinci bir şans verecek kadar sevdi.

Ilya beni, yolumu bulmam için bana tüm zamanımı verecek kadar seviyor. Ve ben de buldum.

Ona.

Isla benimle konuşuyor, ama ben sadece Ilya'nın varlığının bana verdiği gücü hissetmek istiyorum. Heyecan ve şehvetle karışık o sakinlik. Onun sevgisinde kendimi kaybetmek istiyorum.

Erin Isla'ya bir şey soruyor ve konuşmaya başlıyorlar. Bu odada sevdiğim insanlar var.

Çoğu. Demyan da yakınlarda.

Albert, Ilya'nın da onu koruduğunu bilerek daha da sokuluyor.

Ilya'nın elini çekip ona bakıyorum.

Yaklaşıyor. "Evet, *malyshka*?"

"Hayatımızın bu yeni bölümüne başlamaktan heyecan duyuyorum," diye fısıldıyorum. Gözleri sevinçle açılıyor. "Öyle mi?"

"Evet." Elini öperim.

Doktor içeri girer ve köpeği görünce kaşlarını çatarak bakar. Ilya, doktor yutkunana ve geri çekilene kadar ona bakmaya devam eder.

"Bazı testler yapmak için onu ödünç almam gerekecek."

"Zamanımız var," der Ilya.

Doktor başını sallar. "Hemen dönerim." Çıkar.

"Onu korkuttun," diyorum.

"Kimse köpeğimi ya da kızımı tehdit edemez."

Birinin kapıya gölgesi düşer ve ben gülerim. Doktor az önce kaçmış olsa da, daha fazla gereksiz test yapmayacağını ve gidebileceğimi söylemek için geri geldiği umuduyla kanım daha hızlı akmaya başlar.

Ama o değil.

Kalbim hızla

çarpar. Demyan.

Suluk mavi gözlerini bana çevirir, sevgiyle parıldayan gözleriyle bana küçük, rahatlamış bir gülümseme atar.

Sonra Ilya'ya bakıyor.

"Git onunla konuş," diyorum Ilya'ya.

"Eğer emin isen." Bana dikkatle bakar.

Kıkırdarım. "Kırılmayacağım."

"Kırılabilirsin. Ve bölünen hücreleri tek başıma yetiştirebileceğimden emin değilim," diyor.

Şaka yapıyor ama sesinde ciddi bir ton da var.

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum, Ilya." Derin bir nefes alıyorum. "Ben güçlüyüm. Kardeşimle konuş."

Beni öper ve kalkar.

Isla yanıma gelir. "Anlaştılar. Senin ve onlar için mutluyum. Bunu gördüğüme de çok sevindim." Bir süre durur. "Peki, ilk oyun randevusu... Dördüncü ay çok erken mi?"

Birbirimize bakar ve kahkahalara boğuluruz. Erin neyin bu kadar komik olduğunu öğrenmek ister.

İkisi konuşurken, Ilya'nın bana baktığını fark ettim. Sonra kardeşime döndü, o da başını salladı.

İkisi de bana gelir.

Demyan bana sıkıca sarılır. "Bir daha bunu yapma, Angel."

"Yapmayacağım. İkiniz de iyisiniz, değil mi?" diye soruyorum, onu inceleyerek. "Sen ve Ilya? Gerçekten iyisiniz?"

Kardeşim inler. "Kız ikinci kez kaçırılıyor, sen de benim Ilya ile arkadaşlığımı merak ediyorsun. Biz kardeş gibiyiz. Her şey yolunda. Sen nasılsın?"

Ona şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Bir daha sorarsan çığlık atarım."

O içini çekiyor. "Pavel yukarıdaki karışıklığı bizim için hallediyor, ben ailemi ve Isla'yı eve götürüyorum. Yarın görüşürüz."

"Yarın mı?" Ama herkes çıkarken beni dinlemiyor.

Ilya doktorla konuşurken sadece Albert kalır. Doktor bir kez daha Albert'e bakar. "Bu çok..."

"Çok izin verildi," diye homurdandı Ilya. "Demyan hastanenin bu kısmının sahibi.

Bununla başa çıkın."

Doktor ondan uzaklaşır ve başını sallar, sonra boğazını temizler. "Son gelişmeleri göz önüne alırsak, sizi bir gece gözlem altında tutacağım."

"Hayır," diye bağıyorum. "Gerek olmadığını söylemiştin..."

"Bence bu harika bir fikir," diyor Ilya yumuşak bir sesle. "Onun yanından ayrılmayacağım."

"Peki ya... köpek?" diye sorar doktor.

"Onun da yanından ayrılmayacağım." Ilya bir kez daha doktora bakar.

"Yiyecek, su ve köpek pedleri hazır. Her şey yolunda."

"Ilya..." diye başlıyorum.

"Üzgünüm, *malyshka*, ama tedbirli olmakta fayda var." Ilya üzgün gibi gelmiyor. Rahatlamış gibi geliyor. "Bir gece. Albert'le birlikte burada olacağım."

"Peki," diyor doktor. "Ve yarın, kaldığınız için hediye olarak ultrason yapacağız. Fazla bir şey değil, ama..."

"Evet." Birdenbire yarattığımız hayatı görmek için çaresizce can atıyorum.

"Bebeğimizi görmek istiyor musun, Ilya?"

"Tabii ki," diye nefes nefese cevap veriyor.

Doktor çıkınca Ilya ışıkları kısıyor.

Hastane yatağı, bir hastane yatağına göre rahat ve büyük, oda da bir hastane odası için güzel. Ama ben evde, onunla ve Albert'le olmak istiyorum.

İstiyorum... Nefes alıyorum. Bebek için en iyisi neyse onu istiyorum.

Ilya ayakkabılarını çıkarır, yatağa tırmanır ve beni kollarına alır. "Yakında evde olacağız," der. "Sabırlı ol."

Tartışmak, uyumayacağımı söylemek istesem de gözlerim ağırlaşıyor. Kısa sürede mutlu, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

"HAZIR MISINIZ?" diye sorar doktor ertesi gün, düz karnımın üzerinde ultrason aletini gezdirerek.

Doktor ultrasonu bize kendisi yapmak istedi. Ekranı bakıyor.

Albert çantasında, burnunu dışarı çıkarmış, yeni kokuları kokluyor. Ilya'nın serbest eliyle burnunun hemen üstündeki yumuşak, ipeksi tüyleri okşuyor, diğer eliyle ise benim elimi sıkıca tutuyor.

Ilya'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. O da benim kadar gergin ve heyecanlı görünüyor. "Hazırız, değil mi?" diyorum Ilya'ya.

"Seni ilk gördüğüm andan beri."

Sözleri içimi ısıtıyor.

"Tamam, bebek iyi görünüyor, ama saat çok erken olduğu için pek bir şey göremeyeceksin, ama..." Bir düğmeyi çevirir ve hızlı bir ritim havayı doldurur.

Sanki baştan ayağa özel bir ateşte yanıyorum. Çünkü bu gerçek.

Bir hayat

kurduk.

Gerçek bir

hayat.

Ve şimdi onun kalp atışlarını duyabiliyoruz.

Ilya'nın gözleri yaşlarla parlıyor ve eğilip elimi öpüyor. Gözyaşları, silemeden yanaklarımdan akıyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor

doktor tekrar. "Hazır," diyorum.

Ekranı çeviriyor ve orada, siyah beyaz, bebeğimiz var.

"Bölünen hücrelerimizin toplamı hayal ettiğimden bile daha güzel," diye mırıldanıyor Ilya.

O sadece bir leke, ama bizim, sevgiden yapılmış bir şey, bir gün çocuk olacak bir şey.

Küçük bir hıçkırık attım ve Ilya tekrar elimi öptü. "Kalbin

hızlı atıyor, *değil mi?*" diye sordu Ilya.

"Kalp atışları çok hızlı, evet," dedi doktor, "ama bu normal ve iyiye işaret."

O küçücük varlığa gülümsemekten

kendimi alamıyorum. "Bunu biz

yaptık," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diye fısıldadı o da.

İçimdeki mutluluk o kadar büyük ki, neredeyse inanılmaz. Çünkü tek var olan şey bu. Sadece mutluluk. Uzun zamandır ilk kez, duygularım üzüntüyle gölgelenmiyor.

Şanslıyım. İki harika erkeği sevmek ve onlardan sevilmeyle inanılmaz derecede şanslıyım. Biri gitti, evet, ama asla unutulmayacak, diğeri ise...

Ilya burada. Benim. Hiçbir yere gitmiyor.

Doktor beni temizliyor ve sonra resmi taburcu kağıdını alıyoruz. Eve gidiyoruz ve Ilya beni üst kattaki yatağa oturtuyor. Albert etrafımızda koşuşturuyor ve kuyruğunu sallayarak odadaki her şeyi inceliyor, ikimizle birlikte evde olduğu için mutlu.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum.

Tek istediğim duş alıp giyinmek ve sembolik bir şekilde yeni bir başlangıç yapmak. Belki tekrar kirlenmek. Ama Ilya'nın bakışları beni olduğum yerde kalmaya zorluyor.

"Bir daha asla yanından ayrılmayacağımı bilmeni istiyorum, Alina." "Ben de." O eğilip beni yumuşakça öperken gülümsüyorum.

Ama sonra dikleşir.

"Düşündüm de," diyor. "Demyan ve ben iki bratvamızı birleştiresek nasıl olur?"

Kaşlarımı çattım. "Birlikte mi yönetiriz?"

"Demyan yönetebilir. Ben ikinci adam olmaktan çok memnunum. Bratvamin hayatta kalmasının tek yolu bu."

"Sen sadaksın..."

"Şu anda biraz var. Evet. Ama ben senin kardeşin değilim. Ben arka planda daha iyiyim. Demyan ön planda daha iyi ve düşmanları da dostları da ona saygı duyuyor. Ama onun beni dengelemesine ihtiyacım olduğunu biliyorum ve bratva'nın işleyebilmesi için ona ihtiyacım var. Bu yüzden bratvalarımızın birleşmesi mantıklı. On iki ayın sonunda bunu resmi olarak yapabiliriz."

"Dürüst olmak gerekirse, ben pakhan olmak için uygun değilim. Seninle olmak istiyorum. Çocuğumuzun hayatında önemli bir rol oynamak istiyorum. Seninle bir şansım var ve bunu şimdi anlıyorum. Bence bu Max'in bir hediyesi, *malyshka*."

"Bunu boşa harcamayacağım. Onun yapacağı şeyi yapmak istiyorum. Sana ve ailemize odaklanmak. Max'in kalbinde olması gereken yer var ve ben onun için sana odaklanmak istemiyorum, bizim için odaklanmak istiyorum. Sadece onun hediyesini kabul ediyorum."

Kalbim o kadar sıkışıyor ki, hareket edemiyorum. "Sen tanıdığım en inanılmaz adamsın, Ilya. Kesinlikle."

"Hayallerin için birlikte çalışabiliriz. Köpekler, kediler de." Gülümsüyor. "Barınakları kurtaracağız, yenilerini inşa edeceğiz ve bir sığınak da yapacağız. Önümüzde bir dünya dolusu imkan var ve bunları birlikte keşfedeceğiz."

"Oh, Ilya..." Yutkunuyorum. "Demyan'ı ara."

Arayıp hoparlöre veriyor.

"Alina iyi mi?" diye sorar Demyan.

Gülüyorum. "İyi. Ama Ilya'nın söyleyecek bir şeyi var." Kardeşim sessizleşir. "Dinliyorum."

Ilya birleşme fikrini ortaya atar. Vasiyeti ve on iki ay geçmeden bunun resmi olarak gerçekleşmeyeceğini açıklar, ancak bunu duyurmalarına engel olan hiçbir şey olmadığını da ekler. Ardından Demyan'ın sevdiği Isaak'tan bahseder ve onun da bu işe katılmaktan memnun olduğunu söyler.

Konuşması bittikten sonra bekleriz.

"Ben varım," der Demyan sonunda. "Ilya istiyorsa ben de varım."

Ilya bana bakar ve göz kırpar. "Tüm kalbimle, Alina her zaman ilk sırada. Sen çok yönlü birisin, Demyan. Ben değilim. Bu Alina, ben senin yardımcın olarak geri dönersem bunu yapabilirim. Onu sevebilirim."

Nefesimi tutuyorum. Sevinç ve tatlı bir aşk içimi kaplıyor.

Sonunda Demyan konuşuyor. "Mantıklı."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Evet. Benim için sorun yok. Biz bir aileyiz," diyor Demyan. "Hepimiz. Ve birleşirsek, bu akıllıca olur. Yarın, tabii ki gayri resmi olarak, birleşme için hazırlıklara başlayacağım. Bu yeni bir sayfa."

Kardeşim telefonu kapatır.

Ilya bana bakar. "Eğer sadece hisselerimi satın alıp beni Yegorov Bratva'dan çıkarmak isteseydi, benim için sorun olmazdı. Senin olman anlamına geliyorsa. Senin için her şeyden vazgeçerim Alina."

Gözlerim doluyor. "Beni gerçekten o kadar çok mu seviyorsun?" "Daha da fazla."

"Emin misin, Ilya?" diye soruyorum.

"Her şeyden eminim," diyor gülümseyerek. Yüzünde hiç şüphe yok.

"Sen benim her şeyimsin," diye mırıldanır, ruhumun derinliklerine bakarak.

"Geri kalan her şey umurumda değil. Sen benim son durağımsın."

"Ve sen benimsin," diye fısıldıyorum. Onu öpmek için kendime çekiyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

ILYA

Ertesi sabah erkenden çıkıyorum ve ilk kez Isaak'la antrenmanımı kaçıracağım.

Spor salonunun önünde, elinde çantasıyla duruyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Sen mi?"

Antrenmanı kaçırıyorsun? Kendi isteğinle mi?"

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, midem gerginlikle dolmuş durumda. "Evet. Bana yardım edecek misin?"

"Duruma bağlı."

Yardım edecek. Elbette yardım edecek. Nedenini söylememiş olmam önemli değil, ama söylediğimde yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Alina dediğinde beni ikna ettin," diyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Ona Isla'nın adresi ve numarasının yazılı olduğu kağıdı uzattım. "Kızıyla birlikte onu al, Maize..."

"O..."

"Boşanmış."

Çenesinde bir kas seğirdi. "O değil. Ben onun da bu işin içinde olduğunu kastettim." "Olacak."

"Olacak mı?"

"Burada yankı mı var Isaak?" diye mırıldandım. "Evet, olacak. Kadın bebekle oyun randevuları planlıyor bile."

"Bebek mi? Bunu bilmek istiyor muyum?"

"Alina hamile, ama sana söylemedim," diyorum.

Saatime bakıyorum. Dün gece para teklifleri ve birkaç üstü kapalı tehditle ayarladığım randevuların süresi dolmak üzere.

Pakhan olmak istemiyor olabilirim, ama hala bir bratva adamıyım. Hala Demyan'ın ikinci adamıyım.

"Bak, Isla sana her şeyi anlatacaktır. Ama senin görevin onu benim evime getirmek ve sonra ikiniz Albert olmadan onu oradan çıkarmak, ben sana mesaj atana kadar. Anladın mı?"

"Bratva dramalarını seviyorum," diyor. Ama sonra mizahı kayboluyor. "Anladım. İyi şanslar dostum."

Evet, muhtemelen ihtiyacım olacak.

ALBERT ve ben yatak odasında bekliyoruz, çok gerginiz. Birbirimize bakıp duruyoruz. Ön kapı çarpınca, onun geldiğini anlıyoruz.

Alina konuşmadan bile belli oluyor. Hava hareketleniyor, ben de öyle.

Sonra onun ve Svetlana'nın sesini duyuyorum.

Neredeyse dayanılmaz bir sonsuzluktan sonra, kapı açılır ve o içeri girer.

Bir hayalet.

Aşkım.

Hayalini kurduğum her şey.

Seçtiğim elbise, yeşil ve mavi çiçeklerle süslenmiş, yer yer altın rengi dokunuşlar var. Yazın rengi, onun gözlerinin rengi ve soluk tenine ve koyu saçlarına çok yakışıyor.

Kızarıklığı, bu kadının ihtiyaç duyduğu tek makyaj.

Albert, o bizi içeri alırken bir kez havlar, titrek bir eliyle ağzını kapatır.

"Smokinler?" diye sorar.

"Albert, bu özel gün için hepimizin giyinik olması gerektiğini düşündü."

Ben dizimin üzerine çökünce, Albert tekrar havlar ve kuyruğunu sallar. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldar.

"Alina, seni seviyorum. Uzun zamandır sana aşığım ve senin de beni sevmen inanılmaz, çok değerli ve sana layık biri olmak istiyorum. Seni dünyadaki en mutlu kadın yapmak istiyorum."

"Benim."

Nefes alıyorum. "Benimle evlenir misin?"

"Biz zaten evliyiz..."

"Gerçekten. Anlaşma falan yok. Sadece aşk üzerine kurulu bir evlilik." Albert'e bakıyorum. "Git ona."

Albert tekrar havlar, koşarak gelir ve kız da dizlerinin üzerine çökünce elini yalar.

Sonra, Albert'in boynundaki ip ve iptе asılı olan şeyi görünce nefesini tutar.

Nazikçe onu ondan çeker.

Yüzük oval bir elmas. Karat sayısını unuttum. Umurumda da değil. Tek umursadığım klasik platin montesi ve mücevherin onun gibi parlaması.

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Ve sen benim hediyeysin, benim değerli hediyeysin. Sen ve bebeğimiz." Bir an duruyor. "Ve Albert. Ama en çok sen, İlya, her zaman yanımda olan adam. Seni her zaman gördüm ve şimdi bizim zamanımız, evet. Evet. Evet! Seninle evleneceğim."

Gülümseyerek ayağa kalkıyorum, yüzüğü parmağına takıyorum, onu kaldırıp yatağa götürüyorum. Onu yatırır yatırmaz dilimi ağzına sokuyorum, sıcaklık ve tutku bizi sararken.

Onun her şeyi tanıdık ve her zaman heyecan verici bir şekilde yeni, sanki içinde evrenin tüm harikaları saklı bir kuyu var ve ben asla, asla dibine ulaşamayacağım.

Elbiselerini ve iç çamaşırlarını çıkarıyorum, kendi kıyafetlerimi de çıkarıyorum. Sonra iki parmağımı ona sokuyorum, o da elini benim sikimin etrafına sarıyor.

Onun içinde olmak için çaresizim, ister ağzında, ister kıkında, ister amında olsun. Her şeyini seviyorum. Ama bu onunla ilgili. Ve ona benim için tam olarak kim ve ne olduğunu göstermek istiyorum. Kraliçem, kızım, hayatımın aşkı.

Bu yüzden vücudunu öperek aşağı doğru iniyorum, parmaklarımı kıvrımlarına sokarak onu daha da zevke getiriyorum ve ihtiyacım olduğu için klitorisini emip yalıyorum.

Her zaman tadı güzeldir, ama bugün daha da güzel çünkü bu, birlikte hayatımızın gerçek başlangıcı. Sadece biz ve aşkımız.

Sıkı, ıslak sıcaklığı parmaklarımı kavrarken, klitorisi sertleşir. Kanalı titrerken yüzüme doğru itiyor. İçinde olmak istediğim için çekiliyorum. Buna ihtiyacım var.

İçine girerken ağzını yağmalarım, tüm o sıklık beni kavrar. Büyüyen titremeler beni neredeyse doruğa çıkarır. Bizi yuvarlarım,

ağzını ağzımda tutarak onu içeri itiyorum, bir elim kalçasında, diğeri saçlarında.

Beni sürmeye çalışıyor, kendi ritmini bulmaya çalışıyor. Homurdanıyor ve inliyor, vücudunun titremeleri derin zonklama ve spazmlara dönüşüyor.

İkimiz de sınırdayız, ikimiz de kendimizi kaybetmeye hazırız, ama ben dayanmam gerek. Onun orgazmın mutluluğuyla dolmasını istiyorum, bunun sadece başlangıç olduğunu bilmesini istiyorum.

Elimi saçlarından çekip boğazını öpüp ısııyorum, arterini emiyorum, kanın sıcak atışları onun amındaki spazmlarla aynı ritimde.

Klitorisini bulup ovuşturuyorum. O uçuyor, dudaklarından zevk çılgınlıkları çıkıyor, başı geriye eğiliyor ve sırtını büküyor, sikimde sert spazmlar geçiriyor, beni de boşaltıyor. Taşaklarım o kadar sıkı ki, içime çekilmiş olabilirler.

Orgazmım hızla ilerliyor, tohumum onun içine fışkırıyor, bebeğimizi yapan aynı tohum. Bu eylemin bu kadar inanılmaz bir şey yaptığı düşüncesi beni tahrik ediyor. Kendimi tamamen kaybediyorum, onu kendime çekiyorum, ona girerken ağzını ağzıma çekiyorum, içimdeki son damlayı da dışarı çıkarıyorum.

Birbirimize sarılmış halde süzülüyoruz. Ben onun sırtını okşarken, o sabahın erken saatlerindeki egzersizimizin etkisine kapılıyor.

Albert yatağa tırmanıp uyuyan kızın yanına kıvrılırken, ben yataktan kayıp siyah giysilerimi giyiyorum. Sonra telefonumu alıp aşağı iniyorum ve Demyan'ı dışarıda bekliyorum.

MELOR KANCAYA ASILI DURUYOR. Kanlı. Yaralı. Hırpalanmış.

Bu yetmez.

Ama bir

başlangıç.

Bu normalde hoşuma giden bir şey değil.

"Uyanık mı?" Demyan'ın adamına soruyorum.

Adam homurdanarak başını sallıyor.

Normalde Rusça konuşurdum, ama bu herif duvardan sarkarken, ana dilimizi konuşmak ona bir tür rahatlık verebilir, ona vermek istemediğim bir şey.

"Haberlerim var," diyor Demyan, Melor'un da duyabileceği kadar yüksek sesle.

Demyan gülümserken ve Melor inlerken, ben de muşta takıyorum. "İyi mi?"

"En iyisi. Yeni dostumuz Santo..."

Bu abartılı bir ifade, ama Santo da akıllı ve doğru kişilere yağ çekmeyi biliyor.

"Bana ulaştı. Simonov öldü. Bratva'sı öldü ve geri kalanlar Santo'nun tarafına geçti."

"Görünüşe göre artık tek başınasın, Melor." Gülümserim ve saçını tutup, tek sağlam gözünü açmaya çalışırken başını yukarı çekerim. "Bu çok kolay olabilirdi. Muhtemelen bir yıl içinde sana bratva'yı verirdim. Ama onun yerine Demyan alacak."

"Siktir git." Sözleri belirsiz çıkıyor.

Yüzüne yumruk atıyorum, kemiklerin kırılma sesinin tadını çıkarıyorum. "Kadınıma, onun kız kardeşine zarar verdin."

Bu sefer lanet olası hayalarına vuruyorum, çılgılık atıyor. Zincirlenmiş olduğu için hareket edememesi ne yazık.

"Ona elini sürdün. Onu morarttın. Tehdit ettin." Yaklaşıp eldiveni çıkarıyorum.

Onu çok erken öldürmek istemiyorum, ama bunu yapmak çok cazip geliyor. Belki de fazla cazip.

"Daha da kötüsü, onun hamile olduğunu öğrendin ve yine de onu kaçırmaya karar verdin." Sesimi alçaltıyorum. "Senin kemiklerini kırıp Sibirya'ya gönderip Belov Bratva'nın en kötü bölgelerinden birinde köle olarak çalıştırmak istedim. Tabii ki dilini keserdim. Belki sikini de keserdim, ama... hayatta kalırdın. Ama sen hamile bir kadını kullandın."

"Sen yaşayamayacaksın," der Demyan. "Ve seni öldürmemek için ne kadar uğraştığımı bilmiyorsun, ama itiraf etmeliyim ki adamlarım ve ben seni bu duvara asarken çok eğlendik."

Güler.

"Alina onun kız kardeşi. Ve *benim* karım. Koruyucu olduğumuzu söylemek yetersiz kalır."

Elimi uzatıyorum ve Demyan bana neşteri veriyor. Etini kesmeye başlıyorum, kanamasına, çılgılık atmasına, ağlamasına ve yalvarmasına izin veriyorum.

Her şey kulaklarımıza düşüyor, onu duymuyoruz. Ama bu acıdan zevk alıyoruz.

Bu gezegende, onun için canavara dönüşeceğim başka kimse yok. Ama Alina o tek kişi.

Onun için her şeyi yaparım. Ve yapıyorum.

"Elini tut." Yukarı bakıyorum ve Demyan geliyor, yanında çeşitli aletler taşıyan adam da onunla birlikte.

Budama makası. Çekiç.

Demyan elini tutuyor ve ben gülümsüyorum, onun histerik inlemeleri benim için müzik gibi.

Çekici alıp önce bir dizime, sonra diğerine vuruyorum. "Önce bunlar mı eller önce mi?"

"İkisi de," diyor Demyan. "Sert. Normalde parmakları vururum, birkaç gün sonra dizleri. Sonra birkaç gün sonra..."

Omuzlarını silkiyor.

Melor çığlık atar.

Demyan'ın sesi sertleşir. "Kaç kişiyi işkence ettin? Kaç kişinin canını aldın? Erkek ol derdim, ama erkek hamile bir kadına dokunmaz. Kız kardeşim gibi kimseye zarar vermez. Ilya'nın sana zarar verdiği için şanslısın derdim, ama bu sefer kimin daha kötü olacağına emin değilim. Ben mi, o mu?"

"İkiniz de."

Demyan cevabıma güler. "İkiniz de. Önce el, sonra diz."

Melor korku içinde çığlık atarken, Demyan adamın elini tutar. Ben de başparmağını alt ekleminden koparıyorum.

Kan fışkırır, idrar kokusu ve tiz çığlıklar odayı doldurur.

Her parmağı yavaşça koparıyorum. Bazılarını eklem eklem koparıyorum, bazılarını ise daha da yavaşça parçalarım. Parmakları kalmayınca çekiç Demyan'a veririm.

O da bir dizini parçaladı.

Çığlıklar ve hıçkırıklar biraz dinince Demyan, "Bazıları dilini, gözlerini, ayak parmaklarını ve parmaklarını kesip onları hayatta bırakır, ölmeyi dileyene kadar," diyor.

"Öyle yapalım," diyorum.

Demyan, ben tutarken diğer eline başlar. Sonra diğer dizini kırarım.

İşimiz bittiğinde arka plana çekiliriz ve Demyan bana bakar. "İstersen bunu yapabiliriz. Sen istediğin sürece onu hayatta tutabiliriz. İstedğin kadar onu hayatta tutabiliriz."

Alina için her şeyi yapardım. Canavar olurdum, olmazdım da. Şu anda yeterince canavarım zaten.

Şu anda, onun isteyeceğinden daha ileri gittim.

Ama bu yolda devam edersem ve zamanımı alırsam, aramızdaki bir şeylerin değişebileceğini de biliyorum. Bazı kısımları ona anlatabilirim. Ama daha fazlasını? Hayır.

O zaman söylenmemiş şeyler orada kalırdı. Kötü bir başlangıç, iltihaplanan bir yara. Ve daha fazlası... Onun için bu kadar sınırı aştığım için ona zarar verirdim. Bununla yaşayamam. Alina'yı bunu şimdi bitirecek kadar seviyorum.

"Bence bu ilişki artık bitti, Demyan."

Beni korkak ya da hatta değersiz biri olarak görebilir. Ya da anlayabilir.

"Alina için," diyor. "Bu parçayı yapmanın zevkinden mahrum kalmak için Onun için bu boktan şeyi acı çekmeye mahkum etmeyi reddederdin. Çünkü kız kardeşimi tanıyorum ve senin devam ettiğini öğrenirse bu onu öldürür." Kaşlarını kaldırır. "Değil mi?"

"Doğru."

"O zaman bitti."

Başımı sallıyorum, silahımı alıp odaya geri dönüyorum. Melor direniyor, gözlerine bakıyorum.

"Kolayca kurtuluyorsun."

Silahı ona doğrultup tetiği çektim.

Sadece duştan çıktığım için değil, oradan uzaklaştığım için de TEMİZ HİSSEDİYORUM.

Melor gitmiş, Alina sorarsa ona ne yaptığımızı ve nasıl bittiğini anlatacağım.

Eğer sorarsa.

Ama o öldüğüne göre, o bölüm de kapandı. Sayfa çevrildi ve ben her anlamda evimdeyim.

Çıplak olarak banyodan çıkıp, yorgun Alina'nın hala uyuduğu yatağa geçiyorum. Albert başını kaldırıp beni rahatsız ettiğim için bana homurdanıyor, ama yatağa geri girmem için biraz kenara kayıyor.

Alina, benim *malyshka'm*, aşkım, dönüyor, iç çekiyor ve uykusunda bana sokuluyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor.

Alına bir öpücük konduruyorum, kalbim umut, mutluluk ve sevgiyle doluyor.

Ve bunun ne anlama geldiğini anlıyorum.

Hayatımda ilk kez, mutluyum. Mutluyum.
Seviliyorum.
Evimdeyim.
Gerçekten
evdeyim.

SON

Alina

KÜÇÜK KİLİSE sevdiğim insanlarla dolu. Benim için önemli olan insanlar.

Ama sinirlerim çok gergin. Bebek Katerina, beyaz elbisesiyle, büyük mor gözleri ve koyu renk bukleleriyle çok sevimli görünüyor. Albert, içinde bebeğimin olduğu bebek arabasının yanında duruyor. Smokini giymiş, bu da onu dünyanın en güzel köpeği gibi gösteriyor.

Nadya, Maize ve Sasha onu oyalar, Erin, Isla ve Erin'in arkadaşı Kara ise benimle ilgileniyor. Sasha yüzüğü tutuyor, diğer iki kız ise benim çiçek kızlarım.

"Bu büyük düğünü istemiyorum," diyorum, Ilya'nın kırsalda muhteşem bir taş kilise bulmak için bu kadar uğraşmasına içten içe seviniyorum.

Romantik, idil ve beni çok mutlu eden bir şey. Isla duvakla uğraşıyor.

"Saçmalama."

Sonra yanağımı sıkıyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadı Isla.

Müzik başlıyor ve Ilya'ya kaçalım diye bir mesaj göndermenin bir yolunu düşünüyorum, ama tabii ki kaçmak istemiyorum. Buradaki herkesin aşkımıza tanık olmasını istiyorum. Düğünümüzde burada olmalarını istiyorum.

"İyi bir yer buldum," diyor Kara dışarıya bakarken. "İşte o uzun, seksi adam geliyor, Isaak."

Kapıdan dışarı kayar ve Isla ona kötü bir bakış atar, ama ben aldırmam.

Isaak içeri girer.

"Hazır mısın?" diyor bana, bebeği kucağına alıp Albert'in elmaslarla süslü tasmaşını alıyor. "Bu şeyin bezini taktın, değil mi?"

"Bebek mi, köpek mi?" diye soruyorum, ciddi bir ifade takınmaya çalışarak. O kaşlarını çatıyor. "İkisi de."

Kapı tekrar açılır ve smokinli yakışıklı kardeşim içeri girer. Erin ile evlendiği zamanki kadar gergin görünüyor.

Gerçek müzik başladığında Isaak, köpek ve kızımınla birlikte kapıdan çıkar. Kilisede "ohh" ve "aww" sesleri yükselir.

Isaak, Albert gibi Ilya'nın sağdıçlarından biri ve kızımın da bu anın bir parçası olmasını istediğimiz için, onun babasının yanında, vaftiz babasının kollarında durmasına karar verdik.

Sonra çocuklar çıkar, Sasha küçük kız kardeşi ve Maize'nin ellerini tutar.

Sonra Erin ve Isla gider.

Sonunda, düğün marşı başlarken, kardeşim kolunu uzattı. "Senin için mutluyum," dedi. "Ve Ilya için de. Ben inatçı bir aptaldım. Ama sanırım bir parçam ikinizi de kaybetmekten korkuyordum, daha güçlü bir bağ kurmaktan değil." "Ve?" diyorum, ağlayıp makyajımı mahvetmemek için kararlıyım.

Gözlerini devirir. "Ve sen haklıydın. Ben yanılmışım. Ilya kendi bratvasını yönetebilir, ama onun yeteneği benim yardımcım olmakta, benimki ise onu dinlemekte. Birbirimizi tamamlıyoruz. Ve ben kendi yolumdan çekildiğim için, o Ilya olduğu için ve sen sen olduğun için, bana bunu kabul etme şansını verdin. Ve şimdi her zamankinden daha güçlüyüz. Bu yüzden teşekkür ederim, Alina."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Ayrıca bana sevimli bir yeğen verdin."

Gülümseyerek kolumu Demyan'ın koluna taktım ve o beni dışarıya götürdü.

O resmi olarak ailemizi büyütüyor.

Ve kendimi çok şanslı hissediyorum.

"...SAĞLIKTA VE HASTALIKTA," diyor papaz, "ikiniz de hayatta olduğunuz sürece?"

"Evet," diyorum.

Papaz Ilya'ya dönüp aynı sözleri tekrarlar.
Ilya hiç tereddüt etmeden "Evet" der.
Yeminlerimizi yazmadık. Dün gece birbirimize söyledik. Her gece birbirimize kendi aşk sözlerimizi söyledik.
Bu benim aşkım, hayatım, erkeğim, kocam. En iyi arkadaşım. Ona ve kızımıza olan sevgimi tarif edemem.
Yüzükleri birbirimizin parmaklarına takıyoruz ve aşkımızın sisleri, dünyanın geri kalanını arka planda bir uğultuya dönüştürüyor. Tek net olan şey Ilya, özellikle de beni öptüğü an.
Ona sarılıp öpüyorum, geleceği, mutluluğu, yaşanacak hayatı, sevgiyi tadıyorum.
Ve ayrıldığımızda, evliyiz. Geçen seferkinin aksine, bu sefer gerçek.
Kim olduğumuzu ve nerede durduğumuzu biliyoruz. Ve o yer sevgidir.

RESEPSİYONUMUZ KÜÇÜK. Ilya'nın korkunç büyükbabasının hediye ettiği kır evinin bulunduğu, kaldığımız kasabada.

Melor'a ne olduğunu biliyorum, artık neredeyse hiç düşünmediğim biri. Biliyorum çünkü sordum ve anlıyorum. Öldüğüne seviniyorum. Ve kardeşim ile Ilya'nın işkence yolunda daha ileri gitmediklerine daha da seviniyorum. Zaten sınırdan bir durumdu.

Ama... anlıyorum.

"Gelininle dans edebilir miyim?" diye tanıdık bir ses duyuldu.

Ilya bir kolunda Albert, diğer kolunda Katerina var ve bu manzarayı görünce yumurtalıklarım patlayacak gibi oluyor.

Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şey.

Ve sanırım buna asla alışamayacağım. Onun kızımızı kucağına aldığını görüp de bunu seksi bulmamak imkansız, çünkü onun gibi iri, güçlü bir adamın minik bir bebeğe bu kadar özenli ve doğal davranması *çok seksi*. Buna eskiden korkak olan Albert'i de ekleyin, ben bittim.

"Yer varsa," diyorum gülerek. Albert'i bana uzatıyor. "Yer var."

Bir kez daha gülüyorum ve onu öpüyorum, sonra Katerina'yı, sonra Albert'ı. Burada başka köpekler de var.

Eva, bakmakta olduğu köpekleri de getirmiş ve şimdiden çok sevildiler.

"Sevdin mi?"

"Düğün büyülüydü," diye sözünü kesiyorum.

Eğilip dudağımı ısıyor. "Bitirmedim. Bu evi beğendin mi?"

"Güzel."

"Bahçesi çok büyük. Atları var, tam zamanlı çalışanlar var. Onlara daha fazla iş vermek istiyorum. Belki tam zamanlı bir veteriner tutar, evlatlık merkezi, barınak kurarım."

"Bu kasabada mı?"

"İşte," dedi. "Köpeklerin ve kedilerin evlat edinilmezlerse gelip ömürlerini geçirebilecekleri bir hayvan barınağından bahsediyordun. Orayı özel bir yere dönüştürebiliriz. Senin istediğin gibi."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Bizim kedi kafeleri ve köpek gündüz bakım merkezleri gibi mi?"

"Onların evi diyebilecekleri bir yer gibi. İnsanların istemediği hayvanlar burada kalabilir."

Zaten çok şey başardık. Eva artık daha büyük, daha iyi bir barınak işletiyor. Daha fazla tesisi, daha fazla ziyaretçisi ve daha fazla köpek barındırabilecek alanı var. Personel de aldık. Ayrıca üç barınak daha var, birkaç kedi kafesi ve köpekler için de benzer yerler. Sosyal köpekler burada insanlarla oynayabilir, hareket edebilir ve umarım evlat edinilebilirler.

Çok sayıda köpeği ölümden kurtarıyoruz. Kedileri de. Ama bir barınak için büyük bir yer arıyorum...

"Burası mı, Ilya?"

O başını salladı. "Sana hediye. Burası mükemmel olur, değil mi?"

Ona hayretle bakıyorum. Katerina babasına sarılırken Albert havlıyor.

Onu öpüyorum. "Seni çok seviyorum, Ilya Belov. Sen benim

kalbimsin." "Sen de benim."

"Burası mükemmel," diyorum.

Bana yardım etmek için orada olacağını biliyorum.

Ama dudaklarımı ısıyorum. "Sana düğün hediyesi

almadım." Beni nazikçe öpüyor. "Aldın."

"Aldım mı?"

"Albert. Katerina. Sen. Sen varsın."
Her zaman, diye düşünüyorum, ona
sarılarak. Ve sonsuza kadar.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

